

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BARBARA FREETHY

Bir Dilek Kadar Yakın

*Bazı rüyalar
hayatta bir kez
görüldür...*

2.
BASKI

BARBARA FREETHY

Bir Dilek Kadar Yakın

*İlk aşk zaman zaman da olsa
hep hatırlanandır...*

Ailevi problemlerinden kaçmak için hayal gücüne ve yaratıcılığına sığınan Alexa, tatil için her yaz halasının yaşadığı Sand Harbor kasabasına gider. Kasabada yaşayan ve en yakın arkadaşı olan Braden'in yaz tatilinde bütün zamanlarını birlikte geçirir, hatta birbirlerinde tadarlar.

Ancak hayat onları için pek de tozpembe gitmez; bu iki âşığın arasına zaman ve uzun yollar girer. Alexa, on beş yıl sonra halasının sert bir saldırıya uğraması sonucu kasabaya döndüğünde artık bambaşka bir kadındır. Braden'i de içine kapanık, mutsuz bir adam olarak bulur. İki eski dost ve âşığın hayata yeniden tutunmaları için, küçükken sahilde buldukları cam şişeye fısıldadıkları dileklerin yardımına ihtiyaçları var gibidir.

Bir Dilek Kadar Yakın

Özgün Adı: Just a Wish Away

Yazar adı: Barbara Freethy

Editör : A. Deniz Topaktaş
Çevirmen : Laden İldeniz
Düzeltili : Mısra Gökyıldız
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Yasin Öksüz

Türü : Romantik
Kitap No : 598

ZM

Baskı: Mayıs 2020

ISBN: 978-625-448-170-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Barbara Freethy, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

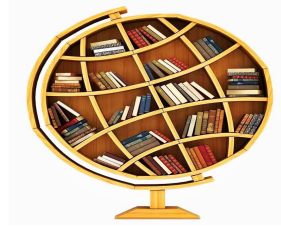
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16

Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

BARBARA FREETHY

*Bir Dilek Kadar
Yakın*

Çeviren: Laden İldeniz

Giriş

On beş yıl önce...

“Ejderha Kayası’na kadar yarışalım,” diyerek meydan okudu Braden Elliott.

On iki yaşındaki Alexa Parker onu duymadı bile. Tüm dikkati, kıyıya vuran çakıl ve deniz kabuğu yığınlarındaydı. Yerlilerin deniz camı veya denizkızının gözyaşları dediği küçük parçaları arıyordu. Washington Eyaleti’nin kıyısında bulunan Sand Harbor Limanı, yıllarca tuzlu su ve dalgaların arasında yüzüp savrulduktan sonra kumsala vuran güzel, renkli taşlarıyla bilinirdi. Alexa büyüdüğü zaman bir cam tasarımcısı olup, tüm bu kırık parçalardan muhteşem camdan eşyalar yapmak istiyordu.

“Hadi, Alexa,” diye bağırdı Braden.

Alexa başını kaldırıp ona baktı; Braden’in, ona baktığında, topladığı deniz camlarına benzettği yeşil gözleri bir anda bocalamasına neden olurdu. Braden yaz boyunca sekiz santim uzamıştı ve boyu artık neredeyse 1.80’e ulaşıyordu.

Gür ve dalgalı kahverengi saçları rüzgârla dağılmıştı. Çok tatlı görünüyordu; bazen Alexa ona bakmaktan kendini alıkoymıyordu.

On yaşından beri birbirlerini tanıyorlardı fakat bu yaz Alexa onu ilk defa bir arkadaştan öte görmeye başlamıştı. Hatta Braden ona her gülümsediğinde midesinde birkaç kelebek uçuşmaya başlıyordu. Alexa hissetmeye başladığı bu yeni duygularla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Bir yanı bir şeyler söylemek istiyor, diğer yanı bunu yapmaktan çok korkuyordu. Bazı arkadaşlarının erkek arkadaşları vardı fakat Alexa kendini buna hazır hissedip hissetmediğinden emin olamıyordu.

Braden, Sand Harbor'da yaşıyordu fakat Alexa sadece tatillerde ve yaz aylarında burada oluyordu. Her haziran, eşyalarını annesiyle birlikte arabaya yükleyip, kumsalda yaşayan Phoebe Halası ile kalmak için Seattle'dan ayrılıyorlardı. Babası perşembe günleri geliyor, temmuz ve ağustos aylarında uzun hafta sonlarını birlikte geçiriyorlardı. Yazı geçirmenin en harika şekli buydu.

Yıllar içinde Braden'in bazı arkadaşlarıyla da tanışmıştı fakat kasabadayken ikisi genellikle baş başa kalıyordu. Her sabah bisikletlerini de alıp buluşuyor, kıyı şeridini renklendiren üç kumsaldan birini keşfe çıkıyorlardı. Deniz camları arıyor, uçurtma uçuruyor, kumdan kaleler inşa ediyor ve kayalıklar boyunca sıralanmış büyük evlerde tatil yapan insanlar hakkında hikâyeler uyduruyorlardı. Sand Harbor kış aylarında tam bir balıkçı köyü olmasına rağmen yazları, şe-

hirden kaçmak isteyen turistler ve ünlülerle doluyordu. Kalyalıklarda her yıl yeni evler inşa ediliyordu.

“Alexa,” dedi Braden, sabırsızlanarak. “Yine hayal kuruyorsun.”

Alexa’nın kötü alışkanlıklarından biri de buydu fakat bu huyu Braden’ı genellikle öfkelenmezdi. Braden ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup bakışlarını denize dikti ve Alexa onun bu tutumunun kendisinden çok babasından kaynaklandığını fark etti. Braden’ın babası orduda askerdi ve şimdiye kadar eve dönmüş olması gerekiyordu fakat çıkış tarihi sürekli erteleniyordu. Bu aralar Noel’de geleceğinden bahsetmeye başlamışlardı. Braden her geçen gün daha çok endişeleniyordu ve Alexa aslında onun, babasının bir daha asla eve dönmemesinden korktuğunu biliyordu.

Onu biraz neşelendirmek isteyerek ayağa kalktı. “Tamam, seninle yarışacağım,” dedi. Braden’ı tekrar gülümsetebilmek, koleksiyonu için deniz camı toplamaya çalışmaktan daha önemli olmuştu aniden.

Alexa’nın sözleri Braden’ın gülümsemesini sağlamıştı; zaten buna hiç şüphe yoktu. Braden aksiyona, koşmaya, bisiklet sürmeye ve yürüyüş yapmaya bayılırdı. Boş durmaktan nefret ederdi.

Alexa topladığı birkaç parça camı sırt çantasına attı.

“Çantanı taşıyayım,” dedi Braden, çantayı onun elinden alarak. “Sırt çantanın seni yavaşlattığını bahane etmeni istemiyorum.”

“Olur.” Alexa bir şey taşısa da taşımasa da Braden uzun

bacaklarıyla onu geçecekti.

“Üstelik başlaman için sana öncelik vereceğim,” diye ekledi Braden.

Alexa teşekkür etme zahmetine bile girmeden kumsalda koşmaya başladı. Koşmayı Braden’in sevdiği kadar sevmiyordu fakat bazı günler, tıpkı bugün olduğu gibi, saçlarında rüzgârı ve yüzünde güneşi hissetmek ona iyi geliyordu. Yaz mevsimini ve Braden’i özleyecekti.

Gözleri doldu. Plandaki değişiklikten henüz Braden’a bahsetmemişti. Bugünü mahvetmek istememişti fakat güneş alçalıp denizle buluşurken, zamanının dolmakta olduğunu biliyordu.

Braden uzun ve rahat adımlarla onu geçti; sanki hiç çaba harcamıyor gibiydi ve muhtemelen harcamıyordu da. Doğuştan atletik bir yapıya sahipti.

Alexa, ejderhaya benzeyen kayaya vardığında Braden, memnuniyet yüklü bir gülümsemeyle çoktan kumsalda yayılmıştı bile.

Alexa kendini kumların üzerine bıraktı. Nefes nefese kalmış, yanakları güneşten ve koştuktan kızarmıştı.

Braden’in gözlerinde garip bir ifadeyle ona baktığını görünce aniden heyecanlandı.

Onu öpmek ister gibi bakıyordu.

Alexa’nın içindeki şaşkınlık ve gerginlik alevlendi. Daha önce bir erkekle öpüşmemiş olsa da Braden’i öpmek istiyordu. Sadece şu anda bulunduğu yerden, onun yanına nasıl geçeceğini bilmiyordu. Aralarında en az bir metre mesafe vardı.

“Bana bakıyorsun,” dedi Alexa, aniden kuruyan dudaklarını yalayarak.

“Sen... çok güzelsin.”

Alexa yine heyecanlanmıştı. “Öyle miyim?”

“Öyle olduğunu biliyorsun.” Braden’in yüz hatları gerildi ve bir anda ayağa kalktı. “Hey, o da ne?” Uçurumun altına doğru koşmaya başladı.

Alexa daha yavaş hareketlerle doğruldu; az önce aralarında hiçbir şey olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Arkadaşı Colette, şimdiden iki çocukla öpüşmüştü bile. Braden ona güzel olduğunu söylemişti, evet ama belki de yeteri kadar güzel değildi. Yazın yüzü çillerle doluyor, açık renk cildi bronzlaşmaktan ziyade yanık bir hal alıyordu. Sarı saçlarını her zaman atkuyruğu yapıyordu çünkü rüzgârda kolayca dağılıyorlardı. Tabii ki, saçları Colette’inkiler gibi ince telli ve ipek gibi yumuşacık değildi. Üstelik makyaj da yapmıyordu çünkü ortaokula gidiyor olmasına rağmen annesi dudak parlaticısı dışında bir şey kullanmasına izin vermiyordu.

Braden’ın onu öpmeyişine şaşırılmamak gerekirdi. Ne de olsa o, Sand Harbor’ın en yakışıklılarından. Bisikletleriyle kasabaya indiklerinde Braden’a mutlaka bir sürü kız sesleniyor olurdu. Alexa, Braden’in yanında olduğu için kendisini hep bir nebze özel hissetmişti. Fakat belki de birlikte takılmalarının gerçek nedeni Alexa’nın erkeksi bir kız oluşu ve keşfe çıkmaktan hoşlanmasıydı.

“Alexa, hadi gelsene,” diye sabırsızca seslendi Braden.

Alexa onun yanına doğru yürüdü. “Ne oldu?”

“Bak.” Braden kumların arasından parlak, garip şekilli, mavi bir cam şişe çıkardı. Daha önce de birçok şişe bulmuşlardı fakat hiçbiri bunun gibi değildi. Tıpkı batık bir gemiden çıkarılmış gibi çok eski ve sıra dışı görünüyordu. “Vay canına,” diye mırıldandı Alexa, Braden’in yanında diz çökerek. Şişeyi Braden’den alıp elinde çevirerek loş ışıktaki mavinin mora ve kırmızıya dönüşünü seyretti. “Bu çok güzel.”

“Bunu kırıp diğer parçalarına katar, sonra da muhteşem bir şey yaratabilirsin.”

“Ah, hayır, bunu kıramam. Şu renklere baksana. Sanki... sihirli gibi.”

“Sihir diye bir şey yoktur.”

“İnanırsan vardır.”

“Ama ben inanmıyorum.”

“Nedenmiş peki?”

“Çünkü öyle işte,” dedi Braden, kaşlarını çatarak. “Çok aptalca. Sihir dediğin şey sadece hilelerden ibaret.”

“Gerçek sihir hile değil,” diyerek çıkıştı Alexa. “Mucizevi sihirlerde hile yoktur.”

Braden gözlerini devirdi.

“Bu bir cinin şişesi olabilir,” dedi Alexa. Elindeki camı inceledikçe hayal gücü zihnini ele geçiriyordu. Bu renk cümbüşü, hızla dönen bir gökkuşağı halini almıştı ve Alexa hayatında ilk kez böyle bir manzarayla karşılaşılıyordu. Braden’a baktı; yüzünde hâlâ duran o garip ifadeye rağmen gözlerindeki inatçı bakışın ardındaki umut ışıltısı

görülebiliyordu. İşte Alexa bu umutla besleniyordu. “Eğer mantarı çıkarırsak içinden bir cın çıkabilir ve o zaman da bir dilekte bulunabiliriz,” dedi.

“Ah, tabii.”

“İnanmaya çalışmalısın.”

“Neden?”

“Çünkü eğer inanmaya çalışmazsan işe yaramayabilir. Hem ben bir dilekte bulunmak istiyorum. Bu benim için çok önemli.”

“Bu sadece bir şişe, Alexa. Gerçekleşmeyeceği için dilek dileyip dilememen önemli değil.”

Alexa onu duymazdan geldi; parmakları mantarın etrafına kenetlenmişti. Şişenin öylesine merak uyandırıcı bir enerjisi vardı ki, bunun sıradan bir şişe olduğuna inanmak istemiyordu. Şu anda veya geçmişte, içinde ne olabileceğine dair hiçbir ipucu, hiçbir etiket yoktu. Boş gibi görünüyordu fakat cam o kadar kalındı ki, bundan emin olamıyordu. Alexa mantarı çekti; mantar yerinden bile oynamadı. Alexa tekrar denedi fakat mantarı hareket ettirmeyi başaramadı.

“Bana ver,” dedi Braden. Şişeyi eline aldı ve hızla mantarı çekti.

Tam o anda Alexa’nın yüzüne su damlacıkları fişkırdı. Kumsala vuran beklenmedik dalga Alexa’yı ürkütmüştü. Ne de olsa gelgitin her zaman vurduğu yerden metrelerce uzaktaydılar. Gözlerindeki tuzlu suyu silen Alexa, Braden’a baktı. “Bu da neydi?”

“Sadece bir dalga,” dedi Braden, ıslak saçlarını eliyle

düzeltirken. Fakat yüzünde garip bir ifade vardı.

Hava bir anda puslandı. Bu sis de nereden gelmişti? Daha birkaç dakika önce hava güneşliydi. Alexa şişenin parladığını görünce ürperdi. İçinden bir şeylerin çıkmasını bekliyordu fakat hiçbir şey olmadı.

Branden, “Cin falan yok,” derken, sesinde beklemmedik bir hayal kırıklığı hissediliyordu.

Alexa şişeyi onun ellerinden aldı. Cam ısınmıştı. “Yine de dilek tutalım,” dedi, aniden bunun çok önemli bir şey olduğunu hissederek.

“Alexa...”

“Lütfen, Braden. Senin de şişenin üzerine elini koyman gerek.”

“Ben hâlâ bunun çok aptalca bir şey olduğunu düşünüyorum.”

“Anlıyorum. Fakat yine de dediğimi yap.”

Kısa bir tereddütten sonra Braden elini şişenin üzerine koydu; eli Alexa’nınkinin üzerindeydi.

Alexa, şişenin sihrinden mi yoksa Braden’in dokunuşundan mı bilmiyordu ama elinde bir sıcaklık hissetti.

Gözlerini yumup bir dakikalığına düşündü ve ardından sessizce fısıldadı...

“Dilerim Braden bana âşık olur.”

Bu dilek Alexa’yı biraz korkutmuştu. Aşkın gerçekte ne olduğunu anlayamıyordu. Tek bildiği, bunu hissetmek istediğiydi ve bunu, Braden’in da hissetmesini istiyordu.

Gözlerini açınca Braden’m kendisine bakmakta oldu-

ğunu gördü. Alexa dilediğinin gözlerinden okunmuyor olmasını umdu. Yoksa kendini bir budala gibi hissedecekti. “Ne diledin?” diye sordu.

“Sana söyleyemem.”

“Biz birbirimize her şeyi söyleriz,” diye karşı çıktı Alexa.

“Dileklerimizi değil,” dedi Braden.

“Gerçekten bir dilek diledin mi?” diye sordu Alexa kuşkuyla.

Braden sırtıttı. “Bu benim bileceğim bir şey, sen sadece öğrenmeye çalışabilirsin.”

“Bazen senden nefret ediyorum,” dedi Alexa. Braden’in onun dileğini asla tahmin edememesini umuyordu.

Sis tüm kumsalı kaplarken gökyüzü karardı. Saat geç oluyordu ve Alexa’nın kaybedecek daha fazla zamanı yoktu.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi.

“Neymiş o?”

“Yarın buradan gidiyoruz.”

Braden’in ağzı açık kaldı. Çatılan kaşları yüzündeki gülümsemeyi alıp götürdü. “Yazın bitmesine daha iki hafta var.”

“Biliyorum ama annem gitmemiz gerektiğini söylüyor.”

“Neden?”

“Annemle babamın arası pek iyi değil.”

“Bu yeni bir şey değil ki,” dedi Braden. “Onların arası her zaman kötü.”

“Ama artık daha da bozuk. Dün gece çok kötü kavga et-

tiler. Babam kapıyı çekip çıktı ve sabaha kadar geri dönmedi. Kimseye bir şey söylemeden de eşyalarını toplayıp gitti. Annem onunla konuşabilmek için Seattle'a dönmemiz gerektiğini söylüyor.”

“Neden o yalnız gitmiyor?”

“Yaz tatilinin neredeyse bitmek üzere olduğunu söyledi. Ona kalmak istediğimi söyledim ama beni dilemiyor. Bütün gece ağladı. Ben yattıktan sonra bile onun hıçkırıklarını odamdan duyabiliyordum. Çok öfkeli ve üzgündü.”

“Bu çok kötü.”

Alexa içini çekti. “Evet, öyle.”

Braden bir süre ona baktı; yüzündeki ifadeyi çözmek mümkün değildi. “Ne zaman buraya geri döneceksin?”

“Genellikle Şükran Günü’nde geliriz.” Şükran Günü’nün ne kadar uzun zaman sonra olduğunu düşününce midesine kramp girdi. Eskiden, buraya geldiğinde Braden’ı bıraktığı gibi bulamamaktan endişelenmiyordu fakat artık ikisi de büyüyordu ve muhtemelen Braden’in yakında bir kız arkadaşı olurdu. Kasabadaki, Alexa gibi sürekli buradan ayrılmak zorunda olmayan kızlardan birini seçerdi. İşte o zaman Alexa ne yapacaktı?

“Şükran Günü, ha? Aylar sonra,” dedi Braden, sert bir şekilde.

“Biliyorum. Ama birbirimizi arayacağız ve mektuplaşacağız, öyle değil mi?”

“Tabii ki.”

Braden’in sesi pek ikna edici değildi. Alexa son zaman-

larda onu eskisi gibi anlamadığını düşünüyordu.

“Sanırım gitmeliyiz,” dedi Alexa. Bugünün hiç bitmemesini dilerdi çünkü Braden’in bir daha göremeyeceğinden, bugünden sonra her şeyin değişeceğinden korkuyordu; tabii dileği gerçekleşmezse. Şu anda biraz olsun sihre ihtiyacı vardı. Hayatındaki her şey kararmaya başlıyordu.

Kumların üzerinde yürürken Alexa bu kadar endişelenmemesi gerektiğini kendi kendine hatırlatıp durdu. Braden’i tekrar görecekti. Geri dönecekleri kasım ayına kadar önlerinde sadece birkaç ay vardı. Fakat iç sesinin yaptığı cesaret konuşması, bedenindeki gerginliği ve zihnindeki endişeyi yok etmeye yetmiyordu.

Tepenin üzerindeki evlerin ışıkları yanmaya başlamıştı; bazılarının uzun gölgeleri kumların üzerine düşüyor, akşamın bu loş vaktine esrarengiz, hatta neredeyse gerçeküstü bir görünüm katıyordu. Alexa’nın en sevdiği ev olan kaleye benzeyen büyük bina tam karşılarında duruyordu. Alexa elinde olmadan terasa bakınıyor, etekleri uçuşan beyaz elbisesiyle tıpkı bir hayalete benzeyen kızıl saçlı kadının yine orada durup durmadığını merak ediyordu. Ona Ariel adını takmıştı çünkü tıpkı bir denizkızını andırıyordu.

Aniden kadını görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Fakat Ariel bu kez bir hayaletimsi değil, oldukça canlı görünüyordu. Birine bağıyordu; karanlıkta duran birine.

Braden da duraksayarak bakışlarını yukarı kaldırdı.

“Bana yalan söyledin,” diye bağırdı kadın. Sesi ihanetin verdiği acı ve öfkeyle yankılanıyordu.

Alexa diğerk kişinin ne dediğini duyamıyordu fakat Ariel'i sakinleştirecek bir şey söylemediği kesindi. Ariel eline bir şey alıp karanlığa doğru fırlattı. Çıkan çatırtıyla Alexa, karşısında cereyan eden kavgadan dolayı daha da ür-kerek Braden'a sokuldu. Annesi ile babası henüz birbirlerine bir şeyler fırlatmaya başlamamış olsalar da, buna benzer bir öfkeyle kavga ediyorlardı. Alexa, insanların birbirlerini se-verken bir anda birbirlerinden nefret etmeye başlamalarını hiç anlayamıyordu.

“Bana sessiz olmamı söyleme,” diye bağırdı kadın. “Tüm bu gizli kapaklı olaylardan yoruldum artık. Her şeyi içime atmaktan bıktım. Patlamak üzereyim.” Kadın durak-sadı. “Dokunma bana. Canım istediği zaman içeri girerim.”

“Gitmeliyiz,” dedi Alexa. Midesi bulanmaya başlamıştı.

“Zaten o da içeri girdi galiba,” dedi Braden. “Kiminle tartıştığını ve bahsettiği sırları merak ettim.”

Normalde Alexa sırları severdi fakat bugün onlardan hoşlanmıyordu. “Umrumda değil. Tek istediğim kimsenin kavga etmemesi. İnsanların birbirine bağırmasından nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor. Aşkın nasıl olup da nefrete dönüştüğünü anlayamıyorum.”

“Her şey yoluna girecek, Alexa.”

“Keşke buna ben de inanabilseydim,” dedi Alexa tekrar yürümeye başladığı sırada.

“Eğer sihrin var olduğuna inanabiliyorsan, buna da ina-nabilirsin,” dedi Braden.

Alexa içini çekti. “Belki de haklısın. Belki de sihir diye

bir şey yoktur.”

Braden başını salladı. “Hayır, böyle düşünmeni istemiyorum. İnanmanı istiyorum.”

“Neden?” diye sordu Alexa, merakla Braden’a bakarken.

Braden dudaklarını birbirine kenetledikten sonra devam etti, “Çünkü o zaman ben de inanmayı deneyebilirim.”

Alexa onun gözlerinin içine bakınca, sadece kendisinin tamamlayabileceği bir eksiklik gördü. “O halde inanacağım.”

Braden başıyla onayladı ve yol boyunca sessizce yürüdüler.

Bisikletlerini bıraktıkları yere geldiklerinde Braden, Alexa’nın çantasını geri verdi ve Alexa cinin şişesini çantasına koydu.

“Sen bisikletini sürerken çantanı taşımamı ister misin?” diye sordu Braden.

“Hayır, taşıyabilirim,” dedi Alexa, çantanın askılarını omuzlarına asarken. Şişesini bırakmak istemiyordu çünkü eve gidince bir dilek daha tutacak, anne ve babasının artık kavga etmemesini isteyecekti. Anne ve babasının eski hallerine dönmelerini dilemek yerine, şansını aşktan yana denemiş olması, ona dileğinin boşa gittiğini hissettiriyordu.

“Alexa,” dedi Braden, Alexa tam bisikletine bindiği sırada.

“Efendim?” dedi Alexa.

Braden bisikletini onunkinin yanına çekti, uzandı ve onu dudağından öptü. Dudakları dolgun, ılık, biraz tuzlu fakat

gerçekten mükemmeldi.

Alexa ilk öpücüğünü aldığını henüz idrak edemedi
Braden geri çekildi.

“Geri gel Alexa, tamam mı?” derken sesi boğuk çıkı-
yordu.

“Geleceğim,” diyerek ona söz verdi Alexa; kalbi hızla
atıyordu.

Ardından bisikletine bindi ve yol boyunca Braden’i
takip etti; onu bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu.

Birinci Bölüm

Günümüz...

Alexa Parker on iki yaşındayken iki önemli olay yaşamıştı: İlk kez âşık olmuştu ve annesi ile babası boşanmıştı. Alexa bu iki olayı birbirinden ayrı düşünemiyordu. Şimdi, yirmi yedi yaşında bir yetişkinen Sand Harbor'a dönüyor olmak, ona bu iki olayı da yeniden hatırlatmıştı.

Renkli sahil kasabasındaki her sokağın onda bir anısı vardı; Braden'la birlikte her gün bisikletlerini sürdükleri plaja inen taşlı patika, yazın etrafına çocukların toplandığı, pamuk şeker ve sıcak *pretzel** satan arabalarla dolu ahşap iskele, denizde geçen uzun bir günün ardından limana yanaşan balıkçı tekneleri, pazar sabahları babasının onu götürdüğü Nini'nin Krep Evi ve bir gün onlardan birine sahip olmanın hayalini kurduğu, kayalıkların üzerinde duran heybetli evler.

Pek çok çocukluk hayali gibi, en sevdiği kumsalda, büyük bir evde yaşama hayali de gerçekleşmemişti. Cam tasarımcısı olup güzel deniz camı parçalarını büyüleyici cam

* *Almanya'ya özgü bir tür çörek. (ç.n.)*

eşyalarına dönüştürme hayali de aynı şekilde yitip gitmişti, en yakın arkadaşı ile evlenme hayali de. Fakat tüm bunlar idealist bir kızın hayalleriydi; hayatta her şeyin, tıpkı Braden'ı son kez gördüğü o gün, ondan aldığı o mükemmel yaz öpücüğü gibi mükemmel olacağını düşünen kızın hayalleri.

Artık farklı bir insan olmuştu. O saf kızı artık hatırlamıyordu bile fakat o öpücüğü asla unutmamıştı.

Maalesef, Braden ile ilişkisi o yazdan sonra çok uzun sürmedi. Annesi ile babasının boşanması Alexa'nın hayatını her yönüyle değiştirmişti. Annesi ile birlikte Doğu'ya taşınmış, Washington kıyısından uzaklaşmışlardı. Babası birkaç yıl sonra Los Angeles'a gitmiş, yeniden evlenmiş ve başka çocukları olmuştu.

Alexa ilk birkaç yıl boyunca Braden'la ilişkisini sürdürmeye çalışmış fakat annesinin geçirdiği şiddetli depresyon, yeni bir şehre taşınma ve yeni bir okula alışma süreci onu gereğinden fazla meşgul etmişti. Sand Harbor çok uzakta kalmıştı artık. Braden'la irtibatı ara sıra yapılan telefon görüşmeleri ve elektronik postalarla sınırlı kalmış, sonunda da tamamen kesilmişti.

Braden'm da kendi sorunları vardı; babasının ölümü bunlardan biriydi. Braden on beş yaşındayken babası savaşta şehit olmuştu. O zamanlar Alexa ona ulaşmaya çalışmış fakat Braden'dan hiç cevap alamamıştı. Annesi, Alexa'nın cenaze için ülkenin diğer ucuna gidemeyeceğini, yol masraflarını karşılayamayacağını söylemişti. Bu da henüz sağlamlaşmamış ilişkilerinin sonu olmuştu.

Yıllar geçmiş, Alexa başka erkeklerle görüşmeye başlamış fakat Braden'ı aklından çıkarmayı asla başaramamıştı. Şansını son bir kez daha denemeyi düşünerek kolejden mezun olduktan hemen sonra Sand Harbor'a gitmişti. Fakat artık çok geçti. Braden'ın henüz yirmi yaşındayken, orduya yazılmadan birkaç hafta önce evlendiğini öğrenince Alexa şok geçirmişti.

Kalbinde taşıdığı en büyük hayali de böylece son bulmuştu. Braden'ı başkası almıştı. O bir başkasıyla birlikteydi. Alexa'nın da hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Tüm bunlar altı yıl önce gerçekleşmişti.

Şimdi ise tekrardan Sand Harbor'a dönmüştü ve Braden'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmaması çok da önemli değildi. Buraya Braden için değil, antika dükkânına yapılan saldırıda yaralanan halası Phoebe Gray için gelmişti. Alexa, babasının ailesindeki tüm bireylerle bağını koparmak zorunda bırakılmış fakat Sand Harbor'a son gelişinde babasının ablası Phoebe ile iletişim kurmuştu.

O zamandan beri halasıyla sık sık görüşüyordu. Babasının ailesine karşı hâlâ içten içe kızgınlık besleyen annesinden bu durumu saklasa da bundan mutluydu. Alexa, anne ve babasının boşanmasından halasını, eniştesini veya kuzenlerini asla sorumlu tutmamıştı ve yıllar sonra onları tekrar tanıma fırsatı bulduğu için memnundu. Genellikle elektronik posta yoluyla veya sosyal paylaşım siteleri aracılığıyla haberleşiyorlardı fakat en azından bu da bir başlangıçtı. Kuzeni Evie, sabaha karşı onu arayıp soygun haberini verdiği zaman

Alexa hemen yola çıkacağını söylemişti. Uzun süre halasının yanında olamamıştı fakat artık zamanı gelmişti.

San Francisco'dan kalkan ilk uçağı yakalamış, bir araba kiralamış ve Seattle'dan Sand Harbor'a kadar iki saat boyunca araba sürmüştü. İlk önce hastanede durmuştu fakat halasının bilinci yerinde değildi ve doktor kendine gelmesinin saatler sürebileceğini söylemişti. Phoebe'nin birçok arkadaşı bekleme salonunda onun uyanmasını beklediğinden, gözlerini açtığı zaman yalnız olmayacaktı. İçi rahatlayan Alexa, Evie'yi bulmaya ve polis soruşturmasında neler olduğunu öğrenmeye karar verdi.

Arabayı halasının, bir antikacıya verilebilecek en iyi ismi taşıyan Dün Yine Yeniden adlı dükkânının bulunduğu sokağın aşağısına park edip, derin bir nefes aldıktan sonra arabadan indi. Çarşıdaki ara sokakta çok sayıda bu tarz butik vardı. Etrafı gezen kalabalığa rağmen buraya pek fazla turist gelmiyordu. Dükkân, ikinci el kıyafet satan bir mağaza ile bir güzellik salonunun arasındaydı. Salonla dükkân arasında yer alan dar bir yürüyüş yolu, yan sokaktaki postaneye uzanıyordu.

Alexa dükkâna doğru ilerledikçe, anılar yeniden etrafını sarıyordu. Halası, Dün Yine Yeniden'i otuz yıl önce açmıştı ve Alexa da dahil olmak üzere ailenin neredeyse tüm üyeleri mutlaka bir dönem orada çalışmışlardı. Alexa yaz tatillerinde, dükkândaki işlere yardım etmeyi seviyordu. Hikâyesi olan eski şeyler karşısında tıpkı halası gibi büyüleniyordu. Eşyaların nereden geldiğini ve geçmişte onları kimlerin kul-

landığını hayal etmek, en sevdiği oyunlardan biriydi.

Dükkâna yaklaştıkça midesi kasılıyordu. Büyük cumbalı penceresi zarar görmemişti fakat ön kapıdaki cam kırılmış, yerine tahta parçaları çakılarak açık kalan yer kapatılmıştı. Kapının penceresinden sarı olay yeri bandı parçaları sarkıyordu. Alexa, birinin zorla dükkâna girdiğine hâlâ inanamıyordu. Küçükken Sand Harbor'da pek suç işlenmezdi fakat belki de artık her şey değişmişti.

İçeride birini görünce kapıyı açmayı denedi fakat kilitli olduğundan kapıyı çaldı. Bir dakika sonra, ön vitrinde duran yazı masasının arkasında, etrafa bakınan bir kadın yüzü belirdi. Alexa kuzeninin koyu kahverengi saçlarını ve güzel mavi gözlerini tanıyınca ona el salladı. Evie, babasının kardeşi Stan'in en büyük kızıydı.

"Alexa," dedi Evie, kapıyı açarken; rahatladığı gülümsemesinden belli oluyordu. "Geldiğine çok sevindim."

Alexa, Evie'ye sarıldı ve ardından eşyalarla dolu dükkânda etrafına bakındı. Halasının her zaman çok fazla eşyası olurdu fakat vitrinini düzenli tutma konusunda oldukça disiplinliydi. Şimdi ise her şey karmakarışık olmuştu. Küçük parçalar yere, masaların ve tezgâhların üzerine dağılmıştı. Yerler kırık cam parçaları, sökülmüş fayans ve seramiklerle doluydu. Sanki hırsız eşyaları çalmaktan çok parçalamakla ilgilenmişti fakat tüm bunlar hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Ah," diye mırıldandı Alexa. "Durumun bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim."

Evie başıyla onayladı; dudakları gerginliğinden ötürü

bir çizgi halini almıştı. “Korkunç.”

“Polis bunu yapan kişiyi veya kişileri yakaladı mı?”

“Henüz değil. Polis Amiri Edwin Hayes, Phoebe Hala’yı burada buldu. İkisi çok yakın arkadaş. Halamın geç saate kadar burada çalışıyor olabileceğini düşünüp bir uğramak istemiş. Eğer gelmeseydi onu ancak sabah bulabilecektik. Sağlık görevlileri gelene kadar bile zaten çok kan kaybetmiş.”

Alexa, kuzeninin bakışlarını takip edince ön tezgâhın yanındaki zemine yayılmış koyu kırmızı lekeyi fark etti. Halasının, hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaşmış olduğunu düşününce midesi kasıldı.

“Phoebe Hala’nın başının arkasından mı darbe aldığını yoksa yere düşerken başını tezgâha mı vurduğunu bilmiyorlar ama başının arkasında büyük bir yara var,” dedi Evie.

“Başının etrafındaki bandajı gördüm. Buraya gelirken hastaneye uğradım. Uyuyordu ve arkadaşları etrafındaydı. Ben de buraya gelirsem daha çok yardımımın dokunabileceğini düşündüm.”

Evie başıyla onayladı. “Mantıklı. Ben bu akşam uğrayacağım. Phoebe Hala’nın arkadaşı Louise, herhangi bir değişiklik olursa beni arayacağına söz verdi.” Evie duraksadı. “Olanlarla ilgili kendimi çok kötü hissediyorum. Kısmen de olsa benim hatam.”

“Neden böyle söylüyorsun?” diye sordu Alexa, şaşkınlıkla.

“Dün öğleden sonra buraya geldim. Phoebe Hala, Well-

bourne Konağı'ndan çok büyük bir kargo almıştı. Tüm bu kutular oradan geldi," dedi ortada duran sekiz-on kutuyu işaret ederek. Bazıları açılmış halde yerde ters duruyordu, bazıları işe hâlâ kapalıydı. "Akşam yemeğinden sonra gelip kutuları boşaltmaya başlayacağını, hafta sonları yoğunluk olduğundan dolayı turistler akın etmeden önce dükkânı düzenlemek istediğini söylemişti."

"Soygunu tahmin edemezdin Evie."

"Hayır, ama geç saate kadar dükkânda olacağını biliyordum. Onu yalnız gelme fikrinden vazgeçirmem veya ertesi gün gelmeye ikna etmem gerekirdi. Ayrıca ona yardım etmeyi de önerebilirdim. Phoebe Hala'nın asistanı Beverly Adams önümüzdeki haftaya kadar tatilde."

"Evie, yapma böyle. Phoebe Hala'yı vazgeçirmeye çalışsaydın da o yine ertesi güne kadar beklemeye ikna olmayacaktı. Bu dükkân onun bebeği ve buraya gözü gibi bakıyor. Ayrıca, o çok inatçı biri."

"İnatçılık Parker Ailesi'nin ortak özelliği," dedi Evie, iç çekerek.

"Kesinlikle."

"Gelebildiğin için çok mutluyum Alexa. Annem ve babam şu an Avrupa'dalar ve onlara henüz bir şey söyleyemedim, o yüzden burada her şeyin yoluna girdiğinden emin olmak istiyorum."

"Elimden geldiğince sana yardımcı olacağım," dedi Alexa.

"Bunun için minnettarım. Sizinkilerle konuştun mu?"

Baban geliyor mu?”

“Babama mesaj bıraktım ama henüz cevap vermedi. Çok da alışılmadık bir durum değil. Pek sık konuşmuyoruz, özellikle de eşi tekrar doğum yaptıktan sonra.”

“Babanın bu yaşta tekrar çocuk sahibi olduğuna inanmıyorum,” dedi Evie, bir kaşını kaldırarak.

“Karısı ondan on dört yaş küçük,” dedi Alexa, ses tonunun doğal çıkmasına özen göstererek. Babasının evliliği hakkında duygusallaşmak istemiyordu. Şu ana kadar buna zaten alışmış olması gerekiyordu. İkinci karısıyla evleneli on iki yıl olmuştu ve bu, dördüncü çocuklarıydı.

“Peki ya annen?” diye çekinerek sordu Evie.

“Aslında yıllardır onu ilk kez bu kadar iyi görüyorum. Geçen sene tekrar evlendi. Kocasını şarap işiyle ilgileniyor, annem de onunla birlikte iş seyahatlerine çıkıyor. Mutlu görünüyor.”

“Onun için de, senin için de mutluyum.”

“Teşekkürler.”

“Phoebe Hala uyandığında seni gördüğüne çok sevinecek.”

Evie’nin bu kadar umutlu bir ses tonuyla konuşması Alexa’nın hoşuna gitmişti. Halasının bir daha uyanamama ihtimalini aklına getirmek istemiyordu. Bunu düşünmek bile korkunç hissettiriyordu. “Pekâlâ, ne yapabilirim?” diye sordu.

“Eğer temizliğe başlamak istersen harika olur. İkizleri birkaç dakikaya kadar okuldan almam gerekiyor, bu yüzden bugün pek iş yapamayacağım. Eğer malları kutudan çıkara-

cak olursan, her parçayı açıklamalarıyla birlikte yazdığından emin ol. Phoebe Hala çok detaycı biri.”

“Çocukken burada çalıştığım zamanlardan hatırlıyorum.”

“Bazı şeyler hiç değişmiyor,” dedi Evie gülümseyerek.

“Kargo bir konaktan mı gelmiş?”

“Wellbourneler’den. Kayalığın üzerindeki büyük evin sahipleri.”

“Ah, tabii,” dedi Alexa. O ev birçok insanın hayal gücünün gelişmesini sağlayan binaydı. Bunun sebebi hem devasa görünmesi hem de gizemli bir havasının olmasıydı. Alexa da Braden ile birlikte orada yaşayan insanlar hakkında sayısız hikâyeler uydururdu.

“Jack Wellbourne geçen hafta vefat etti ve antıklarının bir kısmını Phoebe Hala’ya bıraktı.”

“Çok ince bir davranış.”

“Phoebe Hala, adamın ona ne bıraktığını görmek için heyecanlanıyordu. Görünüşe bakılırsa adam tam bir koleksiyonermiş.” Evie tezgâhın üzerinde duran anahtarlardan birkaçını alıp Alexa’ya fırlattı. “Çıkarken kilitle. Hatta başka bir olay çıkmayacağı kesinleşinceye kadar içerideyken de kilitle tutsan iyi olur.” Duraksadı. “Eğer burada yalnız kalmak istemiyorsan, daha sonraya da bırakabiliriz.”

Bu teklif daha çekici geliyordu fakat Alexa, halasının dükkânı en kısa zamanda eski halinde görmek isteyeceğini bildiğinden, bundan başka çare göremiyordu. Üstelik gündüz vakti sokakta birçok insan olduğundan kendisini tehlikede hissetmiyordu.

“Biraz temizlik ve mal sayımı yapmamda sakınca yok,” dedi. “İşe yaramış olurum.”

“Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, polisler önümüzdeki birkaç gün boyunca dükkâna göz kulak olacaklarını söyledi.”

“Bu iyi.”

“Nerede kalıyorsun?”

“Cheshire Hanı’nda bir oda tuttum.”

“Bizde kalabilirdin. Her ne kadar altı yaşındaki ikizler, iki köpek ve bir kediyle hayat biraz hareketli olsa da.”

“Ama mutlusun,” dedi Alexa, Evie’nin ailesi hakkında konuşurken gözlerinde parlayan gurur ve sevgi ışıltılarını görünce.

“Genellikle stres altındayım ama hayat oldukça güzel.” Gözlerinde sıcak bir mutluluk belirdi. “Burada olman çok güzel Alexa. Ailemizin başına gelenler için çok üzgünüm. Birlikte muhteşem yaz ayları ve tatiller geçirirken sen ve ailen bir anda kayboldunuz. Seni çok özlüyordum.”

“Ben de seni çok özlüyordum.”

“Başkasını özledin mi? Mesela Braden Elliot’ı?” diye sordu Evie, gözlerindeki haylaz bakışla.

“Braden ile ben çok uzun zaman önce arkadaştık.”

“Burada olduğun son yaz ayrılmaz bir ikiliydiniz.” Evie durdu. “Geri döndü, biliyorsun.”

Alexa’nın kalbi bir an duracak gibi oldu. “Gerçekten mi? Yurtdışında hizmet verdiğini sanıyordum.”

“Üç ay öncesine kadar öyleydi. Phoebe Hala sana söylemedi mi?”

“Hayır ama zaten vergi yatırımlarıyla çok meşguldüm. Son zamanlarda birbirimize elektronik posta gönderemiyorduk.” Boğazını temizledi. “Braden hâlâ orduda mı?”

“Sanırım görevi bitti. Birkaç ay önce bir harekâta yaralanmış. Tam olarak detayları bilmiyorum ama buraya gelmeden önceki iki hafta boyunca hastanedeydi. Onu sadece bir kere uzaktan gördüm ve o sırada da baston kullanıyordu. Bu kısa bir süre önceydi.”

Braden’ın yaralandığını düşününce Alexa’nın boğazı düğümlendi. “Bunu duyduğuma üzıldüm fakat karısı tüm bunları atlatmasına yardımcı olacaktır.”

Evie başını salladı. “Artık karısı yok. Daha Braden hastaneden çıkmadan kadın ondan boşanmak istediğini söyledi.”

“Ciddi misin? Bir kadın bunu yaralı kocasına nasıl yapabilir?”

“Duyduğuma göre tam bir kaltakmış. Onu tanımıyorum. Fakat herkes onun gerçekten taş kalpli bir kadın olduğunu söylüyor. Her neyse, Braden bir apartman dairesi kiraladı ve eve taşındıktan sonra çok içine kapandı.” Duraksadı. “Belki de gidip onu görmelisin.”

“Sanmıyorum,” dedi Alexa hemen.

“Neden?”

Bu güzel bir soruydu ve gerçek cevap, korkuyor olmasıydı. Fakat kafasındaki bulanık düşünceleri Evie’ye açıklayamazdı. “Çünkü artık birbirimizi tanımıyoruz. Şu an görmek isteyeceği en son kişinin ben olduğuma eminim. Braden benim geçmişimin bir parçası. Artık aramızda hiçbir şey yok.”

Evie omuzlarını silkerek hafifçe gülümsedi. “Henüz yok.”

“Çalışman gerek, Braden. Çalış ki ben de senin yardımlarından faydalanabileyim.”

Braden mutfaktaki tahta sandalyenin arka ayaklarının üzerinde sallanırken bir yandan da kollarını göğsünde birleştirip kaburgalarındaki acıyı düşünmemeye çalışarak, yıllardır arkadaşı olan Drew Lassen’a bakıyordu. Drew kaykaycı bir çocukken, büyüyünce polis memuru olmuştu ve seçmiş olduğu bu yol, Braden’in, bir zamanlar çılgın ve asi bir çocuk olan arkadaşından pek de beklediği bir seçim değildi. Fakat tabii ki, lise günlerinden bu yana ikisi de çok değişmişti. “Ben polis değilim,” dedi Braden, “ve çalışmaya ihtiyacım yok. Benim dinlenmem gerekiyor.”

“Uzun zamandır dinleniyorsun ve her gün, tüm gün boyunca bu dairede oturmaya devam edemezsin.” Drew odada etrafına bakındı; basit mobilyalara gözü takılınca kaşları çatıldı. “Bu ev gerçekten berbat.”

“Bence iyi.”

“Çok iç karartıcı. Annenin evine gitmeliydin.”

Braden başını salladı. “En son ihtiyacım olan şey annemin tepemde dikilmesi.”

“Eşyalarının geri kalanı nerede?”

“Kinley’de kaldı,” dedi Braden, kısaca.

“Hak etmeyen bir kadına gereğinden fazla cömert davranıyorsun.”

“Onda kalan eşyalar ihtiyaç duyduğum şeyler değil.” Sözcükler ağzından çıktıkça aslında ne kadar doğru olduklarını fark etmişti.

“İyi, ama seni uzun zamandır tanıyorum ve burada öylece, hiçbir şey yapmadan oturabilecek biri değilsin.”

“İyileşmeye çalışıyorum, duymadın mı?” diye sordu Braden, alaycı bir ses tonuyla. Son aylarda kendisini kontrole gelen doktorların, sanki zaman her şeyin ilacıymış gibi ona söyledikleri klişe lafları hatırlamıştı. Bunun mümkün olmadığını biliyordu. Yaralarının çoğu fiziksel değildi.

“Tekrar ayağa kalkmaya hazır görünüyorsun,” dedi Drew.

“Sand Harbor sakinlerinin güvenliğini sağlamaya yetecek kadar personelin olduğuna eminim,” dedi.

“Evet ama iki memur hasta ve bir diğeri de tatilde. Ayrıca, Daniel Stone’un cumartesi gecesi bağış toplamak amacıyla organize ettiği etkinliğinde fazladan güvenlik elemanı sağlamam gerekiyor. Bu hafta sonu seçim kampanyasını düzenleyecek.”

“Buranın yerlilerine burada doğduğunu mu hatırlatmak istiyor?” diye sordu Braden, küçümseyici bir ifadeyle. Daniel Stone’un anne ve babasının Sand Harbor’da bir evi vardı fakat Stonelar çok zengindi ve dünyanın her yerinde evlere sahiplerdi.

“Nedeni beni ilgilendirmiyor. Benim ilgilendiğim konu, oraya fazladan güvenlik görevlisi götürmem gerektiği.”

“Eminim kendi güvenlik şirketini tutacak kadar parası vardır.”

“Bak, yardımını Stone için istemiyorum.” Drew duraksadı. “Phoebe Gray’in antika dükkânına düzenlenen saldırıyı duydu mu?”

“Hayır,” dedi Braden. Alexa’nın halasından bahsetmek bile midesinin kasılmasına yetmişti. Geçen onca yıla rağmen, Phoebe’yi her gördüğünde veya adını duyduğunda aklına Alexa geliyordu.

“Olay dün gece oldu,” dedi Drew. “Kimsenin sana bir şey söylememesine şaşırdım.”

“Kimseyle konuşmuyorum.” Eve döndüğünden beri anesi ve kız kardeşi her iki saniyede bir nasıl hissettiğini ve herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorarak onu deli ediyorlardı. Endişelendiklerini biliyordu fakat hayatını düzene sokabilmesi için bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

“Phoebe dün gece kendi dükkânına giderek bir soygunu bölmüş oldu. Bayılmış. Ciddi bir sarsıntı geçirmiş.”

Şaşkına dönmüştü. “Buna inanamıyorum. Herhangi bir ipucu var mı?”

“Maalesef hiç yok. Kasabada bazı vandalizm vakaları yaşanmıştı ama hiç bu raddeye gelmemişti ve hiçbir vakada saldırıya uğrayan biri olmamıştı. Phoebe’nin, uyandığında bize bilgi verebilecek durumda olmasını umuyoruz ama o zamana kadar bana yardım etmeni istiyorum. Ordu istihbaratında edindiğin soruşturma becerilerinin bir kısmını kullanabilirsin.”

“Patronuna bundan söz ettin mi?” diye sordu Braden, kuşkuyla.

“Amir Hayes’e bahsettim. Sadece dış incelemelerde bana yardımcı olacağını net bir şekilde belirttim ve o da kabul etti. O ve Phoebe çok iyi arkadaşlar, bu yüzden altına bakılmadık taş bırakmak istemiyor. Ayrıca eleman sıkıntısı çektiğimizizin farkında ve senin bu tarz bir iş için mükemmel bir altyapı sahibi olduğunu da biliyor. Üstelik buranın yerlisisin. İnsanlar seninle konuşmayı kabul edecekler.”

“Bilmiyorum Drew.”

“Yapacak daha iyi bir işin var mı?” diyerek ona meydan okudu Drew.

“Görünüşe göre yok,” dedi Braden. “Benden beklediğin tam olarak ne?”

“Dükkâna bir göz atıp, gözden kaçırdığımız herhangi bir şey olup olmadığına bakman, birkaç soru sorman ve diğer dükkân sahipleriyle konuşman.”

“Sanırım bunu yapabilirim,” dedi Braden yavaşça. Phoebe’yi seviyordu; üstelik Phoebe, Alexa’nın halasıydı. Alexa’nın, soygunu öğrenip öğrenmediğini merak etti. Derin bir nefes aldı; Alexa’yı düşünmek bile heyecanlanmasına neden oluyordu. Yıllardan beri ilk kez onu bir saniyeden fazla düşünmemek için çaba harcamamıştı. “Yarın bir uğrarım.”

“Bugün git,” dedi Drew ayağa kalkarken. “Bir şey bulursan bana bildir.”

Saat altıda Braden antikacı dükkânına yaklaşırken mayıs ayına özgü gökyüzü kararmaya başlamıştı. Akşam karanlı-

ğını seviyordu: gündüz ile gece arasındaki zaman aralığında her şey durağanlaşıyordu. Çarşamba akşamıydı ve dükkânların çoğu hafta içi beşte kapatıyordu.

Antikacı dükkânına çocukluğundan, hatta muhtemelen Alexa ile geçirdiği son yazdan beri gitmemişti. Alexa hafta sonları halasına yardım ederdi ve o da, antikalara Alexa kadar düşkün olmamasına rağmen, bazen ona katılırdı. Alexa, sattıkları değerli eşyalarla ilgili hikâyeler uydurmayı severdi ve Braden da her seferinde onun hayal gücüne kapılırdı. Alexa eline geçirdiği her şeyin hikâyesini o kadar gerçekçi düşlerdi ki Braden bazen bunların yaşanan gerçek olaylar olduğunu zannederdi. Onun, gerçeklikten bu kadar kolay kaçabilme becerisine hayrandı. Maalesef, Alexa'nın hayal gücü, mutsuz ev hayatıyla bileniyordu. Alexa ona, annesi ile babası kavga etmeye başladıklarında yorganın altına saklanıp büyük ve mutlu bir ailede yaşadığının hayalini kurduğunu söylemişti.

Braden'in ailesi çok daha mutluydu fakat babası orduda asker olduğundan sürekli uzaktaydı. Birçok yere taşınmışlar, sonunda annesinin ailesinin de yaşadığı Sand Harbor'a yerleşmeye karar vermişlerdi. Buraya geldikten kısa bir süre sonra Alexa ile tanışmış ve hemen samimi olmuştu. Babasının eve geri dönemeyebilme ihtimali sürekli aklındaydı. Bu, o kadar rahatsız edici bir endişeydi ki Alexa'nın hikâyelerine kaçma fikri Braden'a çok cazip geliyordu. Harika bir ikili olmuşlardı ve her şeyi paylaşıyorlardı. Bir başkası şöyle dursun, kendine bile söyleyemediği şeyleri Alexa'ya anlatmıştı.

Nostaljinin verdiği bir acı boğazını düğümledi. *Lanet*

olsun! Şu anda anılarını tazelemeye hiç de ihtiyacı yoktu. Son birkaç ay çok acımasız geçmişti ve hayatının hiçbir dönemi, onu içine alabilecek kadar güvenli gelmiyordu.

Fakat bunu Alexa için değil halası için yapıyordu. Phoebe'nin hastanelik olmasından sorumlu kişiyi bulabilmek için yapabileceği en ufak bir şey bile varsa, bundan mutluluk duyardı.

Dükkânın ışıkları yanıyordu ve ön vitrinden bakınca içerde birinin dolaştığını görebiliyordu. Tahtalarla kapatılmış kapı, soygunun sert ve tecrübesizce yapıldığına işaret etti. Belki de antikacı dükkânını yıkıp dökmenin eğlenceli olacağını zanneden ve normal iş saatleri dışında dükkâna birinin gelebileceğini düşünmeyen, kendini bilmez ergenlerin işiydi.

Kapı kolunu çevirdi fakat kapı kilitliydi. Tahtaya sert bir şekilde vurdu; Phoebe'nin asistanlarından birinin, ona neler olduğuyla ilgili kendisine daha fazla bilgi verebileceğini umuyordu.

Bir dakika sonra kapı birkaç santim aralandı. Karşısındaki kadın ona ürkek gözlerle bakıyordu. Braden, gözlerinin loş ışıktaki ona oyun oynadığını zannetti. Fakat kadının mavi gözlerinde parlayan şaşkınlık ifadesini görünce nefesi keşildi.

Alexa!

Alexa kapıyı ardına kadar açtı ve Braden'in tek yapabildiği, ona bakmaktı. Koyu renk kot pantolon, siyah bot ve tüm hatlarını saran mercan rengi bir kazak giymişti. Sarı saçları geriye doğru taranmış, omuzlarına dek inen bir atkuy-

ruğu şeklinde bağlanmıştı. Bir zamanlar burnunu süsleyen illerinden geriye sadece birkaç tane kalmıştı. Koyu renk kirpikleri güzel gözlerini çevreliyor, açık pembe dudakları yumuşak ve seksi görünüyordu.

Lanet olsun! Onu zihninde o kadar uzun bir süredir canlandırıyordu ki, şimdi onun gerçek olduğuna inanamıyordu. Nefesini kontrol altında tutmaya, bir ses çıkarmaya çalıştı.

Fakat Alexa ondan önce davrandı.

“Braden?” dedi. “Gerçekten sen misin?”

İkinci Bölüm

Alexa yıllarca, Braden'ı tekrar görebilmeyi hayal etmişti. Birbirlerine rastladıkları binlerce senaryonun hayalini kurmuş fakat bunların hiçbirisi gerçekleşmemişti. Tüm öğleden sonra onu düşünmüştü. Onun yaralandığını ve boşanmak üzere olduğunu öğrendikten sonra, başka hiçbir şey düşünmemişti. Onunla karşılaşmadan, bir an önce kasabadan çıkıp gideceğine kendi kendini inandırmaya çalışmıştı. Geçmiş geride bırakması gerektiğini biliyordu. Fakat işte şimdi karşısında duruyordu.

Braden gerçekten olgunlaşmıştı. Eski kot pantolonunun ve Alexa'nın hatırladığından çok daha geniş görünen göğsüne yapışan uzun kollu, koyu renk kazağının içinde oldukça yakışıklı ve güçlü görünüyordu. Boyu da uzamıştı ve Alexa ona, başını kaldırarak bakmak zorunda kalıyordu. Üstelik vücudunda tek bir gram yağ yoktu. Yeşil gözleri hâlâ yüzünü aydınlatıyordu, kahverengi saçları gür ve dalgalıydı. Çenesinde, kirli sakalının altından görünen bir yara izi vardı. Gözünün ve

ağzının kenarındaki çizgiler, yorgunluğunu yansıtıyordu. Onu en son gördüğünden beri çok şey yaşamıştı ve Alexa bunların çok zor zamanlar olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Alexa,” dedi Braden, aralarında uzayan sessizliği bozarak. “Seni görmeyi beklemiyordum. Tekrar Sand Harbor’a geleceğini düşünmemiştim.”

“Halam hastanede.”

“Duydum. İyi mi peki?”

“Emin değilim. Şu an bilinci yerinde değil. Doktorlar uyanacağını düşünüyorlar fakat bunu beklemek çok korkutucu. Gerçekten çok endişeliyim.”

Braden başıyla onayladı. Dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Evet, endişeleniyor olmalısın. Birinin buraya zorla girdiğine inanamıyorum,” diye ekledi gözleri darmadağın olmuş dükkânı tararken.

Alexa saatlerdir çalışıyordu fakat henüz bu karmaşayı toparlamayı başaramamıştı. Kırık parçaları temizlemiş, ardından kutuları düzenlemeye geçmişti fakat çok yavaş ilerliyordu. Her parçanın detaylı bir açıklamasını yazması, ardından da parçayı koyacak bir yer bulması gerekiyordu. Hiç kolay bir iş değildi. Halasının şu anda çok fazla malı vardı. Belli ki antika satışları kışın iyi gitmemişti.

“Dükkâna ne zaman geldin?” diye sordu Braden.

“Bugün öğleden sonra. Kuzenim Evie beni sabah altıda arayıp olan bitenleri haber verdi. Ben de ilk uçağa atlayıp geldim.”

“Nereden kalkan ilk uçağa?”

“San Francisco. Oraya yerleşeli üç yıl oldu.”

“Bilmiyordum. Hâlâ Doğu’da olduğunu sanmışım.”

“Kar beni yordu.” Alexa bu anlamsız sohbeti ne kadar sürdüreceklərini merak etti. Fakat daha derine inmeyi istese de bunu yapmaktan korkuyordu.

Braden başını kaldırdı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Halanla hâlâ görüştüğünüzü düşünmemişim.”

“Birkaç yıl önce tekrar irtibat kurduk.” Duraksadı. “Kolejden mezun olduktan sonra buraya geldim.”

Braden’ın gözlerinde bir şaşkınlık ışıltısı belirdi. “Geldin mi?”

“Evet. Halamı ve ailenin geri kalanını çok özlemişim.” Onu da özlediğini ve gelme nedenlerinden birinin de o olduğunu ona söyleyemezdi.

“Belki daha önce gelmeliydin,” dedi Braden. Sesinde sert bir tepki vardı. “Burada sana değer veren insanlar vardı.”

“Gelemedim.” Onun gözlerindeki kuşkuyu görünce sözlerini daha ısrarlı bir şekilde tekrarladı. “*Gelemedim*, Braden. Çocuktum. Annem beni ülkenin bir ucuna sürüklemişti. Buraya geri dönmemin hiçbir yolu yoktu. Olsaydı bile yine kolejden mezun olana kadar beklemem gerekecekti çünkü annemin durumu hiç iyi değildi. Boşandıktan sonra yanında tek ben kalmışım ve buraya geri dönmemi ihanet sayacaktı. Ona bunu yapamazdım.”

“O halde şimdi burada olduğun için memnuniyet duyduğun pek söylenemez.”

“Bilmiyor. Ama artık umursadığını da sanmıyorum.

Geçen yıl tekrar evlendi ve sonunda güvенеbileceğı birini, mutluluğı buldu.” Alexa duraksadı; büyük bir hata yapmak üzere olduğunun farkındaydı fakat kendine engel olamadı. “İçeriye girmek ister misin?”

Braden tereddütte kalmıştı. “Girebilirim. Ne de olsa buraya kadar geldim.”

Alexa kapının ağzından çekilip ona yol verdi. “Neden buradasın?” diye sordu.

Braden etrafına bakındı; keskin bakışları dükkândaki her detayı inceliyordu. “Drew Lassen bir uğrayıp bakmamı rica etti. Onu hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum.”

“Hep kaykay üzerinde olan çocuk.”

“Evet, yani artık o bir polis. Soygunun soruşturmasını üstlendi ve benim de yardım etmemi istedi. Eleman eksikliği çekiyorlar. Benim de ordu sayesinde biraz soruşturma deneyimim var, o yüzden...” Omuzlarını silkti. “Etrafa bakıp birkaç soru sorabileceğimi söyledim ama benim dahil olmamı istemezsen...”

“Hayır, sorun yok,” dedi Alexa. “Ama ben senin yaralandığını sanıyordum. Evie bugün senin yaralandığını söylemişti.”

“Daha iyiyim,” dedi Braden kısaca.

Alexa ona evliliğinde neler yaşadığı da dahil olmak üzere bir düzine soru sormak istiyordu fakat Braden kutulara doğru yürümeye başlamıştı bile.

“Bunlar da ne?” diye sordu.

“Wellbourne Konağı’ndan gönderilen bir kargo. Dün

gelmiş. Görünüşe bakılırsa halam bir an önce malları kutularından çıkarmak istemiş, bu yüzden de dün gece geç saatte buraya gelmiş.” Alexa, Braden kutulardan birini açarken duraksadı. “Bir şey çıkarma. Her parçayı kaldırmadan önce detaylı bir açıklamasını yazmam gerekiyor.”

“Zor bir iş gibi görünüyor.” Braden tekrar Alexa’ya döndü. “Ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

Bu sorunun altında bir ima yatıyordu ve Alexa bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Braden onun kalmasını mı istiyordu yoksa gitmesini mi? Yüzündeki ifadeyi okumak çok zordu.

“Emin değilim,” diye yanıtladı Alexa. “Halamın ne kadar çabuk iyileşeceğine ve soruşturmanın neleri aydınlatacağına bağlı.”

“Peki ya işin? Hayatın? Bir süreliğine ayrılmanda sakınca yok mu?”

“Muhasebeciyim. Nisanın on beşini geçtiğimiz için pek yoğun değiliz. Bir süre boş zamanım olacak.”

Braden’in ağzı açık kalmıştı. “Ne iş yapıyorum dedin?”

Alexa kollarını göğsünde kavuşturarak ayaklarını oynatmaya başladı; savuma mekanizması gereksiz yere harekete geçmişti. “Muhasebeciyim,” diye tekrarladı. “Neden bana öyle bakıyorsun Braden?”

Braden şaşkınlıkla başını salladı. “Çünkü sen muhasebeci olamazsın.”

“İyi bir meslek.”

“Harika bir meslek ama sen bu değilsin. Sen deniz ca-

mından sanat eserleri yaratmak isteyen, ejderhalarla ilgili hikâyeler anlatan ve kasabadaki herkese lakap takan kızsın.”

Alexa kaşlarını çattı. “Bu uzun zaman önceydi. O sıralar çocuktum. Artık beni tanımıyorsun Braden.”

“Sanırım tanımıyorum.”

Alexa, onun ses tonundaki hayal kırıklığından hoşlanmamıştı ve açıklama ihtiyacı hissetti. “Buradan ayrıldıktan sonra çok hızlı bir şekilde büyümeye mecbur kaldım. Hayatım dağılmıştı ve her şeyi toparlayabilmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. İşe yarayan, sorumluluk sahibi bir birey olmak zorundaydım. Bu günlerde cam tasarımcılarına pek fazla talep olmuyor.” Hızlı bir soluk aldı. “Sevdiğim işi yapıyorum ve bu işte iyiyim.”

“Tamam,” dedi Braden, elini kaldırarak. “Senin hayatın.”

“*Benim* hayatım,” diye tekrar etti Alexa. Braden’in da değiştiğini söylemeyi dilerdi fakat bu sözlerle tam da ondan beklenen davranışı sergilemişti. “Sen benim seçimlerimden dolayı şaşırmış olabilirsin fakat ben seninkilere hiç de şaşırmadım. Sadece orduya yazılmadan önce neden koleji bitirmediğini merak ediyorum.”

“Kolej dikkatimin dağılmasına neden oluyordu. Nerede olmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden de başvurdum.”

“Ve evlendin.”

Braden, şaşırmasına rağmen bakışlarını kaçırmadı. “Evet, evlendim.”

“Duyduğumda inanamadım. Çok gençtin.”

“O zamanlar doğru kararın bu olduğunu düşünmüştüm.”

“Artık düşünmüyor musun?”

“Eminim kuzenin sana gerekli bilgileri vermiştir.”

“Sadece boşanmak üzere olduğunu söyledi. Üzgünüm.”

“Ben değilim.” Tekrar kutulara doğru döndü. Bir puro tabakası çıkarıp dalgın bakışlarla tabakayı inceledi. “Bunlardan en son, babam beni bütün dükkânına götürdüğünde görmüştüm. Puroları çok severdi.”

Alexa bir an tereddüt ettikten sonra, “Babanı duyduğumda çok üzülmüştüm Braden. O öldükten sonra sana ulaşmaya çalıştım ama hiçbir telefonuma veya mektubuma yanıt vermedin. Biliyorum, çok kötü günler yaşamış olmalısın.”

“Kötü bir dönemdi. Kimseyle konuşacak durumda değildim Alexa.”

“Anlamıştım ama yine de şansımı denemek istedim.”

“Neden? Artık arkadaş değildik.”

“Sanırım ben halen arkadaş olduğumuzu sanıyordum,” dedi, onun bu umursamaz tavrına biraz öfkelenerek.

“Bunu nasıl düşünüyor olabilirdin? Aylarca konuşmamıştık.”

“Geçerli nedenlerimiz vardı.”

“Her neyse. Artık bir önemi yok.”

Aralarındaki gerginliğe bakılacak olursa önemi var gibi görünüyordu fakat Alexa, bunu savunarak bir yere varabileceğini düşünmüyordu.

Braden puro tabakasını yerine koyup, sapında bir hula* dansçısı olan abajuru aldı. “İşte, burada çalmaya geçecek bir

* *Hawaii dansi. (ç.n.)*

şey var,” dedi alay ederek.

“İyi parçalar da var kötüler de,” dedi Alexa.

“Bana çoğu kötü gibi geliyor. Hatta bunların çoğu bana göre hurda denebilecek şeyler.”

Alexa kendi kendine gülümsedi; Braden’in sözleri eski anıları hatırlatıyordu. “Tüm bu mağazanın hurdalarla dolu olduğunu söyledin. Phoebe Hala çok sinirlenirdi.”

Braden tekrar ona baktı. “Ve sen de hep, benim yeterince derinlemesine bakmadığımı söyledin.”

Dükkâna girmiş olduğu ilk andan beri ilk kez gülümsüyordu. Alexa bunu görünce tüm bedeninin titrediğini hissetti.

“Bunu hatırladığına inanamıyorum,” dedi.

Braden derin bir soluk aldı. “Unutmayı çok denedim.”

“Ben de,” diye fısıldadı Alexa.

Gözleri buluştu ve bir süre birbirlerine bakakaldılar. Alexa’nın içini bir sıcaklık kapladı. Tüm bu gerginlik ve duygu seli biraz başını döndürmüştü. Bacaklarının, gücünü yitirmeye başladığını fark edince elini tezgâhın üzerine koyarak tezgâha yaslandı.

“İyi misin?” diye sordu Braden.

“Uzun bir gün oldu ve yemek yemedim. Her şey üst üste geldi.” İlk aşkının da şu an tam karşısında durmakta olduğunu söylemeye gerek yoktu tabii.

“Sana bir şeyler getireyim mi?”

Alexa başını salladı. “Buradan çıkınca bir şeyler yerim.”

“Halanın evinde mi kalıyorsun?”

“Hayır, Cheshire Hanı’nda bir oda tuttum. Daha rahat

olur diye düşündüm.”

“Orada, sokağın aşağısında bir Meksika restoranı var, La Cantina.* Harika *enchilada*** yapıyorlar ve margaritaları*** mükemmel.”

Alexa dudaklarını yaladı; Braden’in onu yemeğe mi davet ettiğini yoksa sadece bir tavsiyede mi bulunduğunu anlayamamıştı. “Kulağa hoş geliyor. Paket servisleri var mı? Restoranlarda yalnız yemek yemeyi sevmiyorum. Nereye bakacağımı bilemiyorum. Garip geliyor.” Duraksadı. “Bay Penguin’i hatırlıyor musun?”

“Mack’in Kulübesi’nde her zaman yalnız yemek yiyen yaşlı, şişman adam mı? Evet, hatırlıyorum. Onu hep izledik.”

“Evet, öyle.” Mack’in Hamburger Kulübesi, yaz aylarındaki yemek maceraları listelerinin en başında geliyordu. Dükkân kumsaldaydı ve salı günleri hamburgerler sadece bir dolardı.

Tekrar sessizlik oldu. Braden duruşunu değiştirdi. “Eğer birlikte gitmek istersen, ben de seninle beraber yiyebilirim.”

Bu, Alexa’nın aldığı en güzel davet değildi fakat Braden’la biraz daha zaman geçirebilmesi için iyi bir fırsattı ve henüz yanından ayrılmaya hazır değildi.

“Çok isterim fakat ilk önce hastaneye bir uğramam gerek.”

“Sorun değil. Neden orada buluşmuyoruz? Ben önce polis karakoluna gidip Drew ile konuşacağım. Belki bu Well-

* İspanyolca “kantin” anlamına gelir. (ç.n.)

** Meksika mutfağına özgü, böreğe benzeyen acılı bir yemek. (ç.n.)

*** Tekila ve likör karışımıyla yapılan bir Meksika kokteyli. (ç.n.)

bournelerden gelen yeni kargoyla ilgili daha fazla bilgisi vardır.”

“Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim.” Braden dükkândan çıkınca Alexa, hâlâ tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Tüm bedeni hem heyecandan hem de gerginlikten uyuşmuştu. Herkes geçmişte yaşananlara geri dönmenin mümkün olmadığını söylerdi. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek üzere olduğunu hissediyordu.

Braden neler olduğunu anlayamadan fakat aynı zamanda merak içinde antikacı dükkânından çıktı. Birkaç saat önce dairesinde oturmuş bira içiyor, hayatının girdiği yolu düşünüyordu. Ardından Drew’un teklifi onu sadece antikacı dükkânına değil, aynı zamanda geçmişine de götürmüştü. Şimdi de Alexa’yı yemeğe davet etmişti.

Buna inanamıyordu. Bunu yaparken aklından ne geçiyordu? Gençliğinin büyük bir bölümünü Alexa’ya takık halde geçirmişti ve onu kafasından atması yıllarını almıştı. Aynı şeyleri tekrar yaşamaya ihtiyacı yoktu. Zaten yeteri kadar sorunu vardı.

Fakat Alexa’nın gözlerindeki korku ve endişeyi görmek, Braden’in içindeki koruma içgüdülerini ortaya çıkarmıştı. Onun yanında olmak, her şeyi düzeltmesi için yardım etmek istiyordu, tıpkı her zaman yapmış olduğu gibi. Gerçi on iki yaşındayken bunu pek başaramamıştı. O zamanlar Alexa’nın sorunları, Braden’in çözemeyeceği kadar büyüktü. Fakat

şimdi ona gerçekten yardım edebilme şansı vardı ve bunu bile bile arkasını dönüp gidemezdi. Sadece yıllar önce yaşanmış bir peri masalına yine kapılmadığından emin olması gerekiyordu.

Sand Harbor kumsalındaki gezintilerinin üzerinden yıllar geçmişti. Braden artık bambaşka bir insan olmuş, o idealist çocuk gitmişti. Belki de birlikte yemek yiyecek olmaları iyi bir şeydi. Ne kadar çok vakit geçirirlerse, geçmişlerinin yeni geleceklerine dönüşmeyeceğini o kadar erken fark edebilirlerdi.

Braden geldiğinde Drew telefondaydı. Bir sandalye çekip Drew'un masasının yanına oturdu. Odadaki boş bölmeler dikkatini çekmişti. Drew eleman eksigi olduğu konusunda yalan söylememişti fakat Braden, arkadaşının güdülerini konusunda hâlâ şüphedeydi. Alexa ile karşılaştığından beri, elinde olmadan, Drew'un ondan yardım istemesinin başka bir nedeni olup olmadığını merak ediyordu.

"Bunu bilerek mi ayarladın?" diye sordu Braden, Drew telefon konuşmasını bitirdiğinde.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyla karşılık verdi Drew.

"Onun orada olacağını biliyordun, değil mi?"

"Kimin?"

"Alexa'nın," dedi Braden.

"Ah, doğru." Drew gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Seninle konuştuğum sırada Alexa'nın kasabaya döndüğünü bilmiyordum. Az

önce hastaneye uğradığımda Evie, Alexa'nın döndüğünü söyledi. Ben de çok şaşırdım. Çocukluğundan beri Sand Harbor'a gelmemiştir. Halasıyla görüştüğünü de bilmiyordum."

"Görünüşe bakılırsa görüşüyormuş ve şimdi de burada."

Drew ona düşünceli gözlerle baktı. "Bu, görevden ayrıldığı anlamına mı geliyor?"

Braden elini saçlarında gezdirdi; evet demeyi çok isterdi çünkü yapılabilecek en akıllı şey buydu. Maalesef, söz konusu Alexa olunca pek akıllıca davrandığı söylenemezdi.

"Hayır, görevden ayrılmıyorum. Onunla yemeğe çıkıyorum."

Drew gözlerinde parıltıyla gülümsedi. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Herhangi bir fikre kapılma," diyerek onu uyardı Braden. "Onu gördüğümde neredeyse bayılmak üzereydi. Yemek yemesi lazım ve ben de açım. Bu yüzden birlikte yemek yiyeceğiz. Hepsi bu."

"Belki de seni gördüğü için bayılıyordu," dedi Drew.

"Hayır, sebebi bu değil," dedi Braden kısaca. Alexa'ya karşı gösterdiği tepkiye takılıp kalmış olsa da Alexa'nın ona ilk ne söylediğini hatırlayamıyordu. Drew'un ilgiyle bakan gözlerindeki ışıltıyı görmezden gelerek konuyu değiştirdi. "Biz konuştuktan sonra yeni bir şey öğrendin mi?"

"Hayır. Senin bir ipucu verebileceğini umuyordum."

"Alexa, halasının dün Wellbourne Konağı'ndan önemli bir kargo sevkiyatı aldığını söyledi. İlginç bir bağlantı gibi görünüyor."

"Katılıyorum ama Jack Wellbourne son yıllarda sahil-

deki evinde yalnız yaşıyordu. Eğer biri bir şey almak isteseydi, neden eşyaların bir antika dükkânına taşınmasını bekleyecekti ki? İstedikleri zaman eve girebilirlerdi.”

“Bu doğru.” Fakat Drew’ün verdiği tepki mantıklı olsa da Braden emin olamıyordu. Dağıtımın yapıldığı ve soygunun düzenlendiği zamanların çakışması gereğinden fazla rastlantısal görünüyordu ve Braden tesadüflere inanan biri değildi. “Peki ya diğer Wellbourneler? Ailede o eşyaları geri almak isteyebilecek başka biri var mı?”

“Jack, ikinci karısı Roberta Wellbourne’den neredeyse altı yıl önce boşandı. Kadın Jack’ten on beş yaş küçüktü. Şu anda bekâr ve Daniel Stone’un kampanya strateji uzmanı. Hatta dün öğleden sonra, bağış toplama etkinliğinin güvenlik konularını konuşmak için karakola geldi.”

“Yani soygundan önce onunla konuştun mu?” Roberta’nın kasabaya geri dönmüş olması çok ilginçti.

“Evet ama soygun planı varmış gibi görünmüyordu,” dedi Drew, umursamaz bir ses tonuyla. “Konuştuğu tek şey politikaydı. Daniel’in Sand Harbor’da iyi bir tanıtım yapabileceğinden emin olmak istiyor. Görünüşe bakılırsa burada para toplamak için eski Wellbourne bağlantılarını kullanıyor.”

“Jack’in çocukları yok muydu?”

“İlk karısı Laura’dan iki oğlu var. Kadın, çocuklar küçükken ölmüş. Şimdi otuzlarının ortalarında. İkisiyle de görüştim. İkisi de babalarının mallarının bölüştürülmesi konusunda herhangi bir sorun yaşanmadığını söylediler. İkisi

de kendi imkânları olan, varlıklı insanlar ve konuştuğum avukata göre yüklü miktarda mirasa konmuşlar. Oğullarından biri, babasının Phoebe'ye âşık olduğunu düşündüğünü söyledi, yani birkaç değersiz eşya göndermiş olması pek de şaşırtıcı bir durum değilmiş.”

“Birkaç değersiz eşyadan fazlası gönderilmiş bence,” dedi Braden. “Çok fazla eşya var. Avukat gönderilen malların bir listesini verdi mi?”

“Hayır, görünüşe göre parçalar yıllar öncesinden kutulara konup, tavan arasına kaldırılmış. Her kutunun üzerinde dükkâna gönderileceğine dair bir not var ama ayrıntılı bir liste bulamadık.”

“Bu pek işimize yaramıyor.”

“Evet, yaramıyor.”

“Phoebe'yi bulup yardım çağıran kim oldu?” diye sordu Braden. Konuşabilecek başka birini bulmuş gibiydi.

“Edwin Hayes.”

“Polis Amiri mi?” diye sordu şaşkınlık içerisinde.

“Evet. Amir, Phoebe'nin hem komşusu hem de çok yakın bir arkadaşı. Genellikle birlikte vakit geçiriyorlar. Phoebe dükkâna gidip kutuları boşaltmaya başlayacağını ona söylemiş, o da işten çıkınca yardım etmek için uğramış. Maa-
lesef, biraz geç kalmış.”

“Hiçbir şey görmemiş mi?”

“Hayır, üstelik bir olay yerini nasıl incelemesi gerektiğini de bilen biri. Bize dükkânı ve çevresini detaylı bir şekilde arattı. Bunu kimin yaptığını bulmaya kararlı. Bu yüz-

den seni görev için almam konusunda benimle hemfikir oldu, ben de bundan memnunum.” Drew duraksadı, gözlerinde bir ışıltı belirmişti. “Çünkü bu davayla oldukça yakından ilgileniyorsun. Tıpkı bir soruşturmacı gibisin.”

“Bulmacaları hep sevmişimdir,” diye itiraf etti Braden.

“Özellikle de Alexa ile birlikte çözdüklerini,” dedi Drew.

“Başlama yine.”

“Peki, nasıl görünüyor? Beklediğinden daha mı iyi, daha mı kötü?”

“Eminim yakında göreceksin,” dedi Braden ayağa kalkarak.

“Hiçbir şey anlatmayacak mısın?”

“Hayır.”

“Nerede yiyeceksiniz?”

“La Cantina.”

“Margaritalara dikkat et. İşin içine ateşli sarışınlar girdiği zaman ölümcül hale gelebiliyorlar.”

“Asla onun ateşli bir sarışın olduğunu söylemedim.”

Drew kahkaha attı. “Ama öyle, değil mi?”

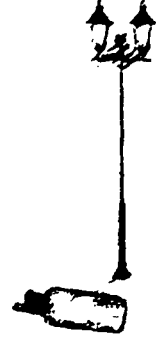
Braden kaşlarını çatı. “Bunu bilerek ayarlamadığından emin misin?”

“Keşke planlamış olsaydım. Çok iyi bir fikir olurdu.” Drew’un ifadesi hüznü bir hal aldı. “Kinley sana çok kötü davrandı. Yaşadığın onca şeyi hak etmedin...”

Braden elini sallayarak Drew’u susturdu. “Benim neyi hak edip etmediğimi bilmiyorsun.”

“Kinley’i mi savunacaksın?” diye sordu Drew, şaşkınlık içinde.

“O yapması gerekeni yaptı. Ben de yapmam gerekeni yapıyorum. Kapat bu konuyu.” Braden’in düşünmek istediği en son şey evliliği idi, özellikle de hep evlenmeyi hayal ettiği kadını görmeye gitmeden hemen önce.

Üçüncü Bölüm

La Cantina, bir çarşamba akşamı için oldukça kalabalıktı. Bir masada yirmi birinci yaş günü partisi ve barda sohbet eden bekârlar vardı. Yemek salonu da ailelerle doluydu. Alexa, kendisini karşılayan görevliye adını yazdırıp barın daha az kalabalık olan tarafındaki bir tabureye yerleşti ve bir margarita sipariş etti. Çok sık alkol alan biri değildi fakat bu gece üzerindeki gerginliği hafifletmek için bir şeyler içmesi gerekiyordu. Duygusal açıdan ağır ve uzun bir gün geçirmişti. Halası için endişeleniyordu, dükkânın hali onu çok üzmüştü ve Braden ile karşılaşmıştı.

Onunla yemek yiyeceği için gerginlik hissetmesi çok aptalcaydı. Braden, onun fıstık ezmeli ve reçelli sandviçlerini paylaştığı çocuktı. Fakat kalp atışlarının hızlanmasını ve terleyen avuçlarını inkâr edemiyordu. Braden büyümüştü ve seksi, erkeksi bir görünüm kazanmıştı. Çocukluk halini bilmeseydi de ondan etkilenebilirdi. Her ne kadar cazibesini kullanması gerekse de ondan etkilenmeyecek bir kadın hayal

edemiyordu. Sadece kendisine mi yoksa herkese mi böyle karamsar ve öfkeli yaklaştığını merak ediyordu. Sohbet ederken gerçekten çok gergindi.

Barmen, Alexa'nın önüne büyük bir bardak margarita koydu. Alexa ilk yudumda boğazından aşağıya kayan buzlu karışımın tadına vardı. Etrafına bakınarak restoranda onu izleyen biri olup olmadığını kontrol etti. Diğer müşterileri de geçmişten tanıyıp tanımadığını merak ediyordu. Tüm arkadaşları evlenmiş hatta çocuk sahibi olmuş olmalıydılar. Fakat etrafındakilerin hiçbiri tanıdık değildi, ta ki Braden içeriye girene kadar.

Alexa derin bir soluk aldı. Yine midesine yumruk yemiş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Başlamışsın bile,” dedi Braden onun yanına otururken.

“Susamıştım.”

“Çok beklettiysem özür dilerim.”

“Bekletmedin. Ben de sadece birkaç dakika önce gelmiştim.”

“Halan nasıl?”

“Bir değişiklik yok. Hâlâ uyuyor. Hastanedeyken Evie'yi gördüm ve bekleme odasında da halamın yarım düzine arkadaşı ile karşılaştım. Dönüşümlü olarak nöbet tutuyorlar; o sayede, eğer uyanırsa yanında biri olacak. Phoebe Hala'nın popüler biri olduğunu biliyordum ama bu kadar çok insanın ona sadık olduğunu bilmiyordum. Çok etkilendim doğrusu.”

“Küçük bir kasabada yaşamanın getirdiği bir durum bu.

İnsanlar birbirlerine değer veriyorlar. Madalyonun öbür yüzü ise herkesin işine karışmak istemesi.”

“Artık halam hakkında konuşmuyoruz, değil mi?” diye sordu Alexa, öyle olmadığını bile bile.

“Hayır, onun hakkında konuşmuyoruz. Barmen nerede?” diye mırıldandı.

“İnsanlar senin işine karışmak mı istiyor Braden?”

“Kesinlikle karışmaya çalışıyorlar.”

Alexa başka bir şey söylemeden, garson Alexa’yı ismiyle çağırdı.

“Yerimiz hazır,” dedi.

“Harika, açlıktan ölmek üzereyim.”

Alexa içkisini aldı ve garson onları restoranın arka tarafındaki masaya doğru yönlendirdi. Genç kadın onlara menüleri verip, bir dakika sonra başka bir garsonun siparişleri almak için geleceğini söyledi. Ardından başka bir garson gelip cips, salsa sosu ve iki bardak su getirdi.

Alexa margaritasını yudumladı; ikisi de hem rahatlamış hem de sessizlikten rahatsız olmuşlardı. Burada konuşmak ikisi için de daha kolay olacaktı fakat Alexa konuşmak istiyor muydu? Braden yıllardır zihninde karanlık bir görüntüye sahipti. Onun gerçek, canlı haliyle ne konuşacağını bilemiyordu. Üstelik Braden çok hassastı. Gözlerindeki ateşin alevlenmesi pek uzun sürmeyecekmiş gibi geliyordu.

Braden aniden elini onun elinin üzerine koyup hızla hareket eden parmaklarını durdurdu.

Gözleri birbirlerine kilitlendi.

Braden gülümsedi. “Bazı şeyler değişmiyor.”

Parmaklarının sıcaklığı, Alexa’nın tüm bedenine yayıldı veya belki de bunun sebebi Braden’in eli değil margaritasındaki tekilaydı. “Özür dilerim, kötü bir alışkanlık,” dedi, elini masadan çekerek.

“Hatırlıyorum.”

“Ben çocukken burada bu restoran yoktu. Başka bir mekân vardı,” dedi konuyu değiştirerek. “Küçük bir lokantaydı, değil mi?”

“Çok kötü yemekler yapan bir lokantaydı,” dedi Braden. “Ben lisedeyken kapandı. Birkaç yıl sonra da burası açıldı.” Durdu. “Neden gerginsin?”

“Soygun, halamın durumu... sen. Bu çok garip Braden.”

Braden başıyla onayladı. “Bu sabah kalktığımda, akşama seninle yemek yiyor olmayı beklemiyordum.”

“Ben de. Yılların sende bıraktığı etkiye alışamıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Braden, soğuk bir tavırla.

“Kötü anlamda söylemedim. Sadece, kafamın içinde dondurulmuştun ve bu yeni, yetişkin haline alışkın değilim. Halimize baksana, alkol alıyoruz.”

“Aslında, sen alıyorsun. Ben hâlâ bir garson arıyorum.”

“Ne demek istediğimi anladın.”

“Evet, gerçekten de çok *garip*,” dedi Braden. “Seninle en son alkol aldığımız zaman kuzenim Mary’nin düğünündeydik. Kimse görmeden gizlice garaja şampanya kaçırmıştık.”

“Ve tadından nefret etmiştim,” dedi Alexa, yıllar önce-

sinden kalan o minik baloncukları hatırlayınca. “Beğenmiş gibi davranmıştım çünkü havalı görünmek istiyordum ama bence iğrençti.”

“Bence de,” dedi.

“Bir dikişte bitirmiştin.”

“Çünkü tadı iğrençti,” dedi Braden, hafifçe gülümseyerek.

Bu haliyle eski Braden’a geri dönmüştü; Alexa’nın sırlarını paylaştığı en yakın arkadaşı olmuştu yeniden. Ona bakarken kalbinin yumuşadığını hissediyordu Alexa. “Senin sevdiğini sanmıştım.”

“Ben de havalı görünmek istiyordum.”

“Peki, daha sonra sevmeye başladın mı?”

“Asla. Ya sen?”

Alexa başını salladı. “Yirmi birinci yaş günümde, görüştüğüm çocuk bana çok pahalı bir şampanya almıştı ve ona şampanya sevmediğimi söylemeye dilim varmamıştı.”

Başka bir erkeğin sözü geçince Braden’ın bakışları değişti. En azından Alexa, onun gözlerindeki hüznün nedeninin bu olduğunu düşündü. Fakat sormaya fırsat bulamadan garson, içecek siparişlerini almak ve günün yemeğini söylemek için masaya geldi.

Braden bir bira sipariş etti ve garson siparişin geri kalanını almak üzere bir dakika sonra döneceğini söyledi.

Alexa menüyü alıp uzun başlangıç listesini incelemeye koyuldu. “Hangileri güzel?”

“Enchiladalar, süper burritolar*, tamale**... Henüz kötü

* Tortilla denen Meksika gözlemesi içine dürüm edilmiş et ve fasulyeden oluşan Meksika yemeği. (ç.n.)

** Mısır unu, kıyma ve kırmızı biberle yapılan Meksika yemeği. (ç.n.)

bir şey yemedim.” dedi Braden, menünün sayfalarını çevirirken.

“Sık sık burada yer misin?” diye sordu Alexa.

“Geri döndükten sonra birkaç kez geldim.”

“Ne zaman döndün?”

“Yaklaşık iki ay önce.”

Garson, Braden’in birasıyla geri dönünce, onlara ne yiyeceklerine karar verip vermediklerini sordu.

“Ben tavuklu *enchilada* alacağım,” dedi Alexa.

“Etli *burrito*,” dedi Braden, menüleri garsona geri verirken.

Garson gittikten sonra Braden birasını kaldırdı. “Şeref.”

Alexa, kadehini onun şişesiyle tokuşturdu, “Şeref.”

Tekilanın verdiği cesaretle sordu, “Peki, ben sana farklı görünüyor muyum Braden?”

“Kesinlikle artık on iki yaşında değilsin.”

Braden’ın bakışları onun göğüslerine yönelince Alexa kollarını istemsizce göğsünde birleştirdi. Sand Harbor’dan ayrıldıktan sonra kıvrımları belirginleşmişti.

“Çok güzelsin Alexa,” diye ekledi Braden; gözlerini onunkilere yöneltirken sesi boğuklaşmıştı.

Alexa’ya ateş basmış, yanakları kızarmıştı. “Bunu söylemene gerek yok.”

“Gerek olmadığını biliyorum ama gerçek bu. Çok güzel olacağını hep biliyordum.”

“Nasıl böyle düşündüğünü anlamıyorum. Çocukken çillerim vardı ve saçlarım tuzdan elektriklenirdi. Üstelik çok

zayıftım. Senin o aptal arkadaşın Paul bana ‘at bacaklı’ derdi.”

“Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Paul yirmi üç yaşına geldiğinde kel kalmıştı.”

“Ah, bu iyi,” dedi Alexa. “Onun için hiç üzölmüyorum.”

“Ben de üzöldüğünü sanmıyorum.” Durdu. Dalgın gözlerle birasını yudumladı. “On iki yaşındayken güzeldin ama on altı yaşında daha da güzelleşmiştin.”

Alexa ona hayretler içerisinde bakakaldı. “Bunu nasıl bilebilirsin? On altı yaşındayken beni görmedin bile.”

“Gördüm,” dedi Braden. “Ama sen beni görmedin.”

“Neden bahsediyorsun sen? Neredeydin? Ben neredeydim?”

“Virginia’da gittiğin lisedeydim.”

“Virginia’ya gelmedin,” diye inkâr etti Alexa.

“Babam öldükten sonraki yazdı. Washington’a okul gezisi düzenlenmişti. Grup, Pentagon’a gidince, ben de Alexandria’ya gitmek için otobüse bindim. Zil çalana kadar okulun önünde bekledim. Seni gördüğüm zaman ne söyleyeceğimden emin değildim; seni görüp göremeyeceğimden bile emin değildim. Tam vazgeçmek üzereyken sen geldin. Yanında biri vardı, bir erkek.” Sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. “Koluyla seni sarmıştı. Bir şey söyledi ve sen güldün. Sonra seni öptü.” Braden omuzlarını silktilti. “Ben de kaçtım.” Birasını tekrar dudaklarına götürdü.

“Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordu Alexa. Braden’in onu görmeye geldiğinden ve kendisinin bundan hiç

haberi olmamasından dolayı şaşkındı.

“Bir başkasıyla birlikteydin.”

“Peki ya geleceğini neden haber vermedin? Görüşebirdik.”

“Son dakikaya kadar geleceğimden emin değildim,” diye yanıtladı Braden.

Alexa başını salladı. “Anlamıyorum Braden. Kısa süre önce bana, baban öldükten sonra beni geri aramadığını çünkü artık arkadaş olmadığımızı düşündüğünü söyledi.”

“Arkadaş değildik Alexa. Beni aramıyordun, irtibatımız kesilmişti. Sen hayatına devam etmiştin. Bu yüzden ben de aynısını yapmaya çalışıyordum. Ama geziye gideceğimiz zaman, *lanet olsun*, dedim. Gelip seni görebilirim diye düşündüm. Tekrardan konuşmak için bir nedenimiz var mı diye bir bakmak istedim.”

“Keşke gelip bir şeyler söyleseydin.” Kayıp giden fırsatın verdiği pişmanlıkla midesi bulanmaya başlamıştı. “Biliyorum, sana görüşeceğimize dair söz vermiş olmama rağmen sözümü tutmadım.”

“Bunları tekrar konuşmamıza gerek yok.”

“Var çünkü anlamıyorsun. Annem boşandıktan sonra dağılmıştı. Bütün gün, bütün gece ağlıyordu. Bazen, odasında otururken kollarını dizlerinin etrafına sarar, küçük bir top gibi bir öne bir geriye sallanarak, tıpkı kalbi gerçekten parçalanıyormuşçasına, hıçkıra hıçkıra ağlardı. Ağlamadığı zamanlarda da tam bir sinir küpüydü. Sırf babam beni göremesin diye Doğu’ya kaçmak istedi. Beni silah olarak kullanıyordu

ve ben onu suçlayamıyordum çünkü babam ona çok kötü davranmıştı. Güvenebileceği tek kişi bendim ve onu tekrar hayata döndürmek için gücümü son damlasına kadar kullandım.”

Anlatmaya başlayınca duramayacak gibi hissediyordu. “Onun depresyonunun içinde boğulduğumu hissediyordum Braden. Üstelik gidebileceğim kimse yoktu. Hiç arkadaşım yoktu, sen de kilometrelerce uzaktaydın. Annemin, tekrar Sand Harbor’a dönmeme izin vermeyeceğini biliyordum çünkü o ve halam artık konuşmuyorlardı. O yüzden bana ne zaman döneceğimi her sorduğunda sana yalan söylemek zorunda kalıyor, geri gelecekmiş gibi davranıyordum. Bu çok zor bir durumdu. Kendimi... umutsuz hissediyordum.” Derin bir nefes aldı. “Hayatımdaki en kötü zamanlardı.”

Braden kaşlarını çattı. “Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Keşke söyleseydin.”

“Sana iyi haberler verebileceğim zamanın gelmesini beklemeyi planlıyordum ama iyi haberler hiç gelmedi. Sonrasında da aramızda o kadar uzun bir sessizlik oldu ki beni unuttuğunu düşündüm. Baban öldüğü zaman seninle konuşmayı çok istedim ama beni geri aramayınca tamamen unutulmuş olduğumu anladım.” Alexa sözlerini bitirince bir dakika önce konuşulanları tekrar hatırladı. Şaşkınlığına engel olamıyordu. “Ertesi sene beni görmeye geldiğine inanamıyorum.”

“Seni unutmadım Alexa. Denedim ama yapamadım.”

“Ben de seni unutmadım. Bu yüzden kolejden sonra geri

geldim.” Duraksadı. “Zamanlamalarımız kötüymüş.”

“Evet, bence de.” Braden durdu. “Keşke annenin bu kadar kötü durumda olduğunu bilseydim.”

“Kimse bilmiyordu. Kimseye söylemeyeceğime dair bana yemin ettirdi. Sana söyleyeceğimden, senin annene anlatacağından ve onun da halamla konuşacağından korkuyordu. Ne kadar acı çektiğini babamın öğrenmesini istemiyordu. En azından çoğu zaman bundan kaçınıyordu. Sadece söyleyecek sözü olduğunda veya daha fazla nafaka isteyeceğinde acısını gösteriyordu.”

“Sanırım anlıyorum,” dedi Braden, usulca.

“Boşanmayla ilgili hiçbir şey anlaşılır değil.”

“Evet, çok doğru.”

Braden’in tepkisi Alexa’ya, onun da kendi sorunları olduğunu hatırlattı. Arkasına yaslamp bir süre ona baktı. “Evliliğinde ne oldu?”

Braden başını salladı; gözlerinde sert bir ışıltı belirmişti. “Evliliğim tartışmaya açık değil Alexa.”

Alexa onun bu ani cevabından hoşlanmamıştı fakat Braden çocukken bile bazı şeylerin şahsi kalmasını tercih ederdi.

“Peki ya sen?” diye sordu Braden.

“Ben evli değilim, eğer sorduğun buysa.”

“Kayda değer biri yok mu?”

“Hayır.”

“Buna inanmak zor.”

“Kariyerimle meşgulüm.”

“Muhasebeci olarak mı?”

Alexa kaşlarını çattı. “Kötü bir kelimeymiş gibi söyleme.”

“Sadece anlamıyorum.” Kollarını masaya yaslayıp öne eğildi. “Çocukken o kadar büyük hayallerin vardı ki, onlar hayatımda duyduğum en büyük hayallerdi.”

Bunu hatırlamak Alexa’yı hüzünlendirmişti. Sanki hayatı ikiye bölünmüş, iki farklı evreye ayrılmış gibi hissediyordu; boşanmadan öncesi ve sonrası.

“Annem ve babam ayrıldığında hayallerim de kayboldu,” dedi. “Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Büyümem gerekiyordu, ben de büyüdüm. Anlamak zorundasın. Sen, baban ölmeden uzun zaman önce ailenin erkeği olmuştun. Annene ve kardeşlerine sen bakıyordun. Sorumluluk sahibiydin, gerçekçiydin; bense sadece aptal bir hayalperesttim.”

“Aptal olduğunu söylemedim.”

“Evet, bunun için teşekkür ederim. Ailen hâlâ burada mı yaşıyor?”

“Annem ve kız kardeşim burada. Erkek kardeşim Portland’da. Hukuk fakültesinde okuyor.”

“Hukuk fakültesi mi? Benim kafamdaki Matt hâlâ beş yaşında.”

“Şimdi yirmi iki yaşında.”

“Ah, annen ve kız kardeşin geri dönmene çok sevinmiştir.”

“Evet.”

Yemekleri gelince sohbet bölünmek zorunda kaldı.

“Harika görünüyor,” dedi Alexa çatalını alarak. Muhte-

şem koku midelerini guruldatınca en son yediği yemeğin üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırladı.

Sessizce yemek yediler. Her zamanki gibi Braden, Alexa daha *enchilada* ların yarısına gelmeden tabağındakileri resmen süpürdü. Alexa gülümsedi. “Hep hızlı yerdin,” dedi.

“Ordudayken daha da hızlandım. Yemek yemek için ne kadar zamanım olduğunu hiç bilemezdim.”

“Nerede görev yaptın?”

“Irak, Afganistan ve daha adını bile duymadığın birçok yere gittik.”

“Nasıl yaralandın?”

“Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Konuşmak istemediğin çok şey var.”

“Evet var,” dedi Braden açıkça.

Alexa çatalını bıraktı. “İyi. O zaman soygundan konuşalım. Sanırım Drew sana yeni bilgi vermedi.”

“Hayır. Wellbourne Konağı’ndan gelen kargo ile soygun arasındaki bağlantıyı incelemeye çalışıyor ama henüz bir şey bulabilmiş değil. Wellbourne’ün oğulları halana gönderilen mallarla ilgili sorun yaşıyormuş gibi görünmüyorlarmış. Babalarının Phoebe’den çok hoşlandığını belirtmişler.”

“Gerçekten mi? Bu çok ilginç.”

“Avukat vasiyetnameye kimsenin itiraz etmediğini söylemiş. Drew bu konunun çıkmaz sokak olduğunu düşünüyor.”

Alexa’nın gözlerindeki ışıltı bu konuda ona katılmadığını söylüyordu. “Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Dünü diğer günlerden ayıran tek şey, kargonun gelmiş

olmasıydı. Bu bir tetikleyici de olabilir, sadece bir tesadüf de ama henüz bir karar veremiyorum.”

“Peki ya karısı? Jack Wellbourne tekrar evlenmemiş miydi?”

“İki evliliği olmuş; biri oğullarının annesiyle. Kadın uzun zaman önce öldü. Jack, ikinci karısı Roberta’dan da altı yıl önce boşandı. Drew, Roberta ile de konuştu ve onun da herhangi bir sorunu yok gibiymiş.”

“Yani herkes halinden memnun muymuş?”

“Öyle diyorlar.”

Alexa kayalıkların üzerindeki kaleye benzeyen evi düşündü. “Wellbourneler’in sahildeki evlerini çok severdim. Uydurduğumuz onca hikâyeyi hatırlıyor musun? Ariel vardı, onu hatırlıyor musun? Şu uzun, kırmızı saçlı güzel kadın. Onun tıpkı bir denizkızına veya hayalet geline benzediğini düşünürdüm. Uçuşan beyaz elbisesiyle balkona çıktığını görürdük.” Alexa, kadını çok net hatırlıyordu. “O da Wellbourne Ailesi’nden biri miydi?”

“Hayır ama konuyu ona bağlaman çok ilginç,” dedi Braden yavaşça. Gözlerinde düşünceli bir ifade belirmişti.

“Neden ilginçmiş?”

“Onun hakkında uzun zamandır düşünmüyordum. O yazın sonunda ölmüştü. Cesedi iskelenin yakınlarında kıyıya vurmuştu.”

“Boğuldu mu?” Alexa şaşkınlıkla bağırdı. “Bu çok üzücü. Çok gençti. Ne olmuş, peki?”

“Kimse bilmiyor sanırım. Basın kasabaya üşüşmüştü.

Büyük bir haberdi çünkü kadın bir oyuncuydu. Haftalarca dedikodular ağızdan a za dolaşt  ama sonunda ölümün kaza sonucu olduğu a ımland .” Braden yüzündeki düşünceli ifade ile arkasına geri yaslandı.

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Alexa.

“Emin değilim.”

“ ok gizemli biriydi,” diye devam etti Alexa. “Hep terasta veya balkonda durur, denize bakardı; sanki aradığı bir şey veya beklediği biri varmış gibi. Onun hep sevgilisinin dönmesini beklediğini hayal ederdim.” Alexa’nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Aniden  rpermişti. “Ama çok uzun zaman önce ölmüş.  l m n n şu an yaşıadıklarımızla bir ilgisi olamaz.”

“Evle bağlantılı biriydi,” dedi Braden. “Ve sahile gittiğimiz son akşam biriyle kavga ediyordu.”

“Haklısın.” Kulak misafiri oldukları o tartışma Alexa’ya anne ve babasının, sürekli şahit olduğu kavgalarını hatırlatmış, midesinin kasılmasına neden olmuştu. “Kiminle kavga ettiğini merak ediyorum.”

“Hiçbir fikrim yok. Kimseyi görmemiştim. Sen görmüş m yd n?”

“Hayır. Sadece birine, sırlarla ilgili ba ırdı ını hatırlıyorum. Hem sesinde sadece öfke değil, acı da vardı. Sanki aldatılmış gibiydi.”

“Sanırım abartmaya başlıyorsun,” dedi Braden, hafifçe gülümseyerek.

“Belki. O öldükten sonra kimseye kavgadan bahsettin mi?”

“Hayır. Bunu düşünmedim bile. Tekrar okula başlamıştım ve haberlerle ilgilenmiyordum. Zaten eminim annem soruşturma devam ederken sahile inmeme izin vermeyecekti.”

“Ariel hakkında bilgi edinmeliyiz.”

“Bunun zor olacağını sanmıyorum ama senin de dediğin gibi bu ölümünün, halanın dükkânına düzenlenen soygunla bağlantılı olması pek mantıklı değil.”

“Ama sen de en az benim kadar merak ediyorsun,” dedi Alexa, Braden’ın gözlerinde yeni bir ışıltı görünce.

“Biraz ilgimi çekti,” diyerek itirafta bulundu Braden. “Ama zaten haftalardır sıkıntıdan patladığımdan bu konuyla ilgileniyor olmam oldukça normal bir durum.”

“Askerlikten sivil hayata geçiş kolay olmamıştır, anlıyorum.”

“Hem de hiç kolay olmadı.”

“Bundan sonra ne yapacağına dair bir fikrin var mı?”

“Bundan sonra yapacağım ilk şey hesabı ödemek olacak.”

Alexa yüzünü buruşturdu. “Demek istediğim bu değildi, biliyorsun.”

“Şu anda ancak bu kadar ilerisini planlayabiliyorum.” Garson hesabı masaya bırakınca cüzdanını çıkardı.

“Ortak ödeyebiliriz,” diye teklifte bulundu Alexa.

“Hayır. Ben hallederim.” İki yirmilik bırakıp hesap kutusunu kapattı. “Bu gece dükkâna gitmeyeceksin, değil mi?”

Alexa gitmek istiyordu fakat gece orada yalnız kalma fikri onu biraz ürkütüyordu. “Yarına bırakacağım. Çok yor-

gunum.” dedi ayağa kalkarken.

“İyi fikir. Ben de gece oraya yalnız gitmemen gerektiğini düşünüyorum.”

“Sence hırsız geri gelir mi?” Bunu düşünmek bile Alexa’yı titretmeye yetiyordu. Acaba tüm gün onu izleyen biri olmuş muydu? Yoksa dükkândan çıkmasını mı bekliyordu?

“Bu mümkün. Neden hana gidip biraz dinlenmiyorsun? Drew devriyelere gece boyunca dükkânı gözetlemelerini söyledi. Şu anda senin yapabileceğin bir şey yok.”

“İyi fikir. Sanırım gece orası çok ürkütücü olur.”

Restoranın ön kapısından çıkıp kaldırımında durdular.

“Seninle otele kadar geleceğim,” dedi Braden.

“Neredeyse yan bina,” dedi Alexa. “Kendim gidebilirim.”

“Pekâlâ.”

“Braden,” diye seslendi Alexa, tam Braden’in yürümeye başladığı sırada. “Keşke beni görmek için Virginia’ya geldiğinde benimle konuşsaydın.”

“Bir şey ifade etmeyecekti,” dedi Braden.

“Bunu bilemezsin. Belki o zaman tekrar bir araya gelseydik...” Alexa neler olabileceğini kendisi de bilmediğinden cümlenin gerisini getiremedi.

Braden başını salladı. “Şu anda bir önemi yok. Farklı insanlarız. Artık senin tanıdığın çocuk değilim.”

“Bence o çocuk hâlâ içinde bir yerlerde.”

Braden'ın yüzü asıldı. "Hayır, o çoktan gitti, Alexa. Boşuna o çocuğu arama. Yoksa hayal kırıklığına uğrarsın."

Dördüncü Bölüm

Alexa, Cheshire Hanı'na döndüğünde bile hâlâ Braden'in sözlerini düşünüyordu. Ne kadar değiştiğini anlatırken sesinde hem öfke hem de acı vardı; sanki kendi kendini hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Bu çok garipti. Evie, Braden'm görevden bir kahraman olarak döndüğünü ima etmişti fakat Braden öyle davranmıyordu. Alexa onun neler yaşadığını bilmeyi dilesse de görünüşe bakılırsa o, anlatmaya pek istekli değildi. Bu konuyu kapatmasını söylemişti. Yapılabilecek en akıllıca şey bu olurdu fakat Alexa merakını yenmekte pek başarılı değildi. Zaten söz konusu Braden olunca, merakına hep yenik düşüyordu.

Braden'la tanıştığı ilk andan itibaren onu önemsiyordu. Ruhundaki tüm boşlukları dolduran oydu. Tüm dünyası ondan ibaretti, gerçekten konuşabileceği ve kendi konuştuklarını dinleyebilecek tek o vardı. Arkadaşlıkları, iki yeni yetme ergenin arasındaki güzel ve eğlenceli bir aşkın ötesindeydi. İkisinin de ev hayatları belirsizliklerle doluydu.

Yalnız kaldıklarında kendilerini kırılgan hissedерlerken birlikte yenilmez oluyorlardı.

Fakat o zamanlar geçip gitmişti. Eskiye dönemezlerdi. Çocukken yarattıkları dünyayı tekrar kuramazlardı. Aşk bir kere bitti mi, geriye bir şey kalmıyordu. Aşk yeniden canlandırmak mümkün değildi. Zaten biten bir aşk kim geri getirmek isterdi ki? Bittiği zaman genellikle nefrete dönüşüyordu, anne ve babasında bunun canlı örneğini yaşamıştı. Ölene dek birbirini sevmeye ant içen iki insan bir anda birbirini öldürmek isteyen iki insana dönüşüyordu. Alexa duygularını bu kadar uçlarda yaşamak istemiyordu. Bu onun kaldırabileceğinden fazlaydı. Bu yüzden de onu gergin ve sarsıcı bir boşluğa düşürebilecek ilişkilerden kaçmak için elinden geleni yapmıştı hep. Sadece iyi vakit geçirmek isteyen erkekleri bulmak da pek zor olmamıştı. Aslında birçok erkek için aranılan kadın profili çiziyordu.

Fakat Braden'la kuracağı ilişki farklı olabilirdi. Zaten birbirlerine hep yakındılar. Ama şimdi yaşadıkları duygusal uzaklığı aşamıyorlardı. Belki Braden onu görmek için okula geldiğinde, yanına gelip konuşsaydı böyle olmazdı. Belki o zaman çok geç kalmamış olurlardı. Yine de Alexa, o gün konuşmuş olsalardı neler olabileceğini hayal edemiyordu. Ne de olsa ülkenin diğer ucunda yaşıyordu. Uzun mesafeli bir ilişki sürdürmek zorunda kalacaklardı ve bu konuda iyi olmadıklarını ikisi de zaten kanıtlamıştı; en azından Alexa kendisinin bu konuda kötü olduğunu biliyordu.

Geçmişteki olasılıkları düşünmek anlamsızdı. Artık iki

farklı insandılar. Braden bu söylediğinde haklıydı. İkisi de değişmişti. Birkaç günü birlikte geçirdikten sonra birbirlerinden yine hoşlanıyor olup olmayacaklarını kim bilebilirdi ki? Belki de birbirlerini çıldırtırlardı. Bu iyi bir test olabılırdı aslında.

Hayır, Alexa bu cazip düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Braden'la bir araya gelmek çok riskli olurdu. Onu zaten bir kez sevmiş, ardından da kaybetmişti. Yine aynı acıyı yaşamak istemiyordu. Bir an önce bu kasabadan çıkıp, gerçek hayatına dönmek onun için en iyisi olacaktı.

İç geçirerek, kendisine Braden'ı düşünmeyi bir kenara bırakıp elindeki işe yoğunlaşmasını söyledi. Sand Harbor'a, halasma yardım etmek için gelmişti ve Phoebe'ye fiziken iyileşmesinde herhangi bir yardımda bulunamıyor olsa da dük-kâna kimin girdiğini bulmaya çalışabilirdi. Elindeki tek bağlantı Wellbourneler'di ve polis aile ilişkilerini araştırmaya başlamıştı bile. Fakat ya Ariel, Wellbourneler'in sahildeki evinde kalan ve trajik bir şekilde ölen kadın? O kimdi? Aileyle bir bağlantısı var mıydı? Yoksa sadece sıradan bir kiracı mıydı?

Yatağına oturup dizüstü bilgisayarını açtı ve Sand Harbor'da on beş yıl önce boğulan kadını araştırmaya başladı. Bir cevap veya resim bulması çok sürmedi. Ekranı ilk çıkan görsel profesyonel çekim bir vesikalık fotoğrafı. Büyüleyici kıvıll saçları; açık yeşil gözleri, dolgun, seksi dudakları ve pür-rüzsüz cildi ile karışısında duran kadın yirmi beş yaşındaki, sonradan oyuncu olan model, Shayla Cummings'ti.

Fotoğrafla birlikte açılan makaleye göre, Shayla'nın cansız bedenini sabahın erken saatlerinde kumsaldaki iki yerli sörfçü bulmuştu. Adli tıp raporunda Shayla'nın otuz altı saatten fazla suda kaldığı belirtiliyordu. Ölüm nedeni boğulmaydı. Herhangi bir cinayet kanıtı yoktu.

Alexa belirtilen detaylar karşısında kaşlarını çattı. Daha fazla bilgiyle ihtiyacı vardı. Arama sonuçlarını tekrardan karıştırınca Shayla'nın hayatıyla ilgili başka detaylar buldu. Sharon Cummings olarak dünyaya gelmiş fakat modellik yapmaya başlayınca adını Shayla Cummings olarak değiştirmişti. Dağılmış bir ailenin çocuğuydu. Babası, o daha çocukken kaçmıştı ve annesi Shayla'yı bebek reklamlarında oynatarak para kazanıp ailesini bu yolla geçindirmişti.

Ergenlik çağına geldiğinde Shayla, *Sports Illustrated* adlı spor dergisinde mayo reklamlarında modellik yaparak tanınmıştı. Ergenlik yıllarının sonlarında ve yirmili yaşların başında, aralarında birkaç evli adamın da bulunduğu spor yıldızları ve ünlülerle bir dizi ilişki yaşamıştı. Yönetmen, Craig Bellamy'yle yaşadığı ilişki gündeme damgasını vuran bir filmde başrol oyuncusu olmasını sağlamıştı. Maalesef, film gündeme damgasını başarısızlığıyla vurmuş ve Shayla'nın performansı basında sert eleştiriler almıştı. Hollywood camiasından birçok kimse, Shayla'nın bir daha oyunculuk yapamayacağı kanısındaydı.

Shayla'nın kız kardeşi Dana, Shayla'nın, magazin basınından kaçmak ve biraz huzur bulmak için Sand Harbor'a gittiğini söylemişti. Oldukça fırtınalı geçen iki yılın ardından

biraz toparlanması gerekiyordu. Sand Harbor'ı seçmişti çünkü kasaba onun için özel anılar barındırıyordu. Babası, annesiyle boşanmadan önce yaz tatillerinde onları Sand Harbor'a götürüyordu.

Alexa bir anda ürperdi. Shayla'nın çocukluğuyla kendi çocukluğu arasında tüyler ürpertici benzerlikler vardı; ikisi de dağılmış ailelerin çocuklarıydı ve yaz aylarını Sand Harbor'da geçirmişlerdi.

Alexa makalenin geri kalanını da çabucak tarayıp son paragrafta durdu; Shayla'nın arkadaşlarından bazıları, genç kadının ölüm nedeninin kaza değil cinayet olduğunu düşünüyordu. Hatta bir arkadaşı, Shayla'nın cinayete kurban gittiğini, cesedinin bulunduğu sırada uzun, beyaz bir elbise giyiyor oluşuna bağlamıştı. Kim kıyafetleriyle yüzmeye giderdi ki?

Alexa nefesini tutup, hep hayranlık duyduğu o güzel elbiseyi düşündü. Shayla, o büyük, gizemli evin balkonunda dolaşan romantik ve trajik bir karakterdi. İntihar mı etmişti? Yoksa onu biri mi öldürmüştü?

Alexa bu düşünce karşısında donup kalınca, kendine gerçekçi olması gerektiğini hatırlattı. Belli ki polis o zamanlar olayı detaylarıyla incelemişti.

Aramaya devam etti fakat kısa bir süre sonra Shayla'nın ölümüyle ilgili öğrenebileceği daha fazla bir şeyin olmadığını gördü. Shayla'nın zengin ve yakışıklı birçok erkekle çekilmiş fotoğraflarına rağmen, Wellbourneler'le bir bağı olduğunu gösteren herhangi bir bilgi yoktu. Yerel gazetelerde

de oldukça belirgin bir bilgi eksikliği göze çarpıyordu. Bunun nedeni neydi? Sand Harbor'da haber niteliği taşıyan pek olay yaşanmazken, neden kimse Shayla'nın ölümünü daha detaylı bir şekilde yazmamıştı?

Alexa kasabalılarla yapılmış herhangi bir röportaj bulamadı. Tek bulabildiği, polisin adli tıp raporuyla ilgili yaptığı kısa bir aktarmaydı. Yerel gazete, yıllık balkabağı festivali için üç uzun sütun ayırmış ve açıklanamayan bir ölüme yer vermemiş miydi? Bu çok mantıksızdı.

Alexa arkasındaki yastıklara yaslanıp gözlerini tavana dikti. Ölümünden sadece birkaç gün önce Shayla'yı biriyle kavga ederken görmüş olmasının bir önemi varmış gibi geliyordu. Biriyle konuşmalı, kendi zihninden kurtulup, hayal gücüne biraz ara vermeliydi. Arkadaşlarından birini aramayı düşündü fakat San Francisco çok uzaktı.

Ufak bir tereddüt yaşadıktan sonra telefonu eline aldı ve Evie'yi aradı. Ailesinin ne durumda olduğuna baksa daha iyi olacaktı.

"DDA* yeteneğin olmalı," dedi Evie. "Tam seni aramak için telefonu elime almıştım ki ekranda adının yazdığını gördüm."

"Phoebe Hala'dan haber var mı?"

"Evet, haberler iyi," dedi Evie heyecanlı bir ses tonuyla. "Phoebe Hala bu akşam uyandı. Biraz sersemlemiş ve kafası karışmış olduğundan hemen tekrar uykuya daldı ama doktor bunun iyiye işaret olduğunu ve tamamen iyileşebileceği konusunda iyimser baktığını söyledi."

"Tanrı'ya şükür," dedi Alexa büyük bir rahatlama his-

** Duyu Dışı Algılama: Parapsikologların kullandığı, telepati, durugörü ve prekognisyon gibi, beş duyunun ötesindeki her türlü paranormal algılamayı belirten terim. (ç.n.)*

sederek. “Bu, bugün aldığım en iyi haber.”

“Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum,” dedi Evie. “Arkadaşlarını eve gönderdim ama sanıyorum sabah ilk iş buraya gelecekler. Ona çok bağlılar.”

“Etrafında ona değer veren bu kadar çok insan olduğu için çok şanslı. Sabah ben de ziyarete geleceğim.”

“Buna çok sevinecektir. Ona dükkânla senin ilgilendiğini söyledim, çok memnun oldu.”

“Dün gece yaşananlarla ilgili bir şey söyledi mi? Sence hırsız veya hırsızları teşhis edebilecek mi?”

“Ona saldırıyla ilgili hiçbir şey sormadım. Doktor onu heyecanlandırmamamızı, soruşturmayı ağırdan almamız gerektiğini söyledi. Polis karakolundan Drew Lessen’la konuştum ve onunla ancak yarın görüşebileceğini söyledim.”

“Evet, bu iyi olur. Belki hastaneye yatmasına sebep olan kişinin kim olduğunu bulabilmemiz için gereken bilgiyi verebilir.”

“Umarım. Hastane bu gece için kapısında bir güvenlik görevlisi bekletecek.”

Alexa aniden gerildi. “Tehlikede mi?”

“Risk almak istemiyorlar ve ben de bu şekilde daha rahat olacağım.”

“Ben de.”

“Bugün dükkânda işler nasıldı?” diye sordu Evie.

“Keşke ilerleme kaydettiğimi söyleyebilseydim ama daha açmam gereken çok kutu var. Onları da yarın halledeceğim.”

“Phoebe Hala bu yaptıklarına minnettar kalacak. Ben de

yardım edebilmeyi isterdim ama yarın tüm günümü çocuklarla geçireceğim. Gezimiz var ve ben de görevliyim, o yüzden tüm gün onlarla olacağım. Ancak cumartesi gelebilirim. Phoebe Hala'nın asistanı da haftaya dönmüş olacak."

"Sorun değil. Faydalı işlerle uğraşmayı severim."

"Çocukken de orada çalışmayı severdin. Ben tüm o eski şeylerin biraz sıkıcı olduğunu düşünmüştümdür," diye itiraf etti Evie.

"Ama her parçaya ait koca bir tarih var. O eşyaları kullanan insanları hayal etmek çok eğlenceli. Geçmişe açılan bir pencere gibi."

"Tıpkı Phoebe Hala gibi konuştun."

Alexa kendi kendine gülümsedi. Halasıyla arasında bir bağ olduğunu hissetmek güzeldi. Ailenin bu yanını özlemişti.

"Phoebe Hala, onun evinde kalabileceğini söyledi," diye ekledi Evie. "Eğer taşınmak istersen yedek anahtar hâlâ bahçe kulübesindeki rafta."

"Burada çok rahatım. Ama evde herhangi bir şeyle ilgilenmem gerekiyorsa gidebilirim."

"Ben zaten uğrayıp kediye mama verdim, o yüzden bu akşam yapılacak bir şey yok. Ama seni yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Akşam yemeği yedin mi?"

"Yedim. La Cantina'ya gittim."

"Oranın yemekleri harika. Umarım yalnız yediğin için rahatsız olmamışsındır."

Alexa tereddüt etti; ona ne söylerse söylesin, karşılığında soruların geleceğini biliyordu fakat bu bir sır değildi

ve söylememek, durumu olduğundan daha da önemli konuma sokacaktı. “Yalnız değildim,” dedi. “Braden dükkâna uğradı, biraz konuştuktan sonra yemeğe gittik.”

Evie şaşkınlıkla çığlık attı. “Ciddi misin? Braden’la karşılaştın bile, öyle mi? Onunla görüşmeyeceğini sanmıştım.”

“Benim fikrim değildi. Drew Lassen ondan soruşturmaya yardım etmesini istemiş. Sanırım kasabadaki bir politikacı yüzünden eleman sıkıntısı çekiyorlar. Diğer elemanların bir kısmı da ya grip olmuş ya da tatile çıkmış. Braden polis değil ama belli ki askeri istihbarat konusunda oldukça deneyimli, her ne kadar bu konuyu konuşmak istemese de.”

“Boşanma durumuyla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Onunla ilgili de konuşmak istemiyor. Tam bir kapalı kutu.”

“Hiç şaşırmadım. Aslında, seninle birlikte dışarı çıkmış olması tuhaf. Haftalardır Güney Sokağı’ndaki küçük daire-sinde köşesine çekilmiş saklanıyordu. Kız kardeşi, Carey’le birlikte Bunko* oynuyorum. Onun için çok endişeleniyor. Artık onun eski Braden olmadığını, karanlığa gömüldüğünü söylüyor.”

“Evet, onu görmeyeli çok uzun zaman geçti ve onu değiştiren şeyin savaşa gitmiş olması mı yoksa arkadaşlığımızın üzerinden geçen on beş yıl mı olduğunu anlamak çok zor. Ama katılıyorum, biraz karanlığa gömülmüş gibi. Sanırım her şeyi yoluna koymak için biraz zamana ihtiyacı olacaktır.”

“Belki de seninle tekrardan bir araya gelmek ona iyi ge-

* Zarla oynanan bir oyun. (ç.n.)

lecektir. Belki ona eskiden kim olduğunu hatırlatabilirsin. Bekle bir saniye.” dedi Evie.

Alexa, kuzeninin, çocuklarına dişlerini fırçalamaları için seslendiğini duyabiliyordu. Ardından Evie tekrar hatta döndü.

“Gitmem gerekiyor. Masal saati geldi. Yarın konuşuruz.”

“Tabii. İyi geceler,” dedi Alexa.

Telefonu kapatıp yatağın üzerine koydu ve tekrar bilgisayara döndü. Bu kez Shayla yerine Braden’in adını yazdı. Dünyanın diğer ucunda yaşadıklarıyla ilgili herhangi bir bilgi olup olmadığını merak ediyordu. On dakika sonra hayal kırıklığıyla iç geçirerek bilgisayarı kapattı. Eğer Braden’in ne yaşadığını bilmek istiyorsa, bunu kendisinden öğrenmeliydi. Bunun yakın zamanda olacağından şüpheliydi. Üstelik halası iyileşme yolunda ilerlerken, burada daha ne kadar kalacaktı ki? Polis olayı araştırıyordu. Bu işi onlara bırakmalıydı.

Fakat eğer şimdi giderse, bundan pişmanlık duyacağını biliyordu.

On beş yıl boyunca Braden ve onunla ilk öpüşmesi akıldan çıkmamıştı. Hep, ilişkilerinin yarıda kesildiğini, bitmemiş bir işleri olduğunu hissetmişti. Şimdi bunu bitirme zamanı gelmişti. Yıllardır hissettiklerine bir son vermesi gerekiyordu ve eğer şimdi giderse, bunu yapamayacaktı.

Braden, perşembe günü sabahın erken saatlerinde bisik-

letini apartmanın basamaklarından indirdi. Bisiklet, kasabanın diğer tarafında yaşayan müstakbel eski karısıyla paylaştığı evden getirdiği birkaç eşyadan biriydi. Bisiklet sürmeyi her zaman sevmişti fakat muhtemelen en son, orduya yazılmadan önce sürmüştü.

Binanın arkasındaki park alanına vardığında bisikletine atladı. Lastiklerin, onu en yakın benzin istasyonuna kadar götürebileceğini umuyordu. Pedalları çevirmeye başladığında sağ uyluğunun buna karşı çıktığını, bacak kasındaki yırtılmadan dolayı hâlâ acı çektiğini hissediyordu. Fakat bisiklet sürmek, rüzgârı yüzünde hissetmek, güneşin saçlarına vuran sıcaklığı ve havadaki tuzlu su kokusu iyi hissettiriyordu. Sand Harbor'a bahar gelmiş, doğa yeni bir başlangıç yapmıştı; belki kendisi için de yeni bir başlangıç olacaktı.

Son birkaç ay ona çok acımasız davranmıştı. Ne yaralarıyla, ne evliliğiyle ne de ordudan ayrılışıyla baş edebilmişti. Bir anda omuzlarına, kaldıramayacağı kadar ağır bir yük binmişti. Fakat kendini bir yabancı gibi hissetmekten, tüm gün evde oturmaktan ve amaçsızca sürüklenmekten yorgun düşmüştü. Hep hareketli bir insandı ve daima bir amacı olmuştı.

Çarşıya doğru ilerlerken elinde olmadan Alexa'yı düşünmeye başlamıştı. Bisiklet sürmek, onunla paylaştıkları bir şeydi. Hazirandan ağustosa kadar her sabah kalkar, Alexa'yla halasının evinin köşesinde buluşurdu. Her gün yeni bir maceraya koşarlardı. Bisikletleriyle boş boş gezinmekten başka bir şey yapmasalar bile, her bir gün eğlence dolu geçerdi.

Birçok yönden birbirlerine bağılıydılar. Birbirlerini anlamak için konuşmalarına gerek yoktu.

İlk başta aralarındaki ilişki arkadaşça başlamıştı. On yaşındayken tanışmışlardı ve on iki yaşına gelene kadar Alexa'nın ne kadar güzel olduğunu, kolunu omzuna atmayı, elini tutmayı, hatta onu öpmeyi ne kadar çok istediğini fark etmeye başlamıştı. Sonunda cesaretini son gün, son anda toplayabilmişti.

Tek bir öpücük; tek yaşadıkları buydu.

O ondan sonra birçok kızı öpmüştü. Hatta bir tanesiyle evlenmişti. Fakat Alexa bir türlü aklından çıkmıyordu. Hep oralarda bir yerlerde, gerçekleşmemiş bir rüya olarak kalmıştı.

Okuldan arkadaşları Alexa artık gelmediği için sevinmişti. Çünkü kasabada olduğu zaman Braden onunla vakit geçirmek için arkadaşlarını başından savıyordu. Kendine engel olamıyordu. Onun güzel gülümsemesi resmen dünyasını aydınlatıyordu. Ama sonra gitmişti. Bu onun suçu değildi. Daha çocuktuk ve ailesi yüzünden gitmek zorunda kalmıştı fakat Braden, sahildeki o günün onu yıllar sonra görene dek geçirecekleri son gün olacağını asla düşünmemişti. Ona yazmayacak, her iki saniyede bir onu aramayacak olması ihtimalini aklına bile getirmemişti. Yıllarca tekrar buluşacaklarını düşünmüş fakat sonunda okuluna gittiğinde onu bir başkasıyla görmüştü. Karşılaştığı manzara onu çok da şaşırtmamıştı. Birbirlerine karşı hissettikleri bu çocukluk aşkıdan kurtulup hayatına devam etmemesi için bir neden yoktu. Ne

de olsa aradan yıllar geçmişti.

Alexa'nın kolejden mezun olduktan sonra Sand Harbor'a gelmesine biraz şaşırmıştı. Bir yanı onu görmek için geldiğini düşünse de buna inanmakta güçlük çekiyordu. Fakat muhtemelen esas amacı halasıyla yeniden bir araya gelmek, bu arada da Braden'ın iyi olup olmadığına bakmaktı. Braden o sırada evliydi. Hem evliydi hem de orduda görevliydi. Her ikisi için de çok aceleci davranmıştı.

Fakat tüm bunlar geçmişte kalmıştı. Alexa artık buradaydı. Kendisi de dönmüştü. Uzun zamandan sonra ilk kez, fiziken aynı yerdeydiler. Fakat zihnen aralarında kilometrelerce mesafe olduğuna hiç şüphe yoktu.

Son aylarda yaşadığı olaylardan dolayı hâlâ sersem gibiydi ve bir başkasına yıkamayacağı kadar çok duygusal yükü vardı. Alexa onu konuşmaya zorlayacaktı. Zaten sorular sormaya başlamıştı bile. Braden bunun kolay kolay son bulacağına inanmıyordu fakat ona geçmişini anlatmak da istemiyordu. Hem o korkunç olayları paylaşmaktan çekiniyor, hem de kendisine farklı bir gözle bakmasından korkuyordu. Ve bakacaktı da.

Kinley bakmıştı.

Müstakbel eski karısını düşününce pedalları daha hızlı, tüm gücüyle çevirmeye başladı.

Kinley, hayatının en büyük hatasıydı. Evlenmeden üç ay önce tanışmışlardı. Eğlenceli bir ilişkiydi ve tamamen aptalca, hızlı bir karardı. İkisi de yirmisinde, her şeyin farkında olabilecekleri yaşıydılar fakat aynı zamanda aptalca kararlar ve-

rebilecek kadar da gençtiler. Kinley kendini nasıl bir hayata attığının farkında değildi; Braden da farklı değildi. Braden, tıpkı kendi anne babası gibi olacaklarına inanmıştı; gençken evlenip inanılmaz derecede mutlu olacaklarını sanmıştı. Orduyu düşündüğü zaman, kendini babasının üniformalı fotoğrafının içinde görüyordu. O fotoğraf bütün hayatı boyunca annesinin oturma odasındaki şömine rafının üzerinde durmuştu. Mükemmel ve gururlu bir adamın fotoğrafıydı. Gözlerinde tek bir amaç vardı, o da ülkesine hizmet etmek ve ailesini korumaktı. Yaptığı kariyer seçimine dair en ufak bir şüphe duymuyordu. Braden'ın girdiği savaşın amaçları oldukça netti. Karmaşa dolu ve kanlı, bir galibiyetin iki mağlubiyete dönüştüğü, hiç bitmeyen bir savaştı. Braden bu savaşı kazanabileceğinden şüpheliydi. Evliliği de en az bu kadar dağınıktı.

Artık bitmişti, hem de hepsi. Hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Benzin istasyonunda durup lastiklerini şişirerek limana doğru yola çıktı. Birkaç kilometrelik, düz bir yoldu; o yüzden zorlanmayacaktı. Güzel bir gündü; engin mavi gökyüzünde sadece birkaç bulut vardı. Yurtdışındayken kafasında hep bu resmi canlandırırdı: açık hava kafe ve butiklerle dolu, renkli çarşı sokakları, limanda hafifçe sallanan gemiler ve öğleden sonraları taze günlük balıklarını satan balıkçılar. Bütün dünyanın Sand Harbor gibi olması gerektiğini düşünürdü; huzur verici, sakın, güzel. Fakat dünyanın geri kalanı hiç böyle değildi. En azından son yıllarda gördüğü yerler bambaşkaydı.

Antika dükkânına vardığında ani bir beklentiye kapıldığını hissetti. Bisikletini dükkânın önündeki ağacın altına park etmiş, kapıyı çalmak üzereydi ki Alexa kapıyı açtı.

“Selam,” dedi Alexa hafif çekingen bir gülümsemeyle. “Pencereden geldiğini gördüm.”

“Erkenden buraya geleceğini tahmin etmiştim. Hazine aramayı hep sevmişsindir.”

“Keşke sadece hazine arıyor olsaydık.” Alexa geri çekilip Braden’in girmesi için yol verdi ve ardından kapıyı kilitledi.

“Halandan haber var mı?”

“Evet, dün gece uyanmış ve doktor tamamen iyileşebileceğini söylemiş. Bu sabah uğradım ama hâlâ uyuyordu. Daha sonra tekrar gideceğim.”

“Sevindim,” dedi Braden Alexa’nın gözlerindeki rahatlamayı görünce.

“Ben de. Dün akşam senin yanından ayrıldıktan sonra Ariel, yani gerçek adıyla Shayla Cummings hakkında biraz araştırma yaptım.”

“Neler buldun?”

“Shayla, sonradan oyuncu olan bir modelmiş. İlk filmi fiyaskoyla sonuçlanmış ama bir dizi çekici ve erk sahibi adam tarafından avutulmuş. Maalesef, adamlardan hiçbirinin Sand Harbor’la bir bağlantısını bulamadım,” diye ekledi Alexa. “Ayrıca, beni rahatsız eden bir nokta da yerel haberlerde ölümüne çok az yer verilmiş olması. Bu kasabada haber değeri taşıyan pek olay meydana gelmiyor ama boğularak

ölen güzel bir oyuncu hakkında sadece birkaç paragraf mı yazılıyor? Anlamıyorum.”

“Bunu ben de fark ettim.”

Alexa ona bilgiç bir gülümsemeyle baktı. “Demek ki meraklanan tek kişi ben değilmişim.”

“Tanık olduğumuz kavgayı düşünmeden edemedim,” diye itiraf etti Braden.

“Kesinlikle. Ya gördüğümüz şey önemliyse ve biz bunu zamanında fark etmediysek?” dedi Alexa heyecanlı bir ses tonuyla. “Kısa bir süre içinde öleceğini bilmiyorduk, o yüzden de dikkat etmedik. Ama o gece kumsalda bir tek biz vardık. Tek tanıklar bizler olabiliriz.”

“Ama neye tanık olduğumuzu bilmiyoruz,” dedi Braden Alexa’nın şevkini kırmaya çalışarak. Her zaman olduğu gibi, onun hayallere kapılıp gidebileceğinin farkındaydı. Kendi kendine gerçeğe dönmesini, düşüncelerine hâkim olmasını söylemeye çalıştı fakat sonunda vazgeçti; bir şeylerle ilgili aylar olmuştu. On beş yıl önce yaşanmış gizemli bir olaya kafa yormak çok da kötü sayılmazdı. “Gazetelerde yeteri kadar yer almaması konusunda bir teorim var. O zamanlar gazete merkezi olarak kullanılan binanın sahibi Jack Wellbourne’dü.”

“Gazete haberleri üzerinde bir etkisi olduğunu düşünüyor musun?”

Braden omuzlarını silkti. “Bu mümkün. Ne de olsa ev sahibiydi ve kasabadaki birçok bina da onundu. Onu görmezden gelmek zor olmuş olabilir.”

“Her şey dönüp dolaşıp Wellbourneler’e çıkıyor,” dedi Alexa. “Shayla onun evinde kalıyordu, gazete binasının sahibi oydu, bu kutular da onun konağından geldi.”

“Üçte üç,” diye mırıldandı Braden.

“Aynen öyle.”

“Ama tek bir olasılığa odaklanıp diğerlerini göz ardı etmek iyi bir fikir değil,” diye onu uyardı Braden. “Tüm olasılıklara açık olmalıyız.”

“Peki şimdi ne yapmamız gerekiyor? Tüm kutulara baktım. Biraz daha detaylı bir mal sayımı yapmam gerekiyor ama şimdilik karşıma önemli bir şey çıkmadı. Ayrıca, ne aradığımı da bilmiyorum. Değerli bir şey mi, duygusal içerikli ya da sakıncalı bir şeyler mi?” Umutsuzluk içinde omuzlarını silkti. “Veya belki de hırsızın istediği şey her ne ise çoktan almıştır bile. Kim bilir?”

“O halde, kutulardan herhangi bir ipucu çıkmadığına göre belki de nereden gelmişlerse oraya bakmalıyız.”

“Sahildeki eve mi?”

“Kesinlikle.”

“Orası boş değil mi? Muhtemelen kilitli de değil midir?”

“Öğrenmenin tek bir yolu var,” diye yanıtladı Braden.

“Olmayacak bir şeyin peşinden gitme ihtimalimiz de var Braden.”

“Hatırladığım kadarıyla bu, senin en sevdiğin şeydi.”

Alexa gülümsedi. “Doğru. Ama yine de bence yapılabilir en işe yarar şey burada kalıp mal sayımı yapmak.”

“Ne zamandan beri işe yarar şeyler düşünmeye başladın?”

“Buradan ayrıldığığımın ertesi günü, tam on beş yıl önce.”

Braden, Alexa’nın geçmişten kalan acılarla boğuştuğunu görebiliyordu; tıpkı Braden’in da kendi acılarıyla boğuştuğu gibi. “Kutular bir yere kaçmıyor,” dedi.

“Gerçekten sahile gitmek istiyor musun?” diye sordu Alexa.

Braden, bu sorunun Shayla’dan çok kendi geçmişlerine odaklandığını Alexa’nın gözlerinden okuyabiliyordu. Belki bu bir hataydı fakat Tanrı yardımcısı olsun, onu tekrar sahilde görmeyi çok istiyordu.

“Tamam,” dedi Alexa, aniden; görünüşe göre Braden’in cevabım beklememeye karar vermişti. “Sahile gidelim. Ama önce hastaneye uğramak istiyorum.”

“İyi fikir. Halam ben de görmek istiyorum.”

“Belki ona kimin saldırdığını bize söyler ve bu konu kapanır,” diye ekledi.

“Belki,” dedi Braden bu konunun henüz kapanmasını istemediği için suçluluk duyarak. Alexa gerçek hayatına geri dönmeden önce onunla biraz daha vakit geçirmeyi diliyordu. Çünkü ardından kendisi de hayatına devam edecekti ve onu nasıl bir hayatın beklediğini bilmiyordu.

Beşinci Bölüm

Braden bisikletini dükkâna bıraktıktan sonra Alexa'nın arabasıyla hastaneye gittiler. Alexa, küçük kiralık arabasının içinde Braden'in varlığını yoğun bir şekilde hissedebiliyordu. Halen onun şimdiki hali ile hatırladığı çocuğu bağdaştıramıyordu. Braden da içini açmaya pek niyetli değildi. Wellbourneler ve Shayla hakkında ne kadar konuşkan davranıyorsa, kendi özel hayatı hakkında da bir o kadar sınır koyuyordu.

Alexa, Braden'in evlendiği kadın hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordu. Braden'i bu kadar erken yaşta evlenmeye iten şey neydi? Bu konuda da babasının izinden mi ilerliyordu? Babası, annesine liseden mezun olduktan hemen sonra evlenme teklifi etmişti. Evlenmek için bir yıl beklemişlerdi fakat yine de *evet* dedikleri sırada ikisi de ergenlikten çıkmış değillerdi. Alexa çocukken, Braden'in anne babasının, hayatında gördüğü en romantik aşk hikâyesini yaşadığını düşünürdü. Fakat ne yazık ki bu aşk hikâyesi erken bitmişti.

Alaycı bir merakla, sonsuza dek mutlu yaşayan bir çiftin var olup olmadığını düşündü. Uzun süre evli kalan çiftler konusunda pek deneyimi yoktu.

Halasının evliliği muhtemelen mutlu geçmişti fakat kocası çok genç yaşta vefat etmişti. Eniştesi balıkçıydı ve korkunç bir fırtınadan kurtulmayı başaramamıştı. Halası o günden sonra hayatını yalnız başına sürdürmüş ve hayatının aşkını yaşadığını söylemişti.

Düşünceleri halasının üzerinde yoğunlaşınca, bir an önce iyileşebilmesi için sessizce dua etti. Phoebe güçlü bir kadındı; tüm yaralarını ve dükkânının soyulmakta olduğunu anladığı sırada yaşadığı sarsıntıyı atlatabilmesi için bu güce ihtiyacı vardı.

“Halanı mı düşünüyorsun?” diye sordu Braden.

Alexa hemen ona baktı. “Aklımı okuyorsun.”

“Bu konuda deneyimliyim,” dedi Braden usulca.

Alexa başıyla onayladı. Bir zamanlar birbirlerinin akıllarından geçenleri okuyabiliyorlardı fakat Braden’in düşünceleri, koruma duvarının ardında kalmıştı. Alexa’ninkileri görmekse pek zor değildi. “Sadece onun iyi olmasını istiyorum,” dedi.

“Olacak gibi görünüyor.”

“Onu görünce kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Hastanenin otoparkına dönüp arabayı park etti. Gelir gelmez Phoebe’nin yoğun bakımdan çıkarıldığını ve üçüncü katta özel bir odaya alındığını öğrendiler. Asansörden çıktıkları sırada, yan taraftaki bekleme salonunun insanlarla dolup taştığını gördüler.

“Görünüşe bakılırsa kasabanın yarısı burada,” dedi Braden.

İkisinin gelişiyle birlikte kendilerine doğru dönen şaşkın bakışlarla, akabinde gelen mırıldanmaları fark ettiler. Alexa şaşkın bakışların sebebinin kasabaya dönmüş olması mı yoksa Braden’la yan yana durması mı olduğu merak etti. Mutlaka Braden da biraz ilgi çekmişti.

“Yürümeye devam et,” dedi Braden sessizce ve Alexa’yı bekleme salonundan çıkarıp koridora doğru çekti.

“Pek arkadaş canlısı davranmıyorsun,” dedi Alexa.

“Güven bana, eğer o insanlarla konuşmaya başlarsak, asla dışarı çıkamayız.” Halasının odasına ulaştıkları zaman Braden, “Seni burada beklerim,” diyerek bitirdi sözlerini.

Alexa koridorun sonuna doğru bakınca, birkaç kadının onların bulunduğu yöne baktıklarını gördü. “Hedef sen olacaksın.”

“Bunu kaldırabilirim,” dedi Braden kısaca ama yine de bu fıkirden pek hoşnut görünmüyordu.

“Neden benimle içeriye gelmiyorsun? Eminim Phoebe Hala seni gördüğüne de çok sevinecektir.”

“Pekâlâ. Eğer senin için sorun olmazsa, sanırım ben de geleceğim.”

Alexa aralık duran kapıyı çalıp iterek açtı. Halasının gözlerini açık görünce rahatlamıştı. Yatağın başında bir hemşire duruyordu.

“Daha sonra mı geleyim?” diye sordu.

“Hayır, lütfen içeri gel Alexa,” dedi halası güçsüz elini kaldırarak ona girmesini işaret etti.

“Çok uzun kalmayın,” dedi hemşire odadan çıkmak üzere yürürken. “Dinlenmesi gerekiyor.”

Halası, Alexa'ya bakıp bitkin bir halde gülümsedi. "Alexa, seni görmek çok güzel."

"Seni uyanık görmek daha güzel." Halasının cildi solgundu ve seyrelmiş saçları platin sarısından ziyade gri görünüyordu. Gözlerinin ve burnunun etrafında morluklar vardı ve başı bir bandajla sarılıydı. Yatağın içinde çok küçük görünüyordu; o hareketli, canlı kadından eser yoktu.

Phoebe'nin gözleri Alexa'nın yan tarafına kayınca bir anda açıldı. "Braden? Sen misin? Buraya Alexa'yla mı geldin? İnanamıyorum."

"Kendinizi daha iyi hissetmenize çok sevindim," dedi Braden Alexa'nın yanına doğru ilerlerken.

"Tanrım, ikinizi birlikte görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. O zamanlar daha çocuktunuz."

"Evet, öyleydik," dedi Braden.

"Nasıl hissediyorsun, Phoebe Hala?" diyerek araya girdi Alexa. Ne kendisinin ne de Braden'in neden birlikte olduklarını açıklamak isteyeceğini biliyordu.

"Başım çok ağrıyor," dedi Phoebe yüzünü buruşturarak. "Ama iyileşeceğim. Ben güçlü bir ihtiyarım."

Alexa gülümsedi. Halasının iradesi sağlamdı. Buna hiç şüphe yoktu. "Eve ne zaman gidebileceğini söylediler mi?" diye sordu.

"Doktor birkaç gün kalmam gerektiğini düşünüyor," dedi Phoebe can sıkıntısıyla. "Nedenini bilmiyorum. Burada uyuduğum gibi evde de uyuyabilirim."

"Doktor ne derse onu yapmalısın."

“Çok genç biri,” dedi Phoebe. “Ne kadar bilgili olabilir ki?”

“Senden daha bilgili olduğu kesin Phoebe Hala. Onu dinlemelisin. Dükkâna senin yerine bakıyorum, o yüzden endişelenmene gerek yok.”

“Evie eşyaları kutularından çıkardığını söyledi. Bunu yapmana gerek yok Alexa.”

“Yapmak istiyorum. Her yeni parça yeni bir keşiftir. Bence çok eğlenceli.”

Halası yorgunlukla iç geçirdi. “Tıpkı benim gibi konuşuyorsun.”

Halasının sesi çok yorgun geldiğinden Alexa seçeneklerini gözden geçirdi. Ona birkaç soru sormak istiyordu fakat halası her ne kadar güçlü görünmeye çalışıyor olsa da hâlâ iyi olmadığı belliydi. Ancak yine de bazı cevaplar almaları gerekiyordu. Beklemek her şeyi olduğundan da kötü bir hale sokabilirdi. “Phoebe Hala, geçen gece antikacı dükkânındayken ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“Hatırlamıyorum,” dedi halası iç geçirerek. “Herkes durmadan aynı şeyi soruyor. Hatırlamaya çalışıyorum ama zihnim karanlığa gömülmüş gibi.”

“Ne hatırlıyorsunuz?” diye sordu Braden. “Oraya nasıl gittiğinizden başlayın. Arabayla mı gitmiştiniz?”

“Arabayla gittim. Her zaman yaptığım gibi arabayı arkaya park ettim,” dedi.

“Yani içeriye arka kapıdan mı girdiniz?” diye devam etti Braden.

Halası başıyla onayladı. “Evet.”

“Daha sonra ne oldu?” diye sordu Braden.

Alexa, halasının kaşlarının çatıldığını gördü. Braden’in ağırdan alması, soruları teker teker soruyor olması hoşuna gitmişti. Üstelik çok sakin, çok sabırlıydı. Onun bu yaklaşımının halasını rahatlattığını görebiliyordu.

“Çantamı arka odadaki masanın üzerine koydum.” Gözleri kısılmıştı. “Ah Tanrım, eminim hâlâ oradadır.”

“Gittiğimde bulup getireceğim,” dedi Alexa.

“Teşekkür ederim. İçinde nakit yok ama kredi kartlarım var.”

“Çantanızı bıraktıktan sonra ne yaptınız?” diye sordu Braden Phoebe’nin konuya geri dönmesini sağlayarak.

“Arka kapının yanında duran ilk kutuyu aldım ve ofise götürdüm.”

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Alexa. “Neden depoda boşaltmadın?”

“Yolumu kapatıyordu. Dükkâna giremiyordum bile. O yüzden daha küçük kutuları ofise koymayı düşünmüştüm. Güzel bir düzenleme yapmak istiyordum. Her şeyin düzenli olmasını severim. Böylece eşyaları bulmak kolaylaşıyor. Ne zaman bir kargo alsam, kutuları hemen boşaltırım. Etrafta kutuların durması beni rahatsız eder.”

“Ya sonra ne oldu?” diye sordu Braden, Alexa’nın halasının konudan saptığını fark ederek.

“Bir ses duydum,” dedi Phoebe. Biraz şaşkın görünüyordu. “Şimdi hatırladım. Bir şeyler kırıldı. Cam sesi gibiydi. Dükkâna girdim ve tam ışıkları açmak üzereydim ki gözümün içinde bir şey parladı. Sanırım birinin gölgesini gördüm. Belki

de bir el feneri vardı.”

Alexa, halasının anılarıyla boğuşmasını izlerken nefesini tutmuştu.

Phoebe'nin kaşları daha da çatıldı. “Daha sonra ne olduğunu bilmiyorum. Çılgılık atmışım gibi geliyor ama belki de zihnimin oynadığı bir oyundur, bilmiyorum.” Durdu. “Sonra burada, hastanede uyandım. Sanırım başımı tezgâha ya da başka bir yere vurmuşum.” Halasının sesi yükseldi. “Yoksa bana biri mi vurdu? Böyle bir şeyi kim yapar ki?”

“Bunu düşünmene gerek yok,” dedi Alexa hemen. Bilgi almak istiyor olabilirdi ama halasının gerilmesini istemezdi ve o çoktan gerilmeye başlamıştı bile. “Bu konuyu daha fazla konuşmamıza gerek yok.”

Alexa'nın sözleri halasını pek yatıştırmamış gibiydi. “Ben sadece... daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım,” dedi Phoebe. “Ve ne çalındığını da bilmiyorum. Asistanım pazartesi gününe kadar burada yok, o yüzden ne kaybettiğimi bilmemek çok kötü bir duygu.”

“Wellbourne Konağı'ndan gelen kutulara bakma şansınız olmadığını biliyorum,” dedi Braden, “ama size ne gönderdikleriyle ilgili herhangi bir fikriniz var mı? Sizce aralarında değerli parçalar da var mıydı?”

“Dükkânımda sattığım her şeyin bir değeri vardır,” diye yanıtladı Phoebe. “Ama eğer büyük, pahalı bir mücevher ya da ona benzer bir şey olup olmadığını soruyorsan, bilmiyorum. Jack zengin bir adamdı ve seyahate çıktığında aldığı birçok ilginç eşyası vardı. Bana neler gönderdiğini görmek için sabır-

sızlanıyorum. Umarım ender rastlanan birkaç parça vardır.” Gözleri hüznünlendi. “Ama sanırım değerli ne varsa çoktan çalınmıştır.”

“Hırsızın ne aldığını bilmiyorum,” dedi Alexa. “Biraz kutu hiç zarar görmemişti. Yani oraya ani bir şekilde uğraman belli ki onların yoluna taş koymuş.”

“O halde oraya gitmem iyi olmuş.”

“Jack Wellbourne’ü ne kadar iyi tanıyordun?” diye sordu Alexa.

Phoebe gülümsedi. “Jack çok çekici bir adamdı ve oldukça güçlü bir karakteri vardı. Geçtiğimiz yıllarda birkaç kez birlikte akşam yemeğe çıkmıştık. Çok flörtözdü, ruhumu okşayarak başımı döndürmeye çalışıyordu ama ben onun içini görebiliyordum. Ona zamanını boşa harcamamasını söyledim. Israrını geri çekince, onunla birlikte vakit geçirmekten keyif almaya başlamıştım. Birçok ortak yönümüz vardı. O da duldu. İlk karısı göğüs kanserinden ölmüştü. Çok üzücü bir durumdu. Jack o zamandan sonra asla eskisi gibi olmadı. Genç kızlarla görüşmeye başlamıştı,” dedi; ses tonundan bu durumu onaylamadığı anlaşılıyordu. “İkinci karısı çok güzeldi. Ama Roberta’nın gözünü para bürümüşü. Jack’te para ve güç kazanma fırsatı görmüş, onun peşine düşmüştü. Jack bana sonradan, onu hayatına neden soktuğunu söyledi: Roberta aşk değil para istiyordu ve Jack’in de onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordu. Bence ikisi de birbirini aldatıyordu. Haklarında sürekli dedikodular dönüyordu. Sonra bir gün Roberta gitti.”

Alexa, Jack'ın ikinci karısını Shayla'yla aldatıp aldatmadığını merak etti. Fakat onların arasında çok daha büyük bir yaş farkı yok muydu? "Jack kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Altmış dört yaşındaydı, benden beş yaş büyüktü. Gönümüz için genç sayılır."

"Evet, gençmiş. Nasıl öldü?"

"Kanser. Geçen yıl teşhis konmuştu. Altı hafta öncesine kadar bana bir şey söylememişti." Üzüntüyle iç geçirdi. "O hastalık birçok arkadaşımı aldı. Korkunç."

Alexa başıyla onaylarken, kafasından Jack'ın on beş yıl önce kırk dokuz, Shayla'nın ise yirmi beş yaşında olduğunu hesapladı. Rakamlar, halasının, Jack'ın daha genç kadınlara yönelik tercihleri olduğuna dair sözleriyle uyuşuyordu.

"Jack, sahildeki evi ilk karısı Laura için yaptırmıştı," diye devam etti Phoebe. "Laura'nın hayallerindeki evdi. Akşamüstleri balkonda resim yapmayı çok severdi. O öldükten sonra Jack orada yaşamaya dayanamadı ve yılın pek çok ayı orayı kiraya verip seyahatlere çıktı. Yaşadığı son boşanmanın ardından oraya yerleşti. Sanırım sonunda eve dönmeye karar vermişti." Durdu. "Bana Wellbourneler'le ilgili neden bu kadar çok soru soruyorsun Alexa?"

"Sadece kutuların gelişi ve dükkâna düzenlenen soygun arasında bir bağlantı varmış gibi geliyor," diye cevap verdi Alexa.

Phoebe kaşlarını çattı. "Ben o yönden düşünmemiştim."

"İki olayın bağlantılı olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Alexa hemen. "Endişelenmeni istemiyorum. Ben bir süre

daha burada kalacağım. Neler olduğunu anlamana yardım edebilirim. Dükkândaki işleri de birlikte yoluna koyarız. Önümüzdeki hafta asistanın geldiğinde dükkânı tekrar ne zaman açabileceğini konuşuruz.”

“İşten izin alabilecek misin?”

“Evet, yoğun vergi sezonu kapandı. Üstelik sana yardım etmek istiyorum.”

“Annen bundan hiç hoşlanmayacak,” dedi Phoebe, Alexa’ya anlamlı bir bakış atarak.

Muhtemelen doğru söylüyordu fakat bu, Alexa’nın umrunda değildi. “Artık yetişkin bir kadını. İstedigimi yapabilirim.”

“Benim evimde kalmalısın.”

“Cheshire Hanı’nda oda tuttum.”

“Ama sen aileden birisin tatlım.”

“Orada iyiyim, gerçekten.”

“Pekâlâ, eğer bir şeye ihtiyacın olursa, yedek anahtar her zamanki yerinde.”

“Tamam.” Alexa duraksadı. Halasının gözlerinde soru işaretleri görüyordu. “Başka bir şey mi var?”

“Sadece... babanın hastanede olduğumu bilip bilmediğini merak ediyordum.”

Alexa yıllardır babasının yaptıklarını örtbas etmeye çalışıyordu. Kendini, onun kötü davranışlarının üstünü mantıklı açıklamalarla örtmeye mecbur hissediyordu. Fakat şimdi, halasına babası hakkında dürüst davranma zamanı değildi. “Ona mesaj bıraktım. Eminim arayacaktır.”

Phoebe gülümsedi. “Ben o kadar emin değilim. Rob sandığım gibi bir adam değil.” Soluk alıp, kuruyan dudaklarını yaladı. “Biliyorsun, anne babamız öldükten sonra Rob ile Stan’i ben büyütmek zorunda kaldım ve inanıyorum ki, yaşadıkları kayıptan dolayı eksiklik hissetmemeleri için ne istedilerse verdim. Rob’u muhtemelen çok şımarttım. O, ailenin bebeği idi. Tek istediğim, onun mutlu olmasıydı. Ama bencilliğinin vardıgı noktayı fark edemedim. Rob’la annen ayrıldıklarında, yine onun tarafında durdum. Onun haklı olduğunu kabul ettim. Annene daha iyi davranmalıyım. O zamanlar bütün bu gerçeklerin farkında değildim. Bu şekilde taraf tutmamalıyım. Çok pişmanım. Sırf bu yüzden seni kaybettim.”

Alexa bu özür karşısında duygulanmıştı. “Beni kaybetmedin Phoebe Hala, ben buradayım. Düşünme artık bunları. Biraz daha yanında kalıp sana arkadaşlık etmemi ister misin?”

“Hayır, hayır, sen ve Braden’m yapacak daha önemli işleriniz vardır. Ben iyiyim. Arkadaşlarım bekleme salonundalar.”

“Sadece kasabanın büyük bir çoğunluğu,” dedi Alexa gülümseyerek. “Çok popülersin. Daha sonra yine gelirim.”

“Tamam hayatım. Geldiğin için teşekkürler. Ve sana da Braden. Seni ayakta görmek çok güzel.”

Braden başını hafifçe kaldırdı. “Ayakta *olmak* çok güzel.”

“Sen yurtdışındayken annen çok endişeleniyordu. Geri döndüğün için çok mutlu. Hepimiz mutluyuz. Umarım kalmayı planlıyorsundur.”

“Göreceğiz,” dedi Braden. “Kendinize iyi bakın.”

Alexa gülümsedi. Eğer halası şimdiden çöpçatanlık yapma enerjisini kendinde buluyorsa, çok da kötü hissetmiyor olmalıydı. “Hoşça kal,” dedi Alexa halasını yanağından öpmek için eğilerek.

Odadan çıktıktan sonra, Alexa ve Braden tekrar kordorda yürüdüler. Halasının en yakın arkadaşlarından biri olan Louise, içeri girmesinin uygun olup olmadığını sorunca Alexa başıyla onayladı. “Hepiniz aynı anda girmezseniz daha iyi olur,” diye ekledi.

“Merak etme, onu çok yormayız,” dedi Louise. “Sadece desteğimizi hissetmesini istiyoruz.”

“Bundan eminim, zaten hissediyordur.”

Alexa asansöre doğru yürürken Braden onu bekliyordu. Kalabalığa sırtını dönmüştü ve herhangi bir sohbeta girmek istemediğini duruşuyla açıkça ortaya koyuyordu.

“Sorun yok. Şu an seninle ilgilenmiyorlar,” dedi Alexa.

Braden ona omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı. Halasının bazı arkadaşları odaya doğru ilerlerken diğerleri bekleme salonunda durmaya devam ediyorlardı.

“Tanrı’ya şükür,” dedi Braden, iç geçirerek.

“Phoebe Hala çok solgun görünüyordu.”

“İyileşecek. Söylediği kadar güçlü bir kadın.”

“Seni ne kadar sevdiğini unutmuştum.”

“Hep seni koruduğumu zannederdi. Halbuki kötü fikirlerle gelen hep sendin,” dedi Braden dudaklarında beliren hafif gülümsemeyle. “Seni sadece kendinden korumam gerekiyordu.”

Alexa başını salladı. “Bu doğru değil.”

“Evet, doğru.”

“Senin de kötü fikirlerin vardı Braden.”

“Ne gibi?”

“Düşünüyorum,” diye cevapladı Alexa sert bir tavırla.

Braden sırtıttı. “Evet, düşünmeye devam et çünkü bir şey bulamayacaksın.”

“Bulacağıma eminim,” dedi. Aslında Braden’in tüm suçu ona atmasını hiç umursamıyordu. Geldiğinden beri ilk kez, karşısında eski Braden varmış gibi duruyordu. Tanrı biliyor, bu çocuğu çok özlemişti.

Asansörün kapıları açıldı ve içeriye girdiler. Alexa lobiye inmek için düğmeye bastı. “Babanın gelmemesine şaşırdım,” dedi Braden.

“Ben şaşırmadım. Bir yere gelip gelmeyeceği konusunda ona güvenilmez.”

“Anladığım kadarıyla halan sonunda onu olduğu gibi görmeye başlamış.”

“Anneme ne kadar sert davrandığını kabul etmesi beni çok etkiledi. Tek sorun, kardeşine karşı gelememesi. Onu anlıyorum ama bu yine de canımı acıtıyor.”

“Babanı hâlâ görüyor musun Alexa?”

“Son yedi yılda, muhtemelen üç defa görmüşümdür. Lise ve kolej mezuniyetime gelmişti ve bir kez de ben, dördüncü çocuğu doğduğu zaman hastaneye ziyarete gitmiştim. Benimle neredeyse konuşmamıştı. Onun çocuklarıyla da aramızda hiçbir ilişki yok. Hep kardeşlerim olsun isterdim, şimdi dört üvey kardeşim var ve onları görmüyorum bile. Hakkımda ne düşündük-

lerini dahi bilmiyorum.”

“Kaç yaşındalar?”

“Daha çok küçükler, ilkokul çağındalar.”

Asansörün kapılar açılınca, Alexa rahatlamıştı. Babası ve onun ikinci ailesi hakkında konuşmak istemiyordu; bu acı veriyordu.

“Şimdi plaja gidelim mi?” diye sordu Alexa arabaya doğru yürürken.

“İyi fikir.”

“Gerçekten mi? Kötü fikirlere sahip olan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum,” dedi Alexa usulca.

Braden gülümsedi. “Pekâlâ, bakalım bu işin sonunda neler olacak.”

Alexa arabasını limana park etti ve Braden’la birlikte üç sokak aşağıya inip, kumsala varan dar ve taşlı patikadan geçtiler. Tahta çite bağlı bırakılmış iki bisiklet, onlara geçmiş hatırlatmıştı. Çocukken onlar da bisikletlerini aynı şekilde park ederlerdi. Alexa’ya bir de bu kumsala son defa geldikleri günü hatırlatmıştı; Braden’la ilk ve son defa öpüştüğü o günü.

Braden onunla aynı anılara dalmış görünmüyordu. Aksine, Alexa’nın önünde hızla yürüyordu.

Kumlara vardıklarında, Alexa denizi görebildiği için minnetle iç geçirdi. Okyanusu, dalgaların kıyıya vururken yankılanan sesleri, kuşların yiyecek aramak için denize dal-

dıkları sırada çıkardıkları sesleri ve dudaklarına yapışan tuzlu suyu hep sevmiştii.

Günlerden henüz perşembe olmasına rağmen, birçok insan hafta sonuna hızlı bir giriş yapmıştı. Kıyıda yaşlı bir çift el ele geziyordu. Bir baba, çocuklarına frizbi atıyor, başka bir çift uçurtmalarını havalandırmaya çalışıyor, yalnız bir adam ise neşeyle suya girip çıkan köpeğine tenis topu fırlatıyordu.

Kumlarda yürürken Alexa, bakışlarının yere kaydığını fark etti. Bu kumsalda deniz camı arayarak saatlerce gezerdi. Kıyının bu tarafında deniz camı aramak oldukça popüler bir işti. Güzel bir parça yaratmayı hayal ettiğı bütün o güzel deniz camlarını düşününce içini bir pişmanlık hissi kapladı. Son koleksiyonunu halasının evinde bırakmıştı. Hâlâ yerinde durup durmadığını merak etti.

O kadar ağır adımlarla yürüyordu ki Braden'la aralarındaki mesafe açılmıştı. Onun neden böyle hızlı yürüdüğünü anlamıyordu. Kötü fikirleriyle alay ederek onu kızdıran neşeli adam gitmişti. Kumsala geldikleri andan beri soğuk ve sert bir havaya bürünmüştü. Tüm vücudu sanki tek bir kas parçası gibi kasılmıştı ve resmen koşuyordu. Şu an her ne düşünüyorsa, bu onu mutlu etmiyor olmalıydı. Alexa onun nasıl bu kadar çabuk değişebildiğini merak ediyordu.

Hafifçe koşmaya başlayınca neredeyse ona yetişmişti ki, Braden bir anda durup bacağını tuttu ve yere düştü.

Alexa koşarak onun yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü. “Ne oldu?”

Braden sağ uyluğunu tutarak yüzünü ekşitti. “Kramp,” dedi dişlerini sıkarak.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

Braden başını hayır anlamında salladı. Ne kadar acı çektiği yüzünden belliydi. “Geçecek.”

Alexa onu acı çekerken görmekten nefret ediyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu; ona su bile veremezdi. Kramp giren kasına masaj yapabileceğini düşünerek elini uzattı fakat Braden onun elini itti.

“Yapma,” dedi sadece.

“Üzgünüm.”

Alexa onu izleyerek bekledi. Braden’in yüzündeki gerginlik yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Sonunda oturuş pozisyonuna geçti ve bacağını esnetmeye başladı; yüzünü buruşturuyordu

“Daha iyi misin?” diye sordu Alexa.

Braden ona baktığında, gözlerindeki öfkeli ve incinmiş gururu okumak mümkündü. Zayıf görünmekten her zaman nefret etmişti. “Evet,” dedi kısaca.

“Biliyor musun, bu bana Dört Temmuz* gösterilerini hatırlattı,” dedi Alexa daha rahat bir pozisyon alarak.

“Neden bahsediyorsun sen?” diyerek homurdandı Braden.

“Üç bacak yarışında dizinin arkasındaki bağlar çekmişti ama canının yandığını söylememiştin. Yarışı bitirmeye kararlıydın. Kazanman gerekiyordu.”

“Ve kazanmıştık,” dedi Braden.

* ABD’nin bağımsızlık günü kutlamalarıdır. (e.n.)

“Evet ama takiben bir ay boyunca yürüyememiştin.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“İnatçı olduğunu ve canın yandığı zaman bunu asla itiraf etmediğini söylüyorum.”

“Pekâlâ, itiraf ediyorum. Acı çekiyorum.”

Alexa başını kaldırıp ona baktı. Başka bir soru sorarak risk almak için doğru zaman olduğuna karar verdi. “Ne oldu sana Braden? Nasıl yaralandın?”

Braden bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi. “Bir patlama oldu. Silahla birkaç kez ateş edildi ve kurşunlardan biri bacağıma isabet etti. Kasım yırtıldı.”

“Bir tek sen mi yaralandın?”

“Hayır. Birçok kişi öldü.”

Alexa’nın kalbi merhametle doldu; Braden’in sevdiği birini kaybettiğini hissediyordu. “Arkadaşlarından biri de mi öldü?”

“Evet. Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Konuşmak iyi gelebilir. Sadece adını söyle bana.”

Braden derin bir nefes alıp, “Pete Connors,” dedi.

Bu isim bir yerden tanıdık geliyordu. “Pete adında bir çocukla arkadaştın,” dedi. “Aynı çocuktan bahsetmiyorsun, değil mi?”

“Aynı çocuktan bahsediyorum. Birlikte büyüdük, orduya birlikte yazıldık, neredeyse her şeyi birlikte yaşadık. Ama ben geri döndüm, o dönemedi.” Braden durdu, bakışlarını denize çevirmişti. “Ailesi bana bakamıyor bile; karısı da. Nasıl olup da benim hayatta kalmayı başardığımı, onunsa

başaramadığını bilmek istiyorlar. Aynı soruyu ben de kendime sorup duruyorum.”

“Üzgünüm Braden.” Ona üzgün olduğunu söylemekten daha fazlasını yapabilmeyi dilerdi fakat klişe laflar, Braden’i öfkeliendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Yaraları çok derin, çok kişiseldi.

Braden umrunda değilmiş gibi omuz silkti fakat umursuyordu. Hem de muhtemelen çok fazla umursuyordu.

“Hayatta kalabildiğin için mutluyum,” dedi Alexa. “Eğer bu konuda konuşmak istersen, dinlerim.”

“Böyle bir şey olmayacak.”

“Eğer olursa, ben...”

Alexa’nın duraksaması karşısında Braden’in gözleri kısıldı. “Benim yanımda olacağını mı söyleyecektin? Ama bunu söyleyemezsin, değil mi?”

Alexa, tutamayacağı bir söz vermek üzere olduğunun farkına varıp durmuştu. “Gelecekte ikimizin de nerede olacağını bilmiyorum ama sana söz veriyorum, konuşmak istersen seni dinlerim.”

Braden bir süre ona baktı; ne düşündüğünü yüz ifadesinden anlamak mümkün değildi.

Bir müddet sonra Alexa konuyu değiştirdi. “Bacağım şimdi nasıl?”

“Birazdan düzelir.”

“Resmen koşuyordun. Bu acelenin sebebi neydi?”

“Bilmiyorum.”

Alexa ona inanmadı. “Gerçekten mi? Bilmiyor musun?”

“Çünkü benim bir teorim var.”

“Sanırım bana bunun ne olduğunu söylemeyi planlıyorsun,” dedi Braden umursamaz bir tavırla.

“Bu kumsala gelmek sana geçmişini hatırlattı ve sen geçmişini düşünmek istemiyorsun. Düşüncelerinden kaçabileceğini sanmıştın; her zaman yaptığın gibi. Çocukken buraya geldiğimizde ne zaman baban için endişeleniyor olsan, hemen anlardım çünkü hep benimle bir yerlere kadar yarışmak isterdin.”

“Belki de sadece koşmayı sevdiğimdendi.”

“Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Sen hep haklı olduğunu düşünürsün zaten.”

“Evet, genellikle öyleyim,” dedi Alexa.

Braden’in yüz ifadesi yumuşadı. “Bu kadar kendini beğenmiş biri olduğunu hatırlamıyorum Alexa.”

“Büyüdükçe böyle oldum.” Durdu ve Braden’a baktı. “Bana rol yapmana gerek yok Braden. Olduğun gibi davranabilir, düşündüğünü söyleyebilir, eskiden nasılsan o şekilde olabilirsin. Geçmişte çok şey konuştuk.”

“Sen konuştun. Ben dinledim.”

“Sen de biraz konuştun. Hep monolog değildi. Şimdi söylediklerimi kabul etmeyebilirsin ama geçmişini değiştiremezsin.”

“Belki de geçmişimizi farklı hatırlıyoruzdur.”

“Muhtemelen,” diyerek teslim oldu. “Şu andan başlayabiliriz. Seni yeniden tanımak istiyorum. Neden bana bir şans vermiyorsun?” Alexa ayağa kalkıp ona elini uzattı. “Gu-

ruru bırak. Elimi tut.”

Braden elini ona uzattığı anda Alexa çok büyük bir hata yaptığını fark etti; parmaklarından yayılan sıcaklık tüm bedenini kaplamıştı. Üstelik Braden ayağa kalktığı anda bile elini bırakmamıştı. Tıpkı yıllar öncesinde yaptığı gibi ona bakakalmıştı... Alexa'nın nefesi kesildi.

Ama Braden onu öpmek yerine arkasını dönüp elini çekti.

Bu daha iyi, dedi Alexa kendi kendine, bir anda hızlanan nabzını yavaşlatmaya çalışarak. İhtiyacı olan en son şey onu bir kez daha öpmekti çünkü, tıpkı eskiden olduğu gibi, yine birkaç gün içinde gidecekti.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Altıncı Bölüm

Braden, neredeyse Alexa'yı öpmek üzere olduğuna inanmıyordu. Bunu yaparken aklında ne geçmişti? Hayatına kimseyi, özellikle de Alexa'yı sokabilecek durumda değildi. Onu düşünerek o kadar uzun yıllar harcamıştı ki... Üstelik onu görmek ne kadar güzel olsa da, hayatları zıt yönlerde ilerleyecekti, daha önce de olduğu gibi.

Kumsalın geri kalanını daha yavaş adımlarla yürüdü; yürüdükçe, bacak kaslarının hâlâ gergin olduğunu hissedebiliyordu. Alexa bir konuda haklıydı; kendini zayıf hissetmekten nefret ediyordu. Her zaman fiziksel açıdan hareketli bir insan olmuştu ve orduya katıldıktan sonra inanılmaz derecede forma girmişti. Şimdi ise kendini, tıpkı benliğinin bir gölgesi gibi hissediyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Kendini toparlamalı, hayatına devam etmeliydi. Çok uzun süredir yaralarını sarmaya çalışıyordu.

“Ah, baksana,” dedi Alexa aniden durarak. Yere çöküp çok güzel, açık mavi bir deniz camı parçasını eline aldı. “Çok güzel.”

“Gözlerin gibi,” dedi Braden; daha düşünmeye fırsatı olmadan, sözler ağzından kaçmıştı.

Alexa’nın yanakları kızarmıştı. “Bunu alabilirim,” dedi ayağa kalkarken.

“Peki onunla ne yapacaksın? Artık bir muhasebecisin.” Braden, bir zamanlar yaratıcı ve hayal gücü yüksek olan arkadaşının, bütün gün rakamlarla uğraşmayı gerektirecek bir iş yaptığına hâlâ inanamıyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye mırıldandı Alexa deniz camını cebine sokarken.

“Belki sana eskiden nasıl biri olduğunu hatırlatır,” dedi Braden anlamlı bir şekilde.

“Sence bana hatırlatılmasına ihtiyacım mı var?”

“Sence sana hatırlatılmasına ihtiyacın var mı?” diye karşılık verdi Braden.

Alexa kaşlarını çattı. “Soruya soruyla karşılık veren insanlardan nefret ederim. Bana annemin zoruyla gittiğimiz psikiyatri hatırlatıyor.”

“Psikiyatrla mı görüştünüz?”

“Aile danışmanlığı gibi bir şeydi. Ama babam sadece bir kez gittiği için pek de *ailece* sayılmazdı.”

“İşleri yoluna koymanıza yardımcı olmuş muydu?” Braden da ordudaki psikiyatrla özel seanslara katılmıştı ama bunun hiçbir faydasını görmemişti. Fakat dürüst olması gerekirse, bir gelişme sağlayamamalarının nedeni kendisiydi. Baskı altında hissetmiş, içini açmak istememişti.

“Bana yardımını olmadı,” dedi Alexa. “Annem kendine

göre bir şeyler bulmuş olabilir. Babamın ona ne kadar kötü davrandığıyla ilgili konuşmaya bayılıyordu, doktor da bunları dinlemek için para alıyordu. Kalbinde taşıdıklarını açığa vurabiliyordu. Onun dışında konuşabileceği tek kişi bendim ve benim de pek faydam dokunmuyordu. Çocuktum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, o kendi ayakları üzerinde durmaya başlayana kadar hayatımızı toparlamam gerektiği idi.”

“Bir başkasının mutluluğundan sorumlu olmak çok ağır bir yük,” dedi Braden sessizce. “Özellikle de bu kişi annense. Çünkü normalde tam tersi olması gerekiyor.”

“Ama böyleydi işte. Adımlarımı dikkatli atmaya devam etmek zorundaydım. Çok ileriye düşünmemem gerekiyordu, yoksa tökezleyebilirdim.”

Braden, Alexa’nın kendisiyle neden görüşmediğini ve hayal kurmaktan neden vazgeçtiğini anlamaya başlıyordu. Onun gerçekliği, baş edilemeyecek kadar ağırdı. Annesi Alexa’nın tüm zamanını ve gücünü çalışıyordu. Fakat ona içini açmış olmasını dilerdi; o zaman içindekileri ona anlatabilir, Braden da yardımcı olabilirdi.

Wellbourne Konağı’na çıkan basamaklara vardıklarında Alexa durdu. “İşte geldik.”

Braden, kayalıkların üzerinde hâkimiyet kuran ve kaleyi andıran eve baktı. İki katlı ev, kulesi ve terasıyla boylu boyunca uzanıyordu. Her zamanki gibi merak uyandırıcı ve heybetli görünüyordu. Alexa gittikten sonra Braden, kumsalın bu tarafında pek vakit geçirmemişti. Onu çok özliyordu.

Beton basamaklara açılan bahçe kapısı açıktı, bu yüzden kayalığın tepesine uzanan üç kat merdiveni tırmandılar.

“Sence ev boş mudur?” diye sordu Alexa.

“Öyle sanıyorum,” diye yanıtladı Braden. Bakışları, açık bir pencerenin altında duran kırık cam parçalarına takıldı. “Ama buraya ilk gelenin biz olduğumuza inanmıyorum.”

“Başka bir soygun daha,” diye mırıldandı Alexa. “Sence polis biliyor mudur?”

“Drew’u sonra arayacağım. Önce içeriye bir göz atsak iyi olacak.”

“Ya polis gelip de soygunu bizim yaptığımızı düşünürse?”

“Öyle olmadığına onları ikna edeceğiz. Hadi.”

“Bir de bütün kötü fikirlerin benden çıktığını söylersin.”

Braden sırttı. “Belki bazı şeyler biraz değişmiş olabilir.” Pencereye doğru yürüyüp kırık cam parçalarını gömleğinin koluyla kenara itti. “İçeriye girip sana kapıyı açacağım.”

Pencereye tırmanıp ambarı andıran bir yere indi. Bir an önce etrafı araştırmaya başlama isteğine rağmen, Alexa’nın beklemekte olduğu ön kapıya doğru yürüdü.

“Vay canına, hayal ettiğim kadar büyükmüş,” dedi içeriye girip iki kat yüksekliğindeki giriş salonunun tavanına ve dönen merdivenlere bakarken.

“Çok etkileyici,” dedi Braden onunla hemfikir olduğunu belirterek.

“Burada hâlâ biraz mobilya var,” dedi eliyle bir sehpayı gösterip.

“Sanırım henüz tamamen boşaltmamışlar.” Az önce çıktığı ambara benzeyen odaya geri döndü. Alexa onu takip edip duvar boyunca uzanan kitap raflarına doğru yöneldi. Ortalığa saçılmış birkaç kitaptan oluşan bir yığın duruyordu, sanki birisi hızla bir kitabı aramıştı.

“Jack politikayı seviyormuş,” diye mırıldandı Alexa, başkanlık biyografisiyle ilgili bir kitabı alıp rafa koyarken. “Batık gemileri de,” diye ekledi başka bir cildi alarak.

“Belki de sadece göstermelikti,” dedi Braden duvarda asılı kalmış son resme doğru yürürken. Empresyonist bir yağlıboya tabloydu. “Bu tablonun halanın dükkânına neden gönderilmediğini merak ettim.”

“Halam sanat eserleriyle pek ilgilenmiyor,” diye yanıtladı Alexa.

Braden tabloyu duvardan indirdi; arkasında güvenlik kasası gibi bir şey olup olmadığını merak etmişti fakat duvar boştu.

“Bu kitapları göndermemesine şaşırdım,” dedi Alexa. “Şuna baksana.” Çok eski, yıpranmış bir kitabı aldı. “Nancy Drew’un ilk baskısı.”

Alexa’nın sesi heyecanla yükselirken Braden gülümsedi. “Jack Wellbourne’ünkinden çok senin zevkine uygun gibi.”

“Belki karısına veya çocuklarından birine aitti,” diye ekledi Alexa künyenin bulunduğu sayfayı açarken. “Çok eski.

Keşke alabilsem.”

“Muhtemelen alabilirsin.”

“Saçmalama. Bu hırsızlık olur.”

Kitabı almayı reddetmesine rağmen, yerine koymakta da bir o kadar isteksizdi.

“Avukata sorabiliriz,” diyerek öneride bulundu Braden. “Eminim kitabı sana vermeyi kabul edeceklerdir.”

“Bu çok saçma. Buna ihtiyacım yok,” dedi Alexa. Sonunda kitabı kenara koydu. “Bu, çocuklar için bir kitap.”

“Bu, gizemli kitaplardan hoşlanan insanlar için bir kitap, bunu alacak kişi de sensin.”

“Şu anda kendi maceramı yaşıyorum. Kitaba ihtiyacım yok.”

“Macera yaşamayalı uzun zaman oldu, değil mi?” diye sordu Braden.

Alexa’nın kaşları çatıldı. “Hayatım senin sandığın kadar sıkıcı değil, en azından her zaman değil. Ama kabul etmem gerek ki son aylarda iş dışından bir şey için pek vakit ayırmadım. Hadi, üst kata bakalım.”

Braden, Alexa’yı takip ederek merdivenleri çıktı. Koridorun sonuna yürüyüp büyük yatak odasına girdiler. Oda kocamandı; zemin koyu renk ahşap döşemeyle kaplıydı ve duvar boyunca uzanan, devasa, taş bir şömine vardı. Tavan en az dört buçuk metre yüksekliğindeydi ve pencerelerden muhteşem bir sahil manzarası görünüyordu. Gardırop odası boştu fakat içinde kıyafetler ve başka eşyaların olduğu görülen iki büyük kutu kapının dışında duruyordu. Kutulardan

birinin üzerinde *Bağış İçin*, diğerinde ise *Gereksiz Eşyalar* yazıyordu.

Braden kutuları incelemek için durduğunda Alexa da balkona açılan kapılara doğru yürüdü.

“Braden,” diye seslendi Alexa bir dakika sonra. “Buna bir baksana.”

Braden onun yanına doğru yürüdü. Manzara buradan bakıldığında çok daha iyi görünüyordu. Kum, deniz ve uçsuz bucaksız ufuk çizgisinden başka bir şey yoktu. Komşu evler de oldukça büyüktü fakat onlar daha gerideydiler, o sayede manzarayı kapatmıyorlardı. Çocukken dolaştıkları kumsalı hiç bu açıdan görmemişti. Hep kumda durup yukarıya bakmıştı.

“Shayla’yı gördüğümüz yer burası,” dedi Alexa. “Onu, beyaz elbisesini ve uzun, kıvılcıllı saçlarını zihnimde canlandırabiliyorum. Bir ileri bir geri yürürdü; sanki birini bekler gibi. Çok yalnız görünürdü. Ama okuduğum yazılara bakılırsa oldukça popüler biriydi, özellikle de erkekler arasında. Burada neden bu kadar uzun zaman geçirdiğini merak ediyorum. Bir şeye mi üzülüyordu? Bir nedenden dolayı saklamıyor muydu?”

“Belki de son filmi hakkında yapılan yorumlardan kaçıyor,” dedi Braden.

“Hayal kırıklığına uğramış olmalı,” dedi Alexa. “Başarıya ve istediğini elde etmeye alışkındı. Başarısızlığa uğramak onun için çok şaşırtıcı olmuştur.”

“Eminim onu avutacak birçok insan vardı.”

“O gece onun yanındaki kişinin kim olduğunu bulmalıyız Braden. Evi kimin kiraladığını merak ediyorum; doğru-
dan Wellbourneler’den mi kiralamış yoksa bir acente aracılığıyla mı?”

“Kız kardeşim bir emlak acentesinde çalışıyor. Kasaba-
daki en büyük acente onun çalıştığı. Wellbourneler de muh-
temelen onu kullanmışlardır,” dedi. “Carey bize yardımcı olabilir. Ama Shayla’nın evi kiraladığına dair kayıtlar olsa bile, o gece buraya kimin geldiğini öğrenemeyiz.”

“Tabii eğer kira sözleşmesinde bir başkasının adı yoksa.”

“Bunu öğrenmemiz gerek. Ama bizim çözmeye çalıştığımız sır hangisi? Shayla’nın ölümü mü, halanın antikacı dükkânına kimin girdiği mi?” Braden, Alexa’nın kafasında Shayla’nın gizemli ölümünden başka bir şey olmadığını anlamıştı.

“İkisini de çözmek istiyorum. Ve garip bir biçimde ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğunu hissediyorum.” Braden’a bakıp utangaç bir tavırla gülümsedi. “Biliyorum, muhtemelen hayal gücüm sayesinde hikâyeler bulmaya çalışıyorum.”

“Muhtemelen,” dedi Braden.

“Ama sen de beni durdurmak için yeterince uğraşmıyorsun.”

Braden ona bakıp gülümsedi. “Ben de merak ediyorum.”

“Bunu kabul ettiğine sevindim.”

“Üstelik bugün yapacak daha iyi bir işim yok.”

Braden tekrar yatak odasına girince Alexa onu takip etti. Bağış kurumuna verilecek olan kutuya bakınca içindeki kıyafetleri gördü. Eski kot pantolon ve ceketlerin ceplerini karıştırdı; bir şey bulmayı beklemiyordu, o yüzden de parmakları rulo şeklinde bir şeye dokunduğunda çok şaşırdı. Dışarı çıkarınca bunun bir film rulosu olduğunu gördü.

“Şuna baksana; basılmamış bir film rulosu,” dedi, tüm bedenine adrenalin yayılırken. *Tüm bu arama, amaçsız bir uğraştan ibaret*, diye düşünmüştü. Sadece Alexa’yla biraz daha vakit geçirebilmek için yaptığı bir şeydi fakat şimdi...

Alexa ona doğru yaklaşırken gözlerinde heyecan parıltıyordu. “Fotoğraflarda ne olduğunu merak ediyorum.”

“Öğrenmenin tek bir yolu var. Bunları bastıracağız.”

“Polise bildirmeden mi?”

“Drew benden soruşturmaya yardımcı olmamı istedi. İlk önce bildirmeye degecek bir şey olup olmadığını görelim.”

“Ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Alexa. “Kasabada bunu hemen yapabilecek var mı?”

“Çarşıdaki eczane yapabilir. Diğer kutuda bir şey var mıydı?”

“Sadece banyo eşyaları, diş fırçalık, sabunluk ve buna benzer şeyler. Bunun kadar ilginç bir şey yok.”

“Shayla’yla bir ilgisi olmayabilir. Bu evde birçok insan yaşadı Alexa.”

“Biliyorum ama yine de hayal etmek güzel.” Alexa son kez odada etrafına bakındı. “Şimdi bu eve ne olacağını çok merak ediyorum. Satacaklar mı, yoksa Jack’in oğullarından

biri mi taşınacak?”

“Kim bilir? Burası çok değerli olmalı. Sanırım oğullarına miras kaldı.”

“Bu da içeridekilere bakmak için zorla girmelerine gerek olmadığını gösteriyor,” dedi Alexa.

“Doğru.”

“Bu da beni, buraya yapılan soygun ile antikacı dükkânına yapılanın birbiriyle bağlantılı olduğuna inandırıyor çünkü, daha önce de söylediğin gibi, tesadüf olamayacak kadar belirgin bir durum.”

“Olası görünüyor,” diyerek kabul etti Braden. “Wellbourne hâlâ olayla bağlantılı. Shayla olmasa bile Wellbourne kesinlikle öyle.”

“Birisi, Jack Wellbourne hayattayken ulaşamadığı bir şeyi almak istemiş,” dedi Alexa. “Bunun ne olduğunu öğrenmemiz gerek.”

Braden film rulosunu sıkıca kavradı. “Belki de yaklaşıyoruzdur.”

Yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağıya indiler ve dışarıya çıkmadan önce diğer odalara da göz attılar.

Kumsala geri yürürken Braden konuştu, “Dikkatli olmalıyız Alexa. Halan zaten hastanede. Başka kimseye zarar gelmesini istemiyorum, özellikle de sana.”

“Anlıyorum. Bunu Phoebe Halam için yapıyorum. Ona kim zarar vermişse cezasını çekmeli; onu neredeyse öldürüyordu.”

“Ben sadece bunun cezasını senin çekmeni istemiyο-

rum,” dedi Braden. “Belki de filmi bastırmaya tek başıma gitmeliyim.”

“Saçmalama. Kimse ne eve girdiğimizi ne de filmi aldığımızı gördü.”

“Umarım,” dedi Braden etrafına bakınarak.

Kumsalın bu tarafında onlardan başka biri yok gibi görünüyordu fakat Braden, onları eve girerken birinin görmüş olma ihtimalini göz ardı etmek istemiyordu. Film bastırdıktan sonra Alexa’yı bu işten uzak tutmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Belki de filmde kayda değer bir şey çıkmazsa Alexa bu işten vazgeçecek kadar hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Fakat Braden, bu düşünceler kafasından geçerken bile saçmaladığının farkındaydı. Alexa bir şeyi kafasına koydu mu ondan asla vazgeçmezdi; bu da onun en sevdiği özelliklerinden biriydi zaten.

Yedinci Bölüm

Eczane, bir kahve dükkânının yanındaydı, o yüzden Alexa ve Braden filmin basılmasını beklerken dükkândan içeri daldılar. Rahat kanepeler ve sandalyeler, lüks iç mekânı güzelleştiriyordu. Birçok kişi masalarda oturmuş, dizüstü bilgisayarlarında çalışırken, bir grup kadın bir köşede sohbet ediyordu. Braden ve Alexa içeceklerini aldıktan sonra pencere kenarındaki bir masaya oturdular.

“Son gelişimden sonra kasaba çok gelişmiş,” dedi Alexa. “Yeni binalar inşa edilmiş ve sokaklar kalabalıklaşmış. Henüz yaz bile gelmemişken tüm yollar doldu.”

“Teknoloji sayesinde insanlar işlerini her yerden yürütebiliyorlar,” dedi Braden karşıda çalışan insanları başıyla işaret ederek.

“Çok doğru. İşten bahsetmişken,” Alexa sütlü kahvesinden bir yudum aldı, “artık orduda çalışmadığına göre, ne yapmayı planlıyorsun?”

Braden iç geçirdi; Alexa’nın ona bir soru daha sordu-

ğuna inanamıyor gibiydi. Fakat ona bu konuyu tamamen kapatmasını söylemek yerine, “Hiçbir fikrim yok,” dedi.

“Senin için zor olmalı,” diye mırıldandı Alexa. “Sen hep ne yapacağını bilirdin. Hayatını planlamıştın ve tek yapman gereken, bu planlara sadık kalmaktı.”

“Ki öyle de yaptım. Sadece yolun bu kadar çabuk biteceğini fark etmemiştim.”

“Gemilere dair bir şey yapmaya ne dersin? Denize açılmayı çok severdin ve burada deniz var. Eminim kiralama hizmeti veren bir şirkette çalışabilirsin veya kendi şirketini açabilirsin.”

“Sanmıyorum.”

“Yemek yemeyi seversin. Yemek pişirmeyi biliyor musun?”

“Bir başkası için pişirecek kadar iyi değil,” dedi Braden umursamaz bir ses tonuyla. “Gerçi yumurta yapma konusunda çok becerikliyim. Çırpılmış yumurta, sahandaki yumurta, omlet... En sevdiğin yumurta türünü söyle, yapayım.”

Alexa gülümsedi. “Bir yumurta yemekleri kafesi açabilirsin.”

“Yine de kirayı ödemeye yetecek kadar bile kazanacağımı düşünmüyorum.”

“Yapmayı düşündüğün başka bir şey var mı?” diye sordu Alexa.

“Gerçekten yok. Bir yolunu bulacağım Alexa.”

“Bundan eminim. Ama yardım etmek istiyorum.”

“Sen ve senin kötü fikirlerin... sanmıyorum.”

Alexa ona bakıp somurttu. “İyi o zaman, hadi başka bir şey konuşalım.”

“İşte bu güzel bir fikir. Sanırım bu konudaki hakkını doldurdun.”

“Ha ha. Annen nasıl?”

“İyi.” Braden duraksayıp kahvesini yudumladı. “Görüştüğü biri var. Adı Dale. Kasabada bir otomobil dükkânı işletiyor.”

Braden’ın sözlerinden, ne hissettiği anlaşılmıyordu ve Alexa, onun annesinin yeni ilişkisi hakkında ne düşündüğü merak etmeden duramadı. “Onu sevdin mi?”

“İyi birine benziyor. Ama henüz pek iyi tanımıyorum.”

“Anneni bir başkasıyla görmek garip bir his mi?”

“Hayatımdaki her şey garip,” dedi Braden iç geçirerek. “Ama o mutluysa, ben de mutluyum.”

“Uzun zamandır yalnızdın, neredeyse on yıldan fazla oldu.”

“Evet, öyle.”

“Hey, belki de Dale’in yanında çalışmalısın. Benim bisiklet zincirimi hep sen tamir ederdin.”

Braden ona inanmayan gözlerle baktı. “Ve bu da sana, benim araba tamir edebileceğim fikrini mi verdi?”

“Makine yağlama konusunda yeteneklisin,” dedi Alexa gülümseyerek.

Braden gözlerini devirdi. “Sanmıyorum. Hem makine yağlama konusunda da yetenekli değilim. Sadece ellerinin kirlenmesini istemediğin için yapıyordum.”

Alexa o zamanları hatırlayınca sırtıttı. “Haklısın. Ellerimin kirlenmesini istemezdim. Tamam, o halde başka bir fikrim var... Polislik yapmaya ne dersin? Askeri istihbaratta çalıştığını söyledin ve Drew da bu soruşturmada senin yardımını aldığı için mutlu, belki de polis olmalısın.” Alexa öneriyi sunarken bir anda bu fikirden hoşlandığını fark etti. Braden harika bir polis memuru olabilirdi. Zeki ve güçlüydü, sert yapılıydı, en önemlisi de büyüyüp olgunlaşmış ve orduda hizmet vermişti.

“Bana bir iş bulmaya çalışmaktan vazgeç Alexa.”

“Hadi ama bir düşünsene. *Benimle uğraşma*, diyen bir havan var. Polis olduğun zaman çok işine yarayacaktır.”

“Eğer öyle bir havam varsa, sen neden benimle uğraşıyorsun?”

Alexa omuzlarını silkti. “Çünkü sen bir zamanlar benim en yakın arkadaşımydın ve senden korkmam pek mümkün değil. Askeri istihbaratta neler yaptığını anlat bana.”

“Anlatamam. Gizli bilgi.”

“Casus muydun?”

Braden kahkaha attı. “Evet casustum, tıpkı filmlerdeki gibi. Smokin giyip etrafımda yarım düzine seksi kadınla dolaşıyordum.”

“Ne yaptığını nereden bilebilirim? Sır küpüsün. Casusluk için aranan özellikler sende var,” dedi Alexa.

“Belki de sen polis olmalısın. Sorguya çekme konusunda çok iyisin,” dedi Braden.

“Ben asla dedektif olamazdım. En merak uyandırıcı ve

tuhaf senaryoları zihnimde kurgular, sonra da kendimi onlara kaptırırdım.”

“En azından kendi kendinin farkındasın,” dedi Braden sert bir tonda.

Alexa gülümsedi. Bir konuda olsun ortak nokta yakaladıklarına sevinmişti. Hatta az önce, yıllar önceki en yakın arkadaşıyla konuştuğunu hissetmişti.

“Görevde neler yaptığın konusunda merakım gitgide artıyor,” dedi Alexa.

“Senin merakının daha fazla artmasının mümkün olmadığını sanıyordum,” dedi Braden. “Üstelik de muhasebeci oldun, öyle mi?”

“Benim kariyer seçimlerimi sorgulamayı bırak. Muhasebecilik bazen çok ilginç olabiliyor. Paranın nereden gelip nereye gittiğini bulmaya çalışmak, tıpkı diğer işler gibi gizemli olabilir.”

“Sadece sana uygun bir iş değil Alexa. Matematik ve rakamlarla aran hiçbir zaman iyi olmadı. Sen hikâyeler anlattırın, deniz camı biriktirirdin ve bir cam tasarımcısı olmak isterdin.”

Alexa, Braden’in tüm bunları hatırlıyor olması karşısında duygulanmıştı. “Çocukluk hayalleri, Braden. Büyüdüğüm zaman istikrarlı ve iyi para getiren bir işe ihtiyacım vardı. Her şeyin düzenli ve anlamlı olmasını istiyordum ve rakamlarla çalışmak bana huzur veriyordu. Çok fazla değişkenim olmuyordu.” Sözlerinin kulağa çok sıkıcı geldiğini fark etse de en azından artık o karmaşanın içinde boğulmuyordu.

Braden'ın gözlerinde anlayış dolu bir ışıltı belirdi. "Aslında anlıyorum Alexa. Anenle baban boşandıktan sonra hayatının ne kadar sarsıldığını bana anlattığın için, kendini neden bu şekilde koruman gerektiğini ve istikrarlı bir dünya yaratmaya çalıştığını anlıyorum."

"Anlamana sevindim," dedi Alexa, artık işini savunmak zorunda kalmayacağı için sevinerek çünkü Braden'la konuşmaya başladıktan sonra, hayallerinden ne kadar uzaklaşmış olduğunun ufak ufak farkına varıyordu. Bu tarz konuşmalar da, tüm seçimlerini sorgulamasına neden oluyordu.

"Evet, iyi bir işin var, peki ya hayatının geri kalanı?" diye sordu Braden. "Biriyle görüşüyor musun?"

"Şu anda görüşmüyorum."

"Neden?"

"İşlerim çok yoğun. Ama erkek arkadaşlarım oldu," diye ekledi Alexa. Braden'ın, onun yıllardır yalnız olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Eminim birçok erkek arkadaşın olmuştur."

"Ama bağlandığım biri olmadı," diyerek itirafta bulundu. "Benim hatam. Çok seçiciyim ve çok korkuyorum. Aşk hayatımda isteyip istemediğimden bile emin değilim. Çok acı verici olabilir. Bunu yaşamak istemiyorum."

"Tüm evlilikler boşanmayla sonuçlanmıyor."

"Seninki sonuçlandı." Alexa, söylediğinden hemen pişman oldu fakat Braden sadece başıyla onaylamakla yetindi.

"Haklısın. Tavsiye verecek en son insan ben olmalıyım."

“Evie, eşinin boşanmak istediğini sen hastanedeyken söylediğinden bahsetti.”

Braden dudak büzdü. “İnsanların benim hakkımda konuşmasından nefret ediyorum.”

“Öyle mi oldu? Çok soğukkanlı bir davranış.”

“Olay tam olarak o şekilde gelişmedi.”

“Ortak bir karar mıydı o halde?”

“İşin sonunda öyle oldu,” dedi Braden.

“Sanırım ikinizin düşüncesinin aynı olması işleri kolaylaştırıyor.”

“Bu konuda kolay olan bir şey yok Alexa. Her şeyi mahvettim. Kinley de mahvetti. İkimiz de iyi birer eş olamadık. En kötü şekilde davrandık. Bence bir evlilik böyle olmamalı.”

“Onu hâlâ seviyor musun?” Alexa kendine hâkim olma fırsatını yakalayamadan sorusunu sormuş oldu fakat akabinde de cevabı beklemeye başladı.

Braden hemen cevap vermedi. Bir süre düşündükten sonra sonunda, “Hayır,” dedi.

Alexa biraz daha açıklama bekledi fakat Braden kahve fincanını dudaklarına götürünce, söyleyecek başka bir şeyi olmadığını anlamıştı.

“Ama...” dedi Alexa ısrarcı davranarak.

“Alexa, kapat bu konuyu.”

“Kapatacağım... birazdan. Seninle ilgili her zaman bildiğim bir şey varsa, Braden, o da arkadaşlarına çok bağlı olduğundur. İnsanlara sırtını dönüp giden biri değilsin. O

yüzden evliliğine sırtını dönüp gidebildiysen, gerçekten kötü bir evlilik olmalı.”

“Önce o sırt çevirdi,” dedi Braden.

“Bu, kulağa ortak bir kararmış gibi gelmiyor.”

“Günün sonunda, ortak bir karar oldu. O sadece ilk dile getiren oldu. Bu konuda söyleyeceklerim de bu kadar.”

Alexa arkasına yaslanmış, sohbe nasıl devam etmesi gerektiğini düşünürken, masaya genç bir kadın yaklaştı.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm,” dedi, “Ama sizi, senatör adayımız Daniel Stone için düzenleyeceğimiz büyük bağış toplama etkinliğine davet etmek istiyorum.” Onlara bir broşür uzattı. “Gelmenizi umuyoruz. Bay Stone inanılmaz bir insan. Sand Harbor’da büyümüş. Halka açık bir davet. Cumartesi günü saat üç ile altı arası, Bay Stone’un limandaki evinde. Harika yemekler, müzik ve tabii ki soru cevap şeklinde bir toplantı olacak. Bu sayede Bay Stone’u daha yakından tanıma fırsatınız olacak. Sizleri de orada görmeyi bekliyoruz.”

“Teşekkürler,” dedi Alexa.

Gönüllü kız uzaklaşırken, Alexa senatör adayının fotoğrafına baktı. Daniel Stone çok çekici bir adamdı. Otuzlarının sonlarında olduğu görülüyordu. Açık kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Bir fotoğraf çekimi için özel bir tarz belirlediği belliydi. Aynı zamanda çok da tanıdık geliyordu. “Sanırım, bu adamı daha önce gördüm.”

“Tabii ki gördün. Ona Harvard, arkadaşına da Yale verdik,” dedi Braden.

Alexa, Braden'a baktı. "Bu adam, tüm partileri babasını yatında veren o züppe kolej çocuğu değil mi?"

"Aynen o."

"Belli ki hırsları, bir saatte kaç bardak birayı mideye indirebileceğini göstermekten öteye geçebilmiş."

"Görünüşe bakılırsa öyle. Bence bu bağış toplama etkinliği çok komik."

"Neden?"

"Çünkü o kendini daima herkesten üstün görürdü. Şimdi ise ona göre küçük insanlarla iç içe olmak istiyor, öyle mi?"

"Artık oy toplamaya çalışıyor."

"Aynen öyle. Biliyorsun Daniel Stone muhtemelen Jack Wellbourne'un oğullarıyla yaşıt," diye ekledi Braden düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım birlikte takılıyorlardı."

"Yine Wellbourne'e döndük. Tüm yollar bizi buraya çıkarıyor."

"Burası küçük bir kasaba. Çok fazla yol yok."

"Doğru." Alexa broşürü kenara koydu. "Gidip resimlere bakalım mı?"

Braden başıyla onaylayıp ayağa kalktı; kalkarken yüzü buruşuyordu. Belli ki hâlâ acı çekiyordu fakat itiraf etmiyordu.

Kapıya doğru yürüdükleri sırada kapı açıldı ve içeriye bir kadın girdi. Uzun boylu ve ince yapıydı; kısa, kahverengi saçları vardı. Siyah tayt, deri bir ceket ve son moda bir çift bot giyiyordu.

Braden aniden durdu. Kadın da onu görünce duraksadı.

Aralarında gergin bir bakışma yaşandı.

“Braden,” dedi kadın. Sesi hem öfkeli hem de tereddütlü çıkıyordu, sanki nasıl karşılanacağından emin değilmiş gibi.

“Kinley,” diyerek gergin bir ses tonuyla karşılık verdi Braden.

Kinley’nin bakışları Alexa’ya çevrildi. “Arkadaşın kim?” diye sordu.

“Bir önemi var mı?” diye karşılık verdi Braden.

“Sadece kibar olmaya çalışıyorum. Burası küçük bir kasaba Braden. Rastlaşacağız.”

Braden sessiz kaldı.

“Ben Alexa Parker,” dedi Alexa kadının bakışları kendisine dönünce. “Halam antikacı dükkânının sahibi.”

“Sen Alexa mısın?” dedi kadın, isim kendisi için bir anlam ifade etmişçesine. “Beni daha fazla şaşırtabileceğini düşünmüyordum Braden.”

“Biz de tam çıkıyorduk,” dedi Braden. Alexa’yı bile arkada bırakarak Kinley’nin yanından hızla geçti ve kapıdan çıktı.

Alexa, başıyla Kinley’ye hoşça kal dercesine bir hareket yaptı ve kahve dükkânından çıktı. Sokağın karşısında geçene kadar Braden hiçbir şey söylemedi fakat Alexa, onun uzun ve yapılı vücudunun her zerresinde dolaşan öfkeyi hissedebiliyordu. Boşanma kararı ortak verilmiş olabilirdi fakat belli ki bitmemiş meseleleri vardı.

Karşı kaldırıma ulaştıklarında Alexa, Braden’in kolunu

tuttu. “Bekle.”

“Ne?” diyerek sert bir karşılık verdi Braden.

“İyi misin?”

“İyiyim. Fotoğrafları alalım.”

“İyi görünmüyorsun Braden. Görünüşe bakılırsa Kinley’yle karşılaşmak seni üzmüş.”

Braden kolunu çekti. “Sana söyledim, onun hakkında konuşmak istemiyorum Alexa.”

“Eğer onun hakkında konuşmak istemiyorsan, belki de onunla konuşmalısın,” dedi Alexa imalı bir ses tonuyla. “İkiniz de çok öfkelisiniz.”

“Boşanmalarda genellikle böyle olur.”

“Bana anlatmana gerek yok. Ben kendimi bir boşanmanın tam ortasında buldum.” Ve tam sözlerini bitirmişken, Alexa bir başka boşanmanın ortasında daha bulunmak istemediğini fark etti. Kinley ve Braden arasında her ne oluyorsa, onların arasında kalmalıydı.

“Kinley’yle aramda konuşulacak bir şey kalmadı Alexa. Lütfen bu konudan uzak dur. Seni ilgilendirmiyor.” Braden eczanenin kapısını açıp, Alexa’ya içeri girmesini işaret etti.

Braden haklıydı. Bu konu onu ilgilendirmiyordu ve burununu sokması için hiçbir nedeni yoktu. Tek bir söz daha etmeden içeri girip, fotoğraf tezgâhına doğru yöneldi.

Fotoğrafların parasını ödedikten sonra zarfı alıp çıktılar ve yakınlarda duran bir banka oturdular. “Çok gerginim,”

dedi Alexa fotoğrafları zarftan çıkarırken.

“Kayda değer bir ipucu bulabileceğimizden şüpheliyim,” dedi Braden.

İlk birkaç resim, bir yatak odasında çekilmiş karanlık ve bulanık görüntülerdi; yatakta yatan bir kadın belli belirsiz görülebiliyordu.

“Shayla mı?” diye sordu Alexa.

“Emin olamadım,” diye mırıldandı Braden.

Fotoğrafların çoğu fazla aydınlıktı ve Alexa işe yarayabilecek bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştı ki sıra son iki fotoğrafa geldi. Kareler Wellbourne Konağı’nın balkonunda çekilmişti. Akşam saatleri olduğu görölüyordu. Küçük bir masa, belli ki romantik bir akşam yemeği için düzenlenmişti. Masada çiçekler ve şarap kadehleri duruyordu. Fakat akşam yemeği kimler içindi?

Alexa son fotoğrafa geçti. Bu karede masanın üzerinde bir doğum günü pastası duruyor, pastanın üzerinde de mumlar yanıyordu. Birinin omzunun gölgesi ve omzuna düşen kızıl saçları da görölüyordu; muhtemelen bu Shayla’ydı. Alexa’nın midesi kasıldı. Kaşlarını çattı; tam önünde duran bir şeyi kaçırmış hissine kapılmıştı. “Doğum gününü kutluyor gibi.”

“Ne zaman doğduğunu öğrenmemiz gerek. Böylece fotoğrafların çekildiği tarihi bulmuş oluruz,” diye öneride bulundu Braden. “Pek bir şey değiştirmeyecek gerçi. Fotoğraflarda işimize yaracak bir şey yok.”

Alexa’nın gözleri tekrar fotoğrafa odaklandı. Aniden pa-

niçe kapıldı. Pastanın yanında, üzerinde sahibinin baş harfleri kazılı, parlak, altın bir çakmak duruyordu. Harfler okunamayacak kadar minikti ve zaten bunu düşündükçe...

“Ah, aman Tanrım,” diye fısıldadı Alexa.

“Ne?” diye sordu Braden. “Ne oldu?”

Alexa ne söyleyeceğini bilemiyor, kafasındaki düşüncüyü dile getirmek istemiyordu, öte yandan gözlerini de fotoğraftan ayıramıyordu.

Eli titremeye başlayınca Braden fotoğrafı onun elinden aldı. “Alexa? Seni bu kadar üzecek ne gördün?”

Alexa, Braden’in gözlerine baktı. “Çakmak.”

“Ne olmuş çakmağa?”

“Tıpkı babamın çakmağı.”

Braden’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Babanın mı? Neden bahsediyorsun sen? Buna benzeyen milyonlarca çakmak olmalı Alexa.”

“Onunki de dahil,” dedi Alexa. “Stan Amcam, babama düğün hediyesi olarak, üzerine isminin baş harflerinin kazılı olduğu bir çakmak vermişti. Annem yokken, babam arka balkonda gizlice sigara içerdi. O çakmakla yüzlerce kez sigara yaktığını görmüşümdür.”

“Çok uzağa gidiyorsun. Babanın çakmağı, Wellbourne Konağı’na nasıl gelmiş olabilir?”

“Sence bu o kadar zor mu? Babam burada büyüdü. Burada arkadaşları var. Hatta, Jack Wellbourne’den sadece birkaç yaş genç.”

“Ooo, yavaş ol bakalım,” dedi Braden.

Alexa, Braden'ın sözlerini idrak edemiyordu. Düşünceleri çakmaktan uzaklaşıp, Sand Harbor'da ailece geçirdikleri son birkaç haftaya odaklandıkça midesi kasılıyordu. Defalarca tartışma yaşanmış, babası evi onlarca kez terk edip, saatler sonra dönmüş ve nerede olduğuna dair tek bir açıklama dahi yapmamıştı.

“O sene, burada geçirdiğimiz son yaz,” dedi Alexa, yüksek sesle. “Babam hafta sonu tatilleri için kasabaya gelirdi fakat her şey ters giderdi. Annemle kavga ederlerdi ve babam gecenin bir yarısı evi terk ederdi. Bazen sabaha kadar dömediği olurdu.”

“Bir nefes al,” dedi Braden ona yardımcı olmak isteyerek.

“Yoksa Shayla'yla mı görüşüyordu? Belki de onunla ilişkisi vardı.” Alexa eliyle ağzını kapattı; midesinin bulanıldığını hissediyordu.

“Veya çakmak babana ait değildir ve arada hiçbir bağlantı yoktur,” dedi Braden sert bir şekilde.

“Annem hep babamın onu aldattığını söylerdi.”

“Sand Harbor'da mı?”

“Belki de. Emin değilim.” Alexa sonunda durup soluklandı. “Sence çok mu erken karar veriyorum?”

“Evet. Çakmağın üzerindeki harfleri göremiyoruz ve fotoğrafın ne zaman çekildiğini veya babanın o tarihte burada olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Doğru. Shayla'nın doğum tarihini öğrenmeliyiz.” Telefonunu çıkarıp internete girdi. Aradığı tarihi bulmak bir dakikasını bile almamıştı: 18 Ağustos. Dönüp Braden'a baktı.

“Shayla doğum gününü iki gün erken kutlamış olmalı ve babam o zaman kasabadaydı.”

Braden başını salladı. “Tüm bunların kafanda nasıl bir portre çizdiğini anlayabiliyorum Alexa. Fakat yine de kaçır-
dığın birçok gerçek var. Belki de annen ve babanla konuşup,
bazı soruların cevabını onlardan alabilirsin.”

Annesiyle, evli olduğu süre içerisinde, babasının muh-
temel bir evlilik dışı ilişki yaşamış olması konusunda ko-
nuşma fikri hiç çekici gelmiyordu. Annesi son yıllarda büyük
adımlar atmayı ve sorunlarını geride bırakmayı başarmıştı
ve Alexa, hiçbir sebep yokken ona acı dolu günler hatırlat-
mak istemiyordu. Bu durumda geriye sadece babası kalı-
yordu. Onu zaten aramıştı ve babası da mutlaka halasının
durumunu öğrenmek için onu geri arayacaktı. Aslında, ondan
şu ana kadar haber alamamış olması çok garipti.

“Alexa?” diye seslendi Braden.

Alexa bir süredir konuşmadığını fark etti. “Bunu düşün-
mem gerekiyor.”

“İyi fikir.” Braden onu rahatlatmak için elini bacağına
koydu. “Şimdilik bu konuyu kapatmalıyız. Halan iyileşecek.
Soygunu kimin yaptığı bulunsa da bulunmasa da, antikacı
dükkânının tekrar soyguncuların hedefi olacağından şüphe-
liyim. Eğer şu ana kadar gelmemişlerse, muhtemelen bundan
sonra da gelmeyeceklerdir. Shayla’nın ölümüne gelecek olur-
sak, o, yıllar önce olmuş bir olay.”

“Kendimi durduramıyorum, Braden. Soracak çok sorum
var. Antikacı dükkânının tekrar hedef haline gelmeyeceğin-

den emin olamıyorum çünkü hırsızların halamın gelişiyle, almak istediklerini alamamış olduklarından şüpheleniyorum. Belki de ben eve gidene dek veya polislerin dükkâna gösterdiği ilgi azalana dek bekleyip zaman kazanmaya çalışıyor olabilirler.”

Braden kaşlarını çatı. “Soruların karşısında alacağın cevaplar hoşuna gitmeyebilir Alexa. İnan bana, bu konuda oldukça deneyimim var.”

Braden’ın gizemli sözleri karşısında Alexa başını kaldırıp ona baktı. “Kinley’den mi bahsediyorsun?”

Braden doğruldu. “Boş ver.”

“Hayır, konuyu sen açtın.”

“Ve şimdi de kapatıyorum.”

Alexa onu duymazdan geldi. “Kinley nasıl biri? Çok güzel bir kadın olduğunu gördüm ama neler yapıyor? Bir işi var mı? Hiç çocuk yapmayı konuştunuz mu?”

“*Onunla ilgili konuşmak istemiyorum* cümlesinin, hangi kısmını anlamadın?” diye sordu Braden öfkeyle.

“Konuşmalısın Braden. Evde saklandığını, kasabaya gitmediğini ve ailenle vakit geçirmediğini itiraf ettin zaten. Kapanmayan bir yaran var ve bu yaranın hava almaya, ilgiye ihtiyacı var.”

“Senin ilgine mi?”

“Neden benim ilgim olmasın? Hayatımızın bir döneminde her şeyi birbirimizle konuşurduk. Üstelik ben güvenilir bir insanım Braden. Senden başka yakın olduğum kimse yok. Yargılamayacağım ve eğer yargılasam bile, muhtemelen

senin tarafında olacağım. Çünkü açıkça konuşmak gerekirse, duyduğum kadarıyla Kinley tam bir kaltakmış.”

Braden derin bir nefes alıp, yavaşça verdi. “Tamam, sana şu kadarını söyleyeyim. Kinley’nin, benim karşılayamadığım birçok beklentisi vardı. İlk başta çocuk yapmak istedi ama ben hazır değildim. Bu yüzden erteledik. Ona göre ben her şeyi erteliyordum. Ev almak istediğinde, ben turdan dönene kadar beklemesini istedim. Ama buraya atanma tarihim sürekli uzatıldı. O yüzden de evi tek başına aldı. Eve döndüğümde durmadan kavga ettik. Tekrar gittiğimde yalnız kalmıştı. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ve Kinley de zaten uzlaşmak istemiyordu.” Braden durdu. “Geçen yıl Kinley’nin bir ilişkisi oldu. Bir başkasına âşık oldu. Muhtemelen bana söylemeyecekti ama kendime engel olamayıp ben sordum.”

Alexa sarsılmıştı. “Üzgünüm Braden.”

“Ayrı kaldığımız zamanlar, birlikte geçirdiklerimizden fazlaykan onu nasıl suçlayabildiğimi sordu. Ben de cevap veremedim.”

“Ah, bekle bir saniye,” diyerek araya girdi Alexa. “Bu sorunun cevabı, evli bir çift olmanız, sadakat yemini etmenizdi. O yemin, sadece yalnız olmadığınız, canınızın sıkılmadığı zamanlarda değil, daima geçerli olmalıydı.”

“Yargılamayacağını sanıyordum.”

“Senin tarafında olacağımı söylemiştim.”

“Çok yalnızdı Alexa. Bu kadarını beklemiyordu.”

“Bir askerle evlenmenin, tek başına kalmak olduğunu

bilmesi gerekiyordu.”

“Bu kadar derinlemesine düşünmüş olduğunu sanmıyorum. Sadece ânı yaşıyorduk ve bir anda evliliğin büyüüne kapıldık. Gerçek hayat, ikimizin de beklediği gibi çıkmadı.”

“Onun bir ilişki yaşadığım ne zaman öğrendin?”

“Ben yaralandıktan sonra hastanedeydim. Kinley kordorda durmuş, kız kardeşiyle konuşuyor, ne yapacağını bilmediğini söylüyordu çünkü ben yaralıyken, üstelik kahramanlık yapmışken beni terk etmesi hoş görünmeyecekti,” dedi Braden küçümseyen bir ses tonuyla.

“Hoş görünmemek mi? Hoş değildi zaten,” dedi Alexa. “Kinley’nin biraz daha fazla çaba göstermesi gerekiyordu.”

“Hadi Alexa. Annen ve babanın kötü bir boşanma sürecinden geçişine tanık oldun. Bir insan artık âşık değilse, her şey bitmiş demektir.”

Alexa, Braden için çok üzülmüştü. Bilgiçlik taslayan sözlerine rağmen, sesindeki acıyı duyabiliyordu. “Seni aldatarak çok büyük bir yanlış yapmış. Mademki mutsuzdu, önce evliliğini bitirmesi gerekiyordu.”

“Ben savaştayken beni terk etmek istemediğini söyledi. Hayatta kalma savaşı verirken sırtıma bir de bu yükü bindirmek istememiş.”

“Bahane gibi geliyor.”

“Bir önemi yok. Birbirimiz için doğru insanlar değildik ve eğer aldatmasaydı bile, muhtemelen yine ayrılmış olurduk.”

“Neden?”

“Kinley, onun için fazla karanlık bir yapım olduğunu söylüyor. Gözlerimde onu korkutan şeyler görüyormuş.”

“Bu çok saçma. Ben şu anda senin gözlerine bakıyorum ve korkmuyorum.”

Braden ona baktı. “Kinley tamamen haksız değildi. Yaşadığım şeylerin... hepsi beni değiştirdi.”

Alexa, onun kendini daha iyi hissetmesi için klişe sözler söylememeye çalışıyor, söylediklerine karşı çıkmak istemiyordu. Belki de gerçekten değişmişti. Belki de hâlâ yaşadığı karanlık günlerin etkisinden çıkmaya çalışıyordu. Fakat o olsaydı, Braden’a, Kinley gibi sırtını dönmezdi. O olsaydı, yardım etmeye çalışırdı.

“Bana anlattığın için teşekkürler,” dedi Alexa. “Biliyorum, anlatmak istemiyordun.”

“Beni nasıl konuşturacağını biliyorsun.”

“Bu konuda sen de fena değilsin.”

Bir süre oturup sokağı izlediler fakat Alexa, ikisinin de zihninin başka şeylerle meşgul olduğundan şüpheliydi.

Braden aniden ayağa kalktı. “Gitmeliyim. Yapacak işlerim var.”

“Benimle daha fazla konuşmak istemediğin için yapacak işlerin mi çıktı?”

Braden ona baktı; gözlerinde garip bir ifade vardı. “Seninle konuşmak istemediğimden değil, seninle konuşmayı çok istediğimden. Eski alışkanlıklarımıza geri dönüyoruz Alexa. Bu yüzden ben, senin birkaç gün sonra gideceğini unutmamak zorundayım.”

“Henüz gitmedim,” dedi Alexa ayağa kalkarken. “Seninle konuşmak benim de çok hoşuma gidiyor Braden. Seninle sohbet etmeyi özledim. Seni özledim.” Alexa kendine hâkim olamadan sözler dudaklarından dökülüvermişti.

“Bunun bir sonu yok. Halanın dükkânında olup bitenlerle ilgili sana yardım etmek istiyorum, Shayla konusunda da yanında olmak istiyorum ama hepsi bu kadar. Sana verebilecek başka bir şeyim yok.”

Alexa, Braden’ın onunla konuşmaktan ziyade kendi kendine konuştuğunu hissediyordu. “Sadece ânı yaşayalım.”

“Yanlış bir fikre kapılmanı istemem.”

“Herhangi bir fikre kapıldığım yok.”

“Tabii ki kapılıyorsun. Senin her zaman, her konuda bir fikrin vardır. Bugün kumsaldayken, o çocukların bisikletlerine bakıp hatırladın.”

Alexa ona baktı. “İlk ve tek öpüşmemiz. Evet hatırladım. Senin hatırladığını düşünmemiştim.”

“Asla unutmadım.”

“Güzeldi.” Durdu. “Tekrarlamayı hiç düşündün mü?”

“Sadece ayrı kaldığımız ilk üç yılın her gününün her saniyesi,” diyerek itiraf etti Braden.

“Ben de,” dedi Alexa. “Tüm bu hislerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

Aralarındaki gerginlik bir anda çekime dönüştü. Etraflarındaki her şey arka planda kalmıştı. Bir tek Braden’ı görüyordu; onun yeşil gözlerini, karakteristik yüz hatlarını, dolgun dudaklarını. İlk adımı kimin attığını bilmiyordu fakat

bir anda dudakları birleşti. Ve bu öpücük, tereddütlü, çekingen bir çocuğun öpücüğü değil ne istediğini bilen bir adamın ateşli, seksi ve arzulu öpücüğüydü.

Alexa onu aynı tutkuyla öptü. Bir dokunuş, beraberinde diğer dokunuşları da getiriyordu. Tüm vücudu tepeden tırnağa yanıyordu. Braden kollarım onun beline dolayıp, kendine doğru çektiğinde, Alexa istekle kendini onun kollarına bıraktı.

Braden onu istekle öptü. Dolgun dudaklarıyla Alexa'yı sanki içine çekiyor; bedeninin, ona daha yakın olma arzusuyla acı çekmesine neden oluyordu.

Alexa bu anın bitmesini istemiyordu.

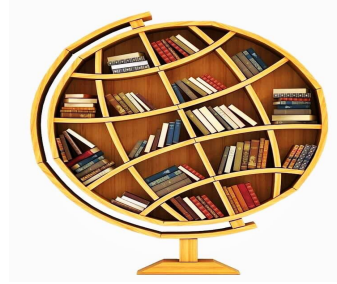
Fakat bitmişti.

Braden aniden başını kaldırmış, bir adım gerileyerek kollarını çekmişti fakat hâlâ nefes nefeseydi.

Alexa sanki son birkaç saniyede bir kilometre koşmuş gibiydi ve kalbi hızla atıyordu. Nefesini tutup konuşabileceğinden emin değildi. Konuşabilse de ne diyecekti ki?

Braden bu soruya, arkasını dönüp giderek cevap verdi. Alexa onun peşinden gitmeyi düşündüyse de hareket edemiyordu.

Daha önce, onu bu kadar heyecanlandıran bir öpüşme yaşamamıştı. Bu seferki, son öpüşmelerine kesinlikle benzermiyordu. Fakat bunun da tıpkı diğeri gibi unutulmayacağını hissedebiliyordu.

Sekizinci Bölüm

Braden aklını mı kaçırmıştı? Görünüşe göre cevap evetti. Alexa'dan uzaklaştıkça kalp atışlarının yavaşladığını hissedebiliyordu. O yıllar önce öptüğü on iki yaşındaki kız değildi artık. Çok daha hisli, çok daha tutkuluydu. Dudaklarının tadı, Braden'in hatırladığından çok daha güzeldi. Braden bir soluk verdi ve kendi kendine bu duyguya kapılıp gitmemesini söyledi. Sadece bir öpücüktü. Hem de çok iyi bir öpücük. Fakat bu onun ilk öpücüğü değildi ne de olsa.

Kendine hâkim olmak zorundaydı. Tekrar öpüşmeleri gayet doğaldı. Gün boyu geçmişe doğru bir yolculuğa çıkmışlardı sanki. Sonunda kendilerini birbirlerinin kollarında bulmaları kaçınılmazdı. Fakat bu bir hoşça kal öpücüğü değildi. Alexa yarın sabah gitmiyordu. Onu tekrar görecekti ve ellerini ondan uzak tutmak zorundaydı. Onu bir daha asla öpmeyeceğinden emin olmalıydı.

Bu karanlığa onu da sürükleyemezdi. Belki de lisede veya kolejden sonra tekrar bir araya gelselerdi her şey farklı

olabilirdi. Belki bir başkasıyla evlenmeseydi veya savaşa gitmeseydi bazı şeyler daha farklı olurdu. Fakat yaşadıklarını ve bunların sonucunda dönüştüğü kişiyi değiştiremezdi. Yapmak istediği en son şey, Alexa'yı da kendisiyle birlikte bu uçurumdan aşağıya sürüklemek olurdu.

Braden, Alexa'nın tıpkı çocukluğundaki o güzel ve altın kalpli kız olarak kalmasını istiyordu fakat bir yanı bunun için artık çok geç kalındığını biliyordu.

Onu öpmemeliydi.

Alexa da ona karşılık vermemeliydi.

İçindeki ses yeni bir konuda konuşmaya başlamıştı; *Alexa*. Alexa'ya boşanmasını, kusurlarını, zihinsel ve fiziksel yaralarını anlatmıştı. Duyduklarından sonra Alexa'nın koşarak ondan kaçması gerekiyordu. Fakat Alexa ona, aşktan korktuğunu, kalbini kıracak biri için fedakârlık yapmak istemediğini itiraf etmişti. Braden'in da onun kalbini kıracağına hiç şüphe yoktu. Çünkü kendisi artık, Alexa'nın bir zamanlar âşık olduğu o çocuk değildi. Bu gerçeği her ikisinin de unutmaması gerekiyordu.

Bir sonraki köşeden dönerken, ilişkilerini bitirebilmenin tek bir yolu olduğunu anlamıştı. O da Alexa'nın buradan gitmesiydi. Fakat antikacı dükkânına kimin girdiğini bulmadan gitmeyecekti. Hatta fotoğraftaki çakmağı da gördükten ve muhtemelen babasının Shayla Cummings'le bir ilişki yaşayıp yaşamadığını da öğrendikten sonra buradan ayrılacaktı. Alexa'nın babasının Shayla'yla bir bağlantısı olduğuna inanmak istemiyordu fakat Rob Parker'ı tanıdığı kadarıyla, bu

pek de olasılık dışı bir durum değildi. Alexa'nın almaya çalıştığı cevapları bulmalıydı, o zaman ikisi de kendi hayatlarına geri dönebilirdi.

Bacak kasına giren krampları düşünmemeye çalışıp, polis karakolunun ön kapısındaki basamakları koşarak çıkarak içeriye girdi.

Drew, başka bir memurla konuşuyordu. Braden, onların konuşmalarının bitmesini bekledi ve ardından Drew'un masasına doğru yürüdü. "Wellbourne Konağı'na gittim," dedi. "Bir başka kırık pencere buldum. Görünüşe göre birileri oraya da bir göz atmak istemiş."

"Lanet olsun. Evi dün kontrol etmişim ve her yer tamamen kapalıydı," dedi Drew.

"Evet, artık değil." Fotoğraf zarfını masanın üzerine bıraktı. "Evin içinde, bir kadın ceketinin cebinde film rulosu buldum. Filmleri bastırdım."

Drew kaşlarını çattı. "Affedersin? Evin içini mi aradın?"

"İçerisi hemen hemen boştu ve pencere de açıktı. İçeriye kontrol etmek istedim."

Drew zarfı açıp fotoğrafları karıştırmaya başladı. "Pek bir şey yok gibi. Kaçırdığım bir şey mi var?"

"Doğum günü pastasının üzerinde yazan isim, Shayla. Boğulmadan hemen önce Wellbourne Konağı'nda kalıyordu."

"O olayı hatırlıyorum," dedi Drew Braden'a bakarak. "Ama bu çok uzun zaman önceydi. Üstelik fotoğraftaki doğum günü pastasının tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Braden, Drew'u kafasının karışmasından dolayı suçlamazdı. Drew, onlar gibi geçmişe takılıp kalmamıştı.

“Fotoğraf önemli değil,” dedi Braden; konuyu Alexa'nın babasına getirmek istemiyordu. “Ama bence, Shayla'nın ölümü önemli olabilir. Gizemli ölümüyle ilgili biraz araştırma yaptım. Ölüm sebebi boğulma olarak belirtilmiş ve herhangi bir cinayet izine rastlanmamış. Fakat bulunduğu beyaz bir elbise giymiş, bu da onun suya, yüzme maksadıyla girmediyi açıklıyor. İntihar olabilir. Polis belli ki olayı araştırılmış. O dosyalara bakmak istiyorum.”

“Bu olayın antikacı dükkânına düzenlenen soygunla ne alakası var?”

“Bir bağlantısı olabileceğini düşünüyorum.”

Drew ona inanmaz gözlerle baktı. “Bir yerlere varıyorsun.”

“Olayın içine girmeye çalışıyorum, tıpkı senin benden yapmamı istediğin gibi,” diyerek ona görevini hatırlattı Braden. “Üstelik maaşlı bir çalışan değilim, o yüzden istediğim yönde ilerleyebilirim. Shayla Cummings'in ölümüyle ilgili araştırma raporlarını alabilir misin?”

“O konuda şüpheliyim. Ekip on yıl önce tüm bilgileri bilgisayar ortamına aktardı. Daha eski dosyalar depoda. Bulmak biraz zaman alabilir.”

“Bana bu zamanı verebilir misin?” diye sordu Braden. “Beni oraya götürebilir misin?”

“Ciddi misin? Bu konuyla neden bu kadar çok ilgileniyorsun?”

“Durum çok karışık. Merak ediyorum.”

“Ve?” diye sordu Drew, Braden’a şüpheli gözlerle bakarak. “Bana biraz daha bilgi vermelisin çünkü arada herhangi bir bağ göremiyorum.”

“Shayla benim de geçmişimle bağlantılı,” dedi Braden. “Alexa ve ben, eskiden Wellbourne Konağı’nın aşağısındaki plajda dolaşırdık. Karanlıkta Shayla’nın biriyle kavga ettiğini duyduk. Bu olaydan çok kısa bir süre sonra da boğuldu. Alexa’yla geçmişte olanlar hakkında o kadar çok şey konuştuk ki önemli bir şeye tanık olup olmadığımızı merak ediyoruz.”

“Bu kavgadan kimseye bahsettiniz mi?”

“Hayır, on iki yaşındaydım ve kasabada olup bitenlerle pek ilgilenmiyordum.”

“Doğru. O yaz Alexa gittiği için çok üzgündün.” Drew ona bilmiş bir ifadeyle gülümsedi.

“Beni depoya götürebilir misin?” diye sordu Braden.

“Senden yakın zamanda gerçekleşen bir soygun hakkında araştırma yapmanı istedim, on yıldan uzun bir süre önce yaşanmış, kapanmış bir dosya hakkında değil. Shayla’nın ölümünün sırrını, sırf Alexa’yla daha fazla vakit geçirme bahanesi yaratmak için çözmeye çalışmadığına emin misin?”

Drew’un keskin gözleri onun içini okuyordu. Fakat Braden, Alexa hakkında herhangi bir konuşma yapmak istemiyordu. “Ben hâlâ geçmişle günümüzdeki olaylar arasında bir bağlantı olduğuna inanıyorum,” dedi. “Wellbourne Konağı’na izinsiz girilmesi de bu teorimi güçlendiriyor.”

“Antikacı dükkânına düzenlenen soygun Jack Wellbourne’le arasındaki bağlantıyı güçlendiriyor ama çok uzun bir süre önce kaza sonucu yaşanan boğulmayla alakası olduğundan emin değilim.”

“Evet ama başka ipucumuz yok, bu yüzden de bu işini sürüp bizi nereye ulaştıracağını bulacağım. Bir şeyler yapmam gerek. Yardımımı da zaten bunun için istemedin mi?”

“Sana eleman eksikliği çektiğimi söyledim.”

“Evet, doğru. Personel eksikliği çektiğine inanıyorum ama bir yandan da evden çıkmamı istemiştin. İşte şimdi dışarıdayım ve bu konuyla ilgileniyorum.”

Drew başıyla onayladı. “Pekâlâ. Dosyalar, Wilkey Depo Merkezi’ndeki bir birimde. Yıllara göre tasnif edildiklerini düşünüyorum, o nedenle arama daralacak. Oradaki müdüre ismini veririm.”

“Teşekkürler,” dedi Braden ayağa kalkarak.

“Ama daha kolay yolu da seçebilirdin,” dedi Drew.

“Neymiş o?”

“Amir’le konuşabilirdin. Burada yirmi yıldır çalışıyor. Bir şeyler hatırlıyor olabilir. Benim eski dosyalardan gördüğüm kadarıyla, olayın kayıtları pek iyi tutulmamış.”

“İyi fikir.”

“Zamanının çoğunu hastanede, Phoebe’nin yanında geçiriyor. Ama eğer orada değilse evine gidebilirsin.” Drew adresi yazıp Braden’a verdi.

Braden adresi okuyunca, amirin Phoebe’nin evine ne

kadar yakın oturduğunu fark etti. “Komşu olduklarını unutmuştum,” dedi.

“Sanırım komşuluktan da yakınlar,” dedi Drew sırtarak. “Amir ona evlenme teklif etmeyi düşünüyormuş sanırım.”

“O kadar mı yakın?” diye sordu Braden. Amir Hayes ve Phoebe bu kadar iyi arkadaş olduklarına göre belki de Amir, Rob’u, Shayla’nın ölümüyle ilgili yapılan yaraştırmalardan bilerek uzak tutmuştu. Düşünceler zihninden hızla geçtikçe, Braden tıpkı Alexa gibi çabuk yargılara vardığını fark etti. Fakat en azından konuşacak bir kişi ve soracak bir soru daha vardı.

“Amir, Phoebe’yle çok vakit geçiriyor,” diye yanıtladı Drew. “Her cumartesi amirin teknesiyle denize açılıyorlar. Gitgide yakınlaştıklarını görüyorum ve bence bu harika.” Ayağa kalktı. “Öğlen yemeğine çıkmak ister misin?”

“Hayır ama eğer çıkıyorsan beni de eve bırakabilirsin.”

“Buraya nasıl geldin?”

“Yürüyerek.”

“Evinden buraya kadar mı?”

“Hayır, Alexa’yla birlikteydim,” dedi Braden.

“Alexa^yla birlikte,” dedi Drew hafifçe sırtarak. “İlginç.”

Braden başını salladı. “Sandığın gibi değil.”

“Ne düşündüğümü bilmiyorsun.”

“Ne düşündüğünle ilgili çok iyi bir fikrim var. Biz sadece arkadaşız. Hepsi bu.”

“Öyle diyorsan...”

“Öyle diyorum.”

“Ama neden?” diye sordu Drew. “Erkek arkadaşı var mı? Bir sorunu mu var? Konu nedir?”

Braden bir süre düşündü; iyi bir neden bulmaya çalışıyordu fakat aklına hiçbir şey gelmedi. O yüzden doğruyu söylemeye karar verdi. “Erkek arkadaşı da bir sorunu da yok.”

“O halde mesele nedir?” diye sordu Drew.

“Beni ölümüne korkutuyor. Çok yakınlaşıyor. Her şeyin altını kazıyor. İyi ya da kötü, tüm eski anıları gündeme getiriyor. Bunlar çok fazla.”

Drew kahkaha attı. “Bence Alexa, senin tam ihtiyacın olan kişi.”

Alexa, halasının yatağının ayakucunda duruyordu. Yarım saat önce geldiğinden beri Phoebe’nin bir dizi ziyaretçisi girip çıkmıştı ve son olarak da Polis Amiri Edwin Hayes gelmişti. Uzun boylu, zayıf, gri saçlı bir adamdı ve hükmeden bir duruşu vardı. Edwin’in, halasından çok hoşlandığı belliydi. Kocaman bir buket çiçek getirmişti ve geldiği andan beri gözlerini Phoebe’den alamıyordu.

Maalesef halasının Edwin’den başka hayranları da vardı. Kasabadaki hırdavatçı dükkânında çalışan Butch Hanley, ona en sevdiği kurabiyeleri getirmiş; Avustralya aksanıyla konuşan, güçlü ve havalı bir adam olan Ian Holmes da, hastane önlüğünün üzerinden giymesi için halasına çok güzel ve hafif bir kazak almıştı.

Alexa, Phoebe'nin arkadaşlarıyla sohbet edişini seyrederken ona imrendiğini hissetti. Phoebe'ye değer veren o kadar çok insan vardı ki... Alexa, hastaneye kaldırılrsa, ziyaretine birkaç kişiden fazla gelen olmayacağını hayal etmek istemedi. Kız arkadaşları ve tabii görüştüğü erkekler de vardı fakat aralarında özel biri yoktu. Braden'a söylediği gibi, iş aşka gelince çok korkaklaşıyordu. Kimseye kalbini açmak istemiyordu ve zaten hiç kimse de onun kararlarını sorgulamamıştı; ta ki şu ana kadar.

Braden'la öpüştükleri andan beri dudakları karıncalanıyordu. Fakat Braden da onunla bir gelecek düşünmediğini açıkça dile getirmişti. Zaten Alexa kendi içinde çatışmalar yaşıyordu. Birlikte bir gelecek kuracakları inancı Braden'mkinden fazla değildi. Hatta bunu düşünmekten bile korkuyordu.

Her zaman Braden'la birlikte olma hayalleri kurmuştu fakat bunlar küçük bir kızın hayalleriydi. Belki de aralarındaki aşkın bu kadar romantik ve büyük görünmesinin nedeni, aniden bitmiş olmasıydı. Eğer Alexa, Sand Harbor'dan mecburen uzaklaşmak zorunda kalmasaydı, duyguları doğal bir şekilde ilerleyecekti. Belki de bir sonraki yaza tükenmiş olacaktı. Veya belki birkaç yıl süren bir ilişki yaşayacaklardı. Fakat bunların hiçbiri olmamış, birbirlerinden ayrı büyümüşlerdi. Bu, birçok insanın başına gelen bir durumdu.

Braden'la sonsuza dek mutlu olabilme fikrinden kurtulması gerekiyordu. Çünkü kurtulamazsa kimseyi hayatına sokamayacaktı. Onu aklından çıkarmak zorundaydı.

Ya da aralarında ciddi bir ilişki olup olamayacağını öğrenmesi gerekiyordu. Onu düşünmeden edemiyordu. Bunlar, ikisinin de yaşadığı, ortak duygulardı. Geçmişte nerede oldukları ve gelecekte olacakları yerin önemi yoktu. Önemli olan şu anki durumdu.

Braden'ı kendi tarafına çekebilir miydi? Onu, aralarındaki ilişkinin büyüyüp güzelleşebilmesi için bir şans vermeye ikna edebilir miydi? Bundan emin değildi.

Braden, onu öptükten sonra hızla kaçmıştı. Genç bir kız olsaydı, onun bu davranışını, hoşuna gitmediği yönünde algılayabilirdi. Fakat bir kadın olarak, Braden'ın bu tavrının, aralarında geçenlerden hoşlanmadığı anlamına gelmediğini çok iyi biliyordu.

Aynı durum Alexa için de geçerliydi.

Fakat şu anda birçok farklı duyguyu bir arada yaşıyordu. Başarısız evliliği, orduyu terk edişi, yaraları ve yurtdışında yaşadıkları onu etkiliyordu. İçinde bulundukları durum, onun yeni bir ilişkiye başlaması için uygun değildi. Alexa bunu anlayabiliyordu. Fakat korkuyordu çünkü eğer işler bu halde giderse ve ilişkilerini tekrar ertelemek zorunda kalırlarsa, bir daha asla bir araya gelemeyeceklerdi.

Bu riski almak istiyor muydu?

Tüm bu olasılıkları düşünürken, yanına Edwin Hayes geldi. Alexa düşüncelerinin bölünmesine sevinmiş, biraz olsun rahatlamıştı. Belki biraz ara vermek, bulanık düşüncelerini netleştirmesine iyi gelebilirdi.

“Buraya geldiğin için Phoebe çok mutlu,” dedi Edwin

dostça gülümseyerek. “Hep senden bahsediyor. Her Noel zamanında, tıpkı çocukluğundaki gibi, senin için bir Noel ağacı süsü aldığını biliyor musun?”

Alexa çok şaşırmıştı. “Şaka mı yapıyorsunuz?”

Edwin gülümsedi. “Hepsini bir gün sana vermek üzere saklıyor.”

“Ne kadar düşünceli.”

“Halan böyle bir insan.”

“Onu, görüşmediğimiz yıllarda çok özledim. Sand Harbor’da, onun evinde çok mutlu hatıralarım oldu.”

“Geri döndüğüne çok sevindim. Umarım bize yabancı kalmazsın.”

“Bunun için elimden gelenin fazlasını yapmaya hazırım.” Halasıyla altı yıl önce tekrar bağlantı kurmuş olmasına rağmen, şu ana kadar kasabaya hiç dönmemişti. Braden bunun sebeplerinden biriydi. Onunla veya karısıyla karşılaşmak istemiyordu. Onları görmeden önce kendi hayatını düzene sokmak istiyordu. Fakat her şeyi başka bir güne ertelemek pek işe yaramamıştı. Belki de kendisini değiştirmesi gerekiyordu. İstedikini elde edip, onu sıkıca tutmalıydı.

“Baban da burada mı?” diye sordu Edwin.

Edwin’in sorusu Alexa’yı yine düşüncelerinden uyardı. “Hayır, ona henüz ulaşamadım.”

“Ona halanın ne kadar ağır yaralandığını söyledin mi?” diye sordu Edwin canı sıkılarak.

“Durumu açıklayacak birçok mesaj bıraktım.”

Edwin’in dudakları gerilmişti ve Alexa’ya öfkeyle ba-

kıyordu. “Rob’un bencil olduğunu bilsem de Phoebe’ye değer verdiğini düşünüyordum. Halan onun için çok fedakârlık yaptı. O daha çocuktü. Baban hakkında kötü konuşuyorsam özür dilerim ama onu anlayamıyorum.”

Alexa babasını savunamazdı. Bencil olduğunu o da biliyordu. Onu az da olsa şaşırtan, Edwin Hayes’in de bunu biliyor olmasıydı. Babası bencilliğinin yanı sıra, çekici bir tarafa da sahipti ve birçok insan onun harika bir adam olduğunu düşünürdü; en azından onlarla birlikte yaşamayan insanlar böyle sanıyorlardı. Zaten ikinci karısıyla oldukça mutlu görünüyordu.

“Her neyse, umarım tekrar görüşürüz,” dedi Edwin elini uzatarak.

Alexa elini sıktı. “Umarım.”

“Gitmek için acele etme,” diye ekledi Edwin. “Halan güçlüymüş, başkasına ihtiyacı yokmuş gibi davranmayı seviyor ama ailesinin yanında olmasına ihtiyacı var. Dükkânına yapılanlardan dolayı çok sarsılmış. O dükkân onun için çok önemli, ikinci evi gibi. Olanlara inanamıyorum, az kalsın...” Cümlesinin sonunu getiremedi. “Böyle olmamalıydı.”

“Bence de,” dedi Alexa.

“Soruşturmanın kontrolü bende,” dedi Edwin. “Herkes bu davada canla başla çalışmasını söyledim.”

“Biliyorum. Buna minnettarım.”

Amir gittikten sonra Alexa yatağın yanına yürüdü. İçeridekilere gülümseyip hoşça kal diyerek, halasıyla yalnız kalmak için bekledi.

“Çok popülersin,” dedi Alexa yatağın yanındaki sandalyeye oturarak. “Ben de senin tüm gün burada yalnız kalacağından endişeleniyordum.”

“Küçük kasabaların ortak yönlerinden biri de bölge halkının bir arada olması,” dedi Phoebe. “Arkadaşlarımı çok seviyorum.”

“Onlar da seni seviyor. Özellikle de Polis Amiri. Senden çok hoşlandığı ortada.”

Halası ona hafifçe gülümsedi. “Edwin’i neredeyse yirmi yıldır tanıyorum. Harika bir karısı vardı ama Edwin’in işkolikliğine dayanamayınca boşandılar.”

“Sand Harbor’da işkolik olunabildiğine inanamıyorum.”

“Çünkü sen buraya hep tatil için geliyordun. Ama burada yıl boyunca yaşayan insanların çok çalışması gerekiyor.”

Alexa başıyla onayladı. “Eminim öyledir.”

“Edwin sıfırdan başladı, o yüzden de daha çok çalışması gerekiyordu. Kendini çok da iyi yerlere getirdi ve şimdi bu kasabanın güvenliğini mükemmel bir düzen içinde yürütüyor. Başıma gelenlere inanamıyor.”

“Eminim bu olayı çözmek için elinden geleni yapacaktır.”

Phoebe gülümsedi. “Ben de eminim.” Duraksadı. “Birkaç ay önce bana evlenme teklif etti.”

“Ah, peki sen ne dedin?”

“Düşüneceğimi söyledim.”

“Onu seviyor musun?”

“Ona değer veriyorum ama tekrar evliliği düşünmek benim için çok zor. Kocamı çok seviyordum. Aynı sevgiyi bir başkasına verebileceğimden emin değilim. Her neyse, kimseye bir şey söyleme. Aileden kimse bilmiyor.”

“Söylemem.” Alexa durdu. “Sana gönlünü kaptıran tek erkeğin Amir Hayes olduğunu sanmıyorum.”

Halası kızarmıştı. “Ah, Butch ve Ian sadece arkadaşlarıym.”

“Bence aralarından istediğini seçebilirsin, o yüzden kendine zaman ayır, dikkatli düşün ve gerçekten ne istediğine karar ver.”

“İyi bir tavsiye. Pekâlâ, hadi anlat bakalım Alexa, bugün ne yaptın?”

“İstediğim kadar üretken olamadım,” diye itiraf etti Alexa. “Zamanımın çoğunu kasabada ve kumsalda dolaşarak geçirdim.” Soygunla ilgili çılgın teorilerinin doğru olup olmadığını öğrenene kadar onları halasına anlatıp onun da canını sıkmak istemiyordu. “Buradan çıkınca antikacı dükkânındaki kutuların hepsini boşaltıp her şeyi senin için düzenleyeceğim.”

“Çok fazla çalışma. Hazır buradayken biraz da iyi vakit geçirmelisin. Belki Braden’ı daha yakından tanıyabilirsin,” dedi halası sinsi bir gülümsemeyle. “İkinizi tekrar bir arada görmek çok keyifliydi.”

“Çöpçatanlık yapma,” diye uyardı onu Alexa.

“Neden? Bir zamanlar ona âşıktın.”

“On iki yaşındaydım.”

“Evet ama halen bekârsın. Hem Braden da boşanıyor. Bana öyle geliyor ki sonunda ikiniz de doğru zamanda doğru yerdesiniz. Koleji bitirdikten sonra beni görmeye geldiğinde, onu da görmeyi umut ettiğini biliyordum.”

“Bakalım, neler olacağını göreceğiz,” dedi Alexa. “Benim önceliğim sana yardım etmek.”

“Çok düşüncelisin Alexa. Umarım sıkılmıyorsundur.”

“Bu söz konusu bile değil. Senin dükkânını hep sevmişimdir.”

“Eşyalarla ilgili hikâyeler uydururdun,” dedi halası.

“Hikâye uyduran sendin Phoebe Hala,” dedi Alexa birbirlerine içtenlikle gülümserlerken.

“İkimiz de,” dedi Phoebe. “Hep, bir gün gelip benimle çalışabileceğini düşündüm. Hatta dükkânı sana bırakmayı ümit ettim.” Alexa’ya düşünceli gözlerle baktı.

Halasının bu düşüncesi, Alexa’yı çok duygulandırmıştı. “Ben antikalarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

“Sana öğretebilirim.” Phoebe duraksadı. “Ama biliyorum ki senin kendine ait bir hayatın var. Sadece, bana daha yakın olmanı dilerdim. Yıllarca birbirimizden uzak kaldık ve şimdi o kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istiyorum.”

“Şu an telafi ediyoruz zaten,” dedi Alexa biraz da içi sızlayarak. “Kendini daha iyi hissetmene sevindim. Geçen geceki olaylarla ilgili hatırlayabildiğin başka bir şey oldu mu?”

Phoebe başını iki yana salladı. “Hayır, keşke hatırlayabilsen. Edwin durmadan sorular soruyor ve Memur Lassen

da bu sabah tekrar uğradı. Hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Kafamın içinde bir yerlerde olduğunu biliyorum, tam hatırlayacak gibi oluyorum, sonra yine her şey gidiyor.”

“Sorun değil. Bu konuyu düşünerek gerilme.” Belki de halasının olanları hatırlamaması ve bütün arkadaşlarının da onun hatırlayamadığını bilmesi iyi bir şeydi. Kasabada haberler erken yayılırdı ve bu haliyle halası tekrar hedef alınmazdı.

“Hırsızın ne çaldığını merak etmeden duramıyorum. Dükkanıma geri dönmek istiyorum ama doktor en az birkaç gün daha burada kalmam gerektiğini söylüyor. Kendimi çaresiz hissediyorum.”

“Şu anda bunun için endişelenemezsin. Senin iyileşmeye odaklanman lazım. Polis olayı araştırıyor. Braden’la ben de kendi araştırmalarımızı yapıyoruz.”

“Sen ve Braden. Sizin adınızı bir arada duyunca aklıma hep güzel şeyler geliyor. Braden için çok endişelenmiştim. Çok kötü şeyler yaşadı ve bence bir desteğe ihtiyacı var fakat o kadar inatçı ki her şeyin üstesinden tek başına gelmek istiyor. İkinizin çok özel bir arkadaşlığı oldu. Belki de sen, onun duvarlarını yıkabilirsin.”

“Benim yardım etmemi pek istemiyor. Senin de dediğin gibi, çok inatçı.”

“Ama sen de ısrarcı olabilirsin. Onun içini açıp açamayacağını deneyip görmelisin.”

“Yapabileceğimden... veya yapmak istediğimden emin

değilim. Pandora'nın Kutusu'nu* açmış olmaktan korkuyorum.”

Phoebe gülümsedi. “Bazen risk almak zorundasın ve bunun için zaman ayırman gerekiyor. Sana erkek arkadaşın var mı diye her soruşumda, bana aşka ayıracak zamanın olmadığını söylüyorsun. Aşk senin önceliğin olmazsa yalnız kalacaksın.”

“Âşık olmak, yalnız kalmamak anlamına gelmiyor. An-neme baksana. Şimdi de Braden. Her yıl milyonlarca çift boşanıyor. Artık insanların neden evlendiklerini bile anlayamıyorum.”

“Çünkü birbirlerine bağlanmak istiyorlar. Benim çok güzel, bir evliliğim vardı. Enişteni tanımanı çok isterdim. Charles inanılmaz bir adamdı. Güçlü, kibar ve çok sadıktı.”

“Gerçekten inanılmaz biri olduğuna eminim. Böyle adamlara pek sık rastlanmıyor.”

“Braden da böyle bir adam.”

“Belki de,” diyerek halasının düşüncesini kabul etti. “Ama duvarlarını bir günde yıkmak zor, o yüzden başka bir konuda, senin hakkında konuşalım.”

“Ben iyiyim. İyileşiyorum. Hatta sıkılmaya bile başladım.”

“Sıkılmak güzeldir. Bu, dinlendiğin anlamına geliyor.”

“Dinlenmeye çalışıyorum. Tüm günü yatakta geçirmeye alışkın değilim.” Phoebe bir an durdu. “Babanla konuştun mu?”

“Hayır, henüz değil. Üzgünüm.”

* Yunan mitolojisinde insanlığa dair tüm günahların içinde barındığı düşünülen ve Pandora'ya armağan edilen büyük kutu. (ç.n.)

“Eminim yoğundur.”

“Evet, o her zaman yoğundur,” dedi Alexa sesindeki üzüntüyü bastırmadan.

Halasının gözleri kısıldı. “Seni çok kırdı. Bundan dolayı çok üzgünüm.”

“Onun yaptıklarını konuşmamıza gerek yok.”

“Bazen onu dövmek istiyorum, tıpkı çocukken yaptığım gibi. Küçük erkek kardeşim bazen çok bencil davranabiliyor.”

“Bana kalırsa, onu dövmek işe yarayabilir,” dedi Alexa.

“Sık sık konuşuyor musunuz?”

“Neredeyse hiç. Ama tekrar arayacağım. Babam seni görmeye gelecektir. Sen onun tek kız kardeşisin ve onun için çok şey yaptın.”

“Bu yüzden buradayım,” dedi arkadan gelen bir erkek sesi.

Alexa, babasının odaya girdiğini görünce çok şaşırdı. Görüşmeyeli bir yıl olmuştu; en son babasının çocuğu doğduğunda hastanede çok kısa bir süreliğine görüşmüşlerdi ve o zamandan bu yana pek değişmemişti. Biraz daha yaşlı görünüyordu ama söz konusu görünüşüyse mükemmeliyetçi bir yapıya sahip olduğu her halinden belliydi. Saçlarında tek bir beyaz bile yoktu ve siyah kumaş pantolonuyla yakası düğmeli gömleği mükemmel biçimde ütülüydü. Az da olsa farklı görünen tek şey, dökülen saçlarından dolayı hafifçe açılan alnıydı.

Babası, Alexa’ya gülümsedi ve yanından geçerek kız

kardeşini öpmek için uzandı. “Başına gelenlerden dolayı çok üzgünüm Phoebe. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bugün çok daha iyiyim Rob. Başım daha az ağrıyor. Geldiğine çok sevindim. İşin ve çocuklarıyla ilgilendiğin için ne kadar yoğun olduğunu biliyorum.”

“Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Ama Alexa’nın seninle ilgilendiğine eminim.”

“Tabii ki ilgileniyor.”

“Anladığım kadarıyla soygunu bölmüşsün. Sana bunu kimin yaptığını gördün mü?” diye sordu babası.

“Hayır. Görmüş olsam bile hatırlamıyorum. Beyin sar-sıntısı geçirdim.”

“Polisin şüphelendiği birileri var mı?”

“Hayır.”

“Birinin senin dükkânına neden girdiğiyle ilgili bir fikir var mı? İçeride değerli bir eşya mı vardı?”

Alexa babasının detaylı sorgulaması karşısında şaşkınlık içerisindeydi. Phoebe’nin neler olduğuyla ilgili bir fikri olmadığını görmüyor muydu?

“Dükkânım değerli eşyalarla dolu,” dedi Phoebe iğnelyici bir ses tonuyla. “İnsanların bunun farkında olmamalarını anlamıyorum.”

“Üzgünüm, seni üzmemiştim.”

“Çocuklar nasıl Rob? Uzun zamandır bana fotoğraf göndermiyorsun. Çok büyümüş olmalılar.”

Alexa, üvey kardeşleriyle ilgili babasının anlattıklarını dinlerken, ondan aslında ne kadar kopmuş olduğunu hissetti.

Yıllarca babasını hem çok sevmiş hem de nefret etmişti ve şimdi ona karşı karmaşık duygular besliyordu; sanki o bir yabancıymış gibi.

“Alexa?” diye seslendi babası.

“Üzgünüm, ne diyordun?” diye sordu Alexa babasının ve halasının beklentiyle kendisine baktıklarını fark edince. “Phoebe birkaç gündür ona dükkân işlerinde yardımcı oldu. ğunu söylüyor,” dedi babası.

Alexa başıyla onayladı. “Evet, boşaltılması gereken bir sürü kutu var.”

“Yarına kadar buradayım, o yüzden sana yardım edebilirim.”

Alexa bu teklif karşısında hayretler içinde kalmıştı. “Gerçekten mi?”

“Tabii ki, neden olmasın?”

“Tamam, olur sanırım,” dedi söyleyeceği kelimeleri seçmekte zorlanarak. Babasıyla birlikte birkaç saat geçirme fikri inanılmazdı.

“Önce polis karakoluna uğramak istiyorum,” diye devam etti babası, “Ancak oradan çıkınca dükkâna gelebilirim.”

“Tamam. Orada olacağım.”

“İyi.”

Babası halasına bakıp gülümsedi. “Akşama tekrar geleceğim. Sen de biraz uyumaya çalış.”

“Tamam.”

Alexa’ya döndü. “Birazdan görüşürüz.”

“Peki,” diye yanıtladı Alexa. Hâlâ babasının antikacı dükkânına gelip de mal sayımında ona yardım edeceğine inanmıyordu.

“Bu bir ilk,” diye bir yorumda bulundu halası tekrar yalnız kaldıkları zaman. “Yardım etmek bir yana, Rob’un dükkânıma en son ne zaman geldiğini bile hatırlamıyorum. Babanın çok farklı yönleri var.”

“Bu da ne demek?”

“Yani iyi veya kötü, hep aynı davranışları sergilemiyor.”

“Onu pek tanımıyorum Phoebe Hala.”

“Görünüşe bakılırsa, onunla konuşma şansı yakaladın. Bunu kaçırma.”

“Kaçırmayacağım,” dedi Alexa.

Babasıyla konuşmak istediği birkaç şey vardı. Sadece, karşılığında nasıl bir cevap alacağından emin olmadığı bir soruyu sorabilmek cesaretini kendinde bulabilmeyi umuyordu. Braden da bunun tehlikeli olabileceği konusunda onu uyarmıştı zaten.

Dokuzuncu Bölüm

Drew onu apartmana bıraktıktan sonra, Braden arabasını alıp kasabaya doğru yola çıktı. Edwin Hayes'in evinin önüne durduğu sırada Polis Amiri, garajına giriyordu.

Braden arabadan inip seslendi: "Amir Hayes."

Edwin ona şaşkınlıkla bakıp çimenlerin üzerinden kaldırıma doğru yürüdü. "Braden? Sen misin?"

"Evet, benim."

"Bize yardım ettiğini duydum," dedi Amir.

"Elimden geleni yapıyorum."

Amir Hayes başıyla onayladı. "İyi. Orduya verdiğin hizmeti duydum, senin yardımını aldığımız için şanslıyız."

"Teşekkürler. Drew, benim için birkaç soruyu cevaplayabileceğinizi söyledi."

"Sor bakalım."

"Shayla Cummings'in ölümüyle ilgili bana neler söyleyebileceğinizi bilmek istiyorum," dedi Braden.

Amir'in gözleri şaşkınlıkla parladı. "Soracağın sorunun

antikacı dükkânındaki suç mahalli ve benim neler gördüğümle ilgili olacağını sanmıştım ama sen bana çok uzun zaman önce ölmüş bir kadınla ilgili soru soruyorsun. Neden?”

“Wellbourne’den gelen kargoyla soygun arasında bir bağlantı var. Wellbourneler’i araştırıyorum ve geçmişte kalan garip bir şey dikkatimi çekti; kiracılarından biri, gizemli bir şekilde boğulmuş.” Teorisini sunduktan sonra, bunun aslında ne kadar zayıf bir bağlantı olduğunun farkına vardı. Amir, muhtemelen onun yardımını almayı kabul ettiği için pişmanlık duyacaktı.

“Gizemli bir şekilde ölmedi, boğuldu,” dedi Edwin.

“Bunun bir kaza olmadığı hiç düşünülmüdü mi?”

“Tabii ki düşünüldü ama yapılan soruşturma sonunda bunun bir cinayet olmadığına karar verildi. Kız kardeşi, Shayla’nın iyi yüzme bilmediğini söyledi ve son filminin başarısızlığından sonra depresyona girdiğini belirtti.”

“Yani intihar olabilirdi?”

“İntihar notu yoktu ama kız kardeşinin söylediklerine ve Bayan Cummings’in giydiklerine dayanarak böyle bir ihtimali değerlendirdik. Bu yüzden de detaylı bir araştırma yürüttük; sonucunda da ya bir kaza olduğu ya da Bayan Cummings tarafından kasıtlı gerçekleştiği üzerine karar verildi, yani ölümüne üçüncü bir şahıs neden olmadı.”

“Shayla, Wellbourneler’in arkadaşlarından biri miydi? Ölümüyle ilgili Wellbourneler herhangi bir açıklama yaptı mı?” diye sordu Braden konuşmanın gidişatını değiştirerek.

“Ölümünden önce onların evinde kalıyordu ama sadece yazlıkçılardan biriydi.”

“Çok kiracı var mıydı?” diye sordu Braden şüpheyle. “Alexa ve ben onu evin balkonunda sık sık görürdük fakat bir başkasına hiç rastlamadık.”

“Sanırım birkaç kiracı vardı. Çok uzun zaman önceydi.” Amir ona düşünceli gözlerle baktı. “Alexa’yla senin ne kadar yakın olduğunuzu unutmuştum. Her yaz kasabada bisiklet sürdüğünüzü hatırlıyorum.”

“Evet, çoğu kez öyle yapardık.”

“Biraz önce Alexa’yı hastanede gördüm. Phoebe’nin yanında olmak için geri dönmesi çok güzel.”

“Halası için endişeleniyor.”

“Hepimiz endişeleniyoruz. Ama yanlış yolda ilerliyorsun Braden. Gizemli olayları birbirlerine bağlamanın daha yaratıcı bir iş olduğunu biliyorum ama Shayla Cummings’in ölümünün şu anki soygunla bağlantısı olduğundan şüpheliyim. Değerli zamanını boşuna harcıyor olabilirsin.”

“Bu, diğer ipuçlarını gözden kaçırdığım anlamına gelmiyor. Size bir soru daha sormama izin verin; Shayla’nın kasabada hiç arkadaşı var mıydı?” diye sordu Braden konunun henüz kapanmasını istemeyerek.

“Birkaç arkadaşı olduğunu hatırlıyorum, evet.”

“O dosyalara, yani konuştuğunuz kişilerin kayıtlarına bakıp bakamayacağımı merak ediyordum.”

“Onları bulmak için çok uğraşmalıyız,” dedi Amir.

“Yine de bakmak istiyorum.”

“Tüm veri deposunu incelemen gerekecek.”

“Drew da öyle söyledi.” Braden duraksadı. “Peki ya Rob Parker? O da Shayla’nın arkadaşı mıydı?”

“Phoebe’nin kardeşi mi?”

Braden başıyla onayladı.

Amir’in koyu renk kaşları aniden çatıldı. “O, o zamanlar evliydi.”

“Evli adamlar bazen eşlerini aldatırlar.”

“Rob’u çok iyi tanımıyorum ve hatırladığım kadarıyla görüşülen kişilerin arasında o yoktu,” dedi Amir. “Tek bildiğim, ima ettiğin şeyin Phoebe’nin hiç hoşuna gitmeyeceği, Braden. Bence Alexa da bundan pek memnun kalmayacak.”

“Alexa, antikacı dükkânına ve Shayla’ya neler olduğunu bulmak istiyor,” dedi Braden.

“Babası konuya dahil olsa bile mi?”

“Az önce Rob’un, Shayla’yı tanımadığını söylemişsiniz.”

“Ben onunla görüşmediğimi söyledim.” Başını salladı. “Belki de senden yardım istemek bir hataydı. İşleri gereksiz bir karmaşaya sürüklüyorsun.”

“Sadece yardımcı olmak istiyorum.”

“Eğer yardım etmek istiyorsan, ortada gizemli bir durum yokken gereksiz bir gizem yaratma ve şu anda olan olaylara yoğunlaş. Babasını yasak bir ilişkinin tam ortasına yerleştirdiğin için Alexa sana teşekkür etmeyecek.”

“Teşekkür beklemiyorum, sadece gerçekleri öğrenmek istiyorum.”

“Çok fazla detaya iniyorsun, sana tek söyleyebileceğim bu. Soracağın başka soru var mı?”

“Şimdilik bu kadar. Teşekkürler Amirim.”

Edwin evine doğru yürürken Braden da arabasına geri döndü. Rob Parker konusu açılana dek, Amir dürüst açıklamalar yapmıştı. Edwin’in, Phoebe’den çok hoşlandığı ve ona sadık olduğu ortadaydı. Parker Ailesi’ni yaralayacak herhangi bir bilgi vermeyecekti.

Peki, Amir hep böyle mi hissetmişti? Herhangi bir bağlantı olma ihtimalini göz önünde bulundurarak Rob ve Shayla arasındaki ilişkiyi görmezden mi gelmişti?

Yoksa Edwin’in de öne sürdüğü gibi, Braden’in kendisi mi yanlış yolda ilerliyordu?

Braden, bir yandan boynunu ve omuzlarını esnetirken bir yandan da seçeneklerini düşündü. Polis dosyalarının da Amir’in verdiği bilgilerden daha fazlasını sağlamayacağına emindi. Üstelik raporları bulmak günlerce sürebilirdi. Nasıl öldüğü, öldüğünde hayatından kimin olduğunu öğrenmekten daha önemli değildi. Evin kiralanmasıyla ilgili daha fazla bilgi almalıydı ve bu konuyu kiminle konuşacağını biliyordu.

Alexa antika dükkânına vardığında kapıyı açık buldu. Babası da içerdeydi. Tezgâhın üzerinde duran kutulardan birini karıştırıyordu.

“Benden önce gelmişsin,” dedi Alexa biraz şaşırarak. “İçeri nasıl girdin?”

“Evie bana kapıyı açtı.”

“Ah. onun bugün geleceğini bilmiyordum.”

“Bu kutuların içinde bir sürü eşya var,” dedi babası.

“Ve bir de düzenleme sistemi var,” dedi Alexa tezgâhın üzerinde rasgele dizilmiş parçaları fark edince.

“Önce kutuları boşaltmanın daha kolay olabileceğini düşündüm, böylece içlerinde ne olduğunu daha rahat görebiliriz.” Oymalı bir domino kutusu çıkardı. “Bunların çoğu çöplükten ibaret.”

“Sakın bunu Phoebe Hala’nın önünde söyleme,” dedi Alexa.

“Sanırım bir dükkânının olması iyi. Yoksa tüm bunları evinde saklamaya kalkacaktı. Tam bir koleksiyoncu.” Dominoları kutunun içine atıp, birkaç parçayı daha çıkarmaya başladı.

“Baba, burada ne yapıyorsun?” Yaşadıkları bu durum hiçbir anlam ifade etmiyordu. Babası antikalarla ilgilenmezdi. Sand Harbor’ın meraklısı değildi ve bir borsacı olarak, işinden başka hiçbir şeye ayıracak zamanı yoktu. Sürekli meşguldü ve telefonuna veya elektronik postalarına pek bakmazdı.

“Yardım ediyorum,” dedi babası ona bakarak. “Yardım edeceğimi sana söylemiştim.”

“Senin karakterine aykırı bir şey.”

“Hep seninle daha fazla zaman geçirmem gerektiğini söyledin. Bence bu iyi bir fırsat.”

“Peki ya karın, küçük çocukların? Her zaman onların

sana daha fazla ihtiyacı olduğunu söylemez miydin?”

“Seninle baş etmek mümkün değil,” diye homurdandı babası.

“Hiç benimle baş etmeye çalışmadın. Evliliğini bitirdiğinde, benimle olan ilişkini de bitirdin. Annemi boşadığın gibi beni de boşadın.”

Babası, Alexa’nın bu kadar açık konuşmasına şaşırmişti. Hatta Alexa bile kendine şaşırmişti. Fakat geri adım atmayacaktı. Babasına aklından geçenleri söyleme fırsatı her zaman eline geçmiyordu, o yüzden açık olmayı tercih ediyordu.

“Böyle hissettiğin için üzgünüm,” dedi babası. “Asla amacım seni üzmemek değildi Alexa. Dostça bir boşanma olmasını istiyordum ama annen bana çok öfkeliydi. Onunla beş saniye bile konuşmak mümkün değildi; sürekli ağlıyor, çığlık atıyordu. Artık kaldıramıyordum.”

“Neden ortak vesayet istemedin?”

“Annenin sana ihtiyacı vardı.”

“Senin yok muydu?” diye sordu Alexa sert bir şekilde.

“Onu demek istemedim. Üstelik sen de benimle kalmak istediğini söyleyemezsin. Annen senin düşüncelerini zehirliyordu. Aradığımda bile benimle konuşmak istemiyordun.”

“Çok ender arıyordun. Geri çevirdiğim düzinelerce telefon görüşmesi varmış gibi davranma. Telefon sadece doğum günlerimde ve bazen de Noel’de çalıyordu. Bir süre sonra hiç çalmamaya başladı.”

Babasının gözlerine soğuk bir bakış yerleşti. “Geçmişe

dönüp yaşananları değiştiremem Alexa, istesem de yapamam.”

“Zaten istiyormuşsun gibi de görünmüyor.”

“Şimdi olsa, kesinlikle daha farklı şeyler yapardım ve buna seninle daha fazla vakit geçirmek de dahil,” dedi babası. “Ama mükemmel değilim. Hatalar yapıyorum. Herkes yapar. Tek yapabileceğimiz bu hatalardan ders çıkarıp hayatımıza devam etmek.” Tekrar kutuya dönüp paslı bir gümüş şamdan çıkardı. “Bu muhtemelen çöpe gidecek.”

“Temizlenebilir,” dedi Alexa. Babasının sorunu buydu işte. Bir şeyleri tamir etmektense, çöpe atmayı tercih ediyordu.

“Öyle diyorsan...” diye mırıldandı elindekini kenara koyarak.

“Annemle niye ayrıldınız?” diye sordu Alexa aniden.

Rob iç geçirdi. “Sayamayacağım kadar çok neden var.”

“Bu nedenlerden biri de senin bir ilişki yaşıyor olman mıydı?”

Babası bu soru karşısında irkilip şaşkınlıkla döndü. “Bana bunu neden soruyorsun?”

“Çünkü bilmek istiyorum. Bunu uzun zamandır düşünüyorum ve artık bir yetişkinim. Dürüst bir cevap almak istiyorum.”

“Onu aldattığımı sana annen mi söyledi?”

“Ben sana soruyorum baba.”

Babası ona uzun bir süre baktı. “Evliliğimde yaşananlar seni ilgilendirmez. Sen benim kızımsın Alexa. Bazı konular özel kalır.”

Alexa bu yanıt karşısında hayrete düşmüştü. “Bazı konular özel mi kalır?” dedi bağırarak. “Geçmişteki tartışmalarınızın ne kadar yüksek sesli olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı? Sizin kişisel meselelerinizi duymak zorunda kalmamak için kulağıma tıkaç takardım ben. Bir anda hiçbir şey duymamam konusunda bu kadar endişelenmeni anlayamıyorum.”

“Bunu konuşmamızın ne anlamı var? Geçmişin yine aramıza girmesini istemiyorum. Her şeye yeniden başlasak olmaz mı? Halan ve kuzeninle yeniden bir araya geldin. Bütün o çirkin günleri tekrar yaşamayalım. Yeni günler bizi bekliyor.”

“Soruma cevap vermek zorundasın,” dedi Alexa babasının ricalarını duymazdan gelerek. “Annemi, Shayla Cummings denen bir oyuncuyla mı aldattın?”

Rob derin bir soluk aldı. “Shayla hakkında ne biliyorsun?”

Adını söyleyiş biçimi, Alexa’ya babasının bu kadını gerçekten de tanıyor olduğunu gösteriyordu. Mide bulantısı artmıştı. Braden haklı mıydı? Bu sonu gelmeyen sorularla kendine daha mı çok acı çektiriyordu? Artık geri dönmek imkânsızdı.

“Wellbourne Konağı’nı kiraladığımı biliyorum,” diye yanıtladı Alexa. “Ölümünden birkaç hafta önce biriyle kavga ettiğini de.”

“Tüm bunlarla nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Bu senin cevabına bağlı.”

“Bu konuyu neden açtığını anlamıyorum.”

“Bu kutular gönderildikten hemen sonra biri bu dükkâna zorla girdi.”

“Yani?”

“Yani, bu soygunla bağlantılı olabilecek gizemli bir ölüm söz konusu.”

“Bu iki olayı nasıl bir araya getirdiğini hayal edemiyorum. Hem, benim Shayla’yla bir ilişki yaşadığımı nerden çıkarıyorsun?”

Alexa bir süre düşündükten sonra konuşmaya devam etti, “Shayla Cummings’in doğum günü kutlamasına ait bir fotoğraf gördüm. Pastanın yanında altın bir çakmak vardı. Çakmak, Stan Amca’nın sana verdiği çakmağa benziyordu.”

Rob’un ağzı açık kaldı. “Alexa, sen aklını mı kaçırdın? Benden, Shayla ve benimle ilgili bir hikâye uyduracak kadar mı nefret ediyorsun?”

“Onu tanıyormuşsun gibi geliyor.”

“Delirmişsin sen. Bu çok saçma ve kesinlikle mantıksız.”

Rob’un, ağzından çıkan her kelimeyle öfkesi de artıyordu. Alexa’nın midesi gitgide daha fazla kasılıyor; babasının sesindeki öfke, küçük bir kızken kulak misafiri olduğu kavgaları hatırlatıyordu. O zamanlar babasının bağırıışlarını veya annesinin ağlayışlarını duymamak için yorganın altına saklanırdı.

Şu an her ne kadar yorganın altına saklanmak istese de bunu yapamazdı. Babasının karşısında güçlü durmak zorun-

daydı. “Seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Sadece soru soruyorum ve sen savunmaya geçiyorsun. Bu benim, senin bir şeyler sakladığını düşünmeme neden oluyor.”

“Artık seni tanıyamıyorum,” dedi babası öfkeyle başını sallayarak.

“Keşke ben de seni tanıyamasaydım,” diye karşılık verdi Alexa kendini inanılmaz derecede üzgün hissederek. “Yalan söylememek için sürekli bağıırıyorsun. Bunu şimdi fark ediyorum. Annemle yaşadığınız tüm o kavgalar. Ona asla cevap vermedin. Sadece soru sorduğu için ona bağırdın. Ama ben annem gibi değilim. Beni terk edeceğin için korkmuyorum çünkü zaten çoktan terk ettin.”

Rob’un yüzü bembeyaz olmuştu. “Benden bu kadar nefret ettiğini hiç bilmiyordum.”

“Keşke nefret etseydim. O zaman her şey daha kolay olurdu. Ama ben son on beş yılımda, beni küçük bir kızken sevdiğin gibi tekrar sevebilmen için dua ettim. O zamanlar kendimi özel hissediyordum.” Alexa’nın gözleri dolmuştu ve hâlâ acı duyduğu için kendine kızıyordu ama hissettiklerini inkâr edemezdi. “O zamanlar birlikteydik. Seninle son kahvaltı edişimin, aslında en sonuncusu olacağını bilmiyordum. O zamanlar seni seviyordum ve Tanrı yardımcım olsun ki seni hâlâ seviyorum. Ama beni çok üzdün ve aynı şeyi diğer çocuklarına da yapmamanı umuyorum çünkü bu gerçekten berbat bir his.” Alexa soluk verdi. Söylemek istediği her şeyi söyleyebildiği için garip bir şekilde rahatladığını hissediyordu.

“Üzgünüm Alexa. Gerçekten üzgünüm.”

“Umarım üzgünsündür,” dedi Alexa. “Umarım değişirsin.”

Rob, Alexa’ya baktı. “Sanırım gitsem iyi olacak.”

“Genellikle tek yaptığın bu.” Onu, yanlış düşündüğüne ikna etmeye bile çalışmaması Alexa’yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Zaten bunu nasıl yapabilirdi ki? Alexa’nın hiçbir konuda yanlış düşünmediğinin babası da farkındaydı.

“Annen gibi konuştun,” dedi babası.

“Onu hiç sevdin mi?” diye sordu Alexa.

“Anlatamayacağım kadar çok,” dedi babası iç geçirerek.

“Gerçekten mi? Peki sonra ne oldu?”

“Birbirimiz için doğru insanlar değildik. Farklı şeyler istiyorduk. Ne ben onu ne de o beni mutlu etti. Senin de bu çapraz ateşin ortasında kaldığını biliyorum Alexa. Olayları gerektiği gibi çözmedim. Bunu şimdi fark ediyorum.”

En azından bu kadarını kabul etmişti.

Babası ona uzun bir süre baktı. “Shayla Cummings’i tanıyordum. Doğum gününü kutladığında ben de Wellbourne Konağı’ndaydım. Gördüğün benim çakmağım olabilir. Ama sadece arkadaşımdı.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu Alexa.

“Seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum. Sen benim kızımsın ve bu doğru olmaz.”

“Çok güzel, genç bir kadındı ve onu isteyen birçok erkek vardı. Senin istemediğine inanmak zor.”

“İstemiş olsam bile, Shayla’nın gözü başkasındaydı.”

“Kimdeydi?”

“Bu konuda çok ketumdu. İlk önce Jack Wellbourne olduğunu sandım fakat sonra Daniel Stone da onun etrafında dolanmaya başladı, bu yüzden onun da olabileceğini düşündüm. Bana söylemek istemiyordu. Bu konuyu konuşunca üzüldüğünü söylüyordu.”

“Sence Shayla’nın ölümü bir kaza mıydı?”

Rob bir süre bu soruya cevap veremedi. “Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sabahın erken saatlerinde yüzmeyi tercih ederdi çünkü biraz kilo almıştı ve magazin basınının onu yakalayıp, oyuncululuğunun fiyaskoyla sonuçlanmış olması yetmezmiş gibi, gün geçtikçe şişmanlıyor oluşunun da haberini yapmasını istemiyordu.”

“Bulunduğunda mayo giymiyordu.”

“Orasını bilmiyorum. Belki de vücudunu gizliyordu. Dediğim gibi, kilo almıştı.”

Alexa düşündü. Gazetelerde çıkan fotoğraflarda Shayla çok zayıf görünüyordu fakat tabii, oyuncuların ve modellerin zayıflık anlayışları farklıydı.

“Shayla’nın hayatında çok sorun vardı,” diye ekledi babası. “Depresyona yenik düşmüş olması mümkün.”

“Yani bunun intihar olduğunu söylüyorsun, öyle mi?”

“Bunu bilmediğimi söylüyorum.”

“Onun ölümüyle ilgili polisle hiç konuştun mu?”

“Hayır, o öldüğünde biz Seattle’a dönmüştük. Üstelik annen ve ben de bir boşanma sürecinin tam ortasındaydık.

Burada ne olup bittiğinden haberim bile yoktu.”

“Kimsenin seni aramamasına şaşırdım. Shayla’yla aranızdaki arkadaşlığı kimse bilmiyor muydu?”

“Arkadaşlığımı dışarıya ilan etmiyordum,” dedi Rob beceriksizce ayaklarını oynatarak.

“Peki ya Phoebe Hala?”

“Tanrım, hayır! Kız kardeşim çok konuşan biridir. Ona hiçbir şey söylemezdim. Zaten söyleyecek bir şey de yoktu. Ama şu an gözlerindeki şüpheyi görüyorum ve sanırım birine onunla arkadaşlığımı anlatmış olsaydım, onlar da bana bu şekilde bakacaklardı. Bak, Shayla’nın ölümüyle bu kutuların gönderilmesi arasında herhangi bir bağlantı olduğunu sanmıyorum. Hayal gücün eskiden de çok güçlüydü. Sanırım büyümüş olmana rağmen hâlâ hayaller kuruyorsun.” Durdu. “Mal sayımı yapman için seni yalnız bırakacağım.” Ön kapıya doğru ilerledi ve dönüp arkasına baktı. “Yarın ben gitmeden önce, birlikte kahvaltı yapmak ister misin?”

Alexa bu beklenmedik soru karşısında şok geçirmiş ve hemen evet demediği için kendine şaşırmıştı. Kafasındaki savunma mekanizması, babasıyla tekrar Nini’nin Yeri’ne gitmek isteyip istemediğini sorgulamasına neden oluyordu. Sand Harbor’a döndüğünden beri geçmişi tekrar yaşıyordu ve bu eski anıyı da yeniden ziyaret etmek istiyor muydu?

“Eskiden seni kahvaltıya davet ettiğimde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çığlık çığlığa evet derdin,” dedi babası üzgün bir ses tonuyla.

“Buluşuruz,” dedi Alexa sessizce. “Ama Nini’nin Ye-

ri'nde değil. Hannah'nın Simit Evi'ne gidelim."

"Tamam. Saat sekiz iyi mi? Yoksa çok mu erken olur? Uçağa yetişebilmek için öğlen Seattle'da olmam lazım."

"Sorun değil."

"Çakmağımın görüldüğü fotoğraf sende mi?" diye sordu Rob.

"Hayır, fotoğraflar Braden'da."

"Braden mı? Şu birlikte takıldığın çocuk mu?"

"Evet o."

"Fotoğraflar neden onda?"

"Olayı araştırmama yardım ediyor." Alexa, babasının gözlerindeki gizli öfkeyi fark etmişti. Eğer söylediği gibi masumsa, bir doğum günü pastasının fotoğrafıyla ve o fotoğrafta görünen, kendisine ait olup olmadığı belirsiz bir çakmakla neden bu kadar ilgileniyordu?

"Belki de geri almalısın," dedi babası. "Bakmak istiyorum."

"Umarım alabilirim."

"Tamam. Yarın görüşürüz o halde."

"Görüşürüz," dedi Alexa.

Babası çıkınca, Alexa onun akşamın geri kalanında ne yapacağını merak etti. Sand Harbor'da hâlâ görüştüğü arkadaşları var mıydı? Nerede kalacağından da bahsetmemiştir. Alexa bir anda ona soracak birkaç sorusu daha olduğunu fark etti. Gece neden kasabada kalacaktı? Cuma öğlene kadar Seattle'da olması gerçekten de gerekiyor muydu? Zaten kız kardeşini ziyaret etmiş, onun iyi olduğunu görmüştü. Yarma kadar burada vakit geçirecek olmasının nedeni neydi?

Onuncu Bölüm

Braden, kız kardeşi Carey'nin çalıştığı emlak acentesi ofisine girdi. Burası Sand Harbor'daki üç emlak acentesinin en büyüğüydü ve Carey, firmanın dört ortağından biriydi. Lisansını altı ay önce almış, şimdiden kasaba yakınlarındaki semtlerdeki yeni girişimlerden kazanç elde etmeye başlamıştı.

Danışmada duran görevli, Braden'a koridorun aşağısındaki odayı gösterdi. Carey sol taraftaki ikinci küçük ofiste çalışıyordu. Küçük kız kardeşi sarı saçları, yuvarlak yüzü ve içten gülümsemesiyle tıpkı kumral saçlı annesine benziyordu. Çalışkanlığını da annesinden almıştı. On beş yaşından beri çalışıyordu ve para kazanmayı seviyordu. Kariyer planlarını gerçekleştirene dek aşkın, evliliğin ve aile kurmanın geri planda durduğunu söylerdi. Belki de Braden'ın genç yaşta yaşadığı evlilik faciasından bir şeyler öğrenmişti.

Braden ofise girince, Carey şaşkınlık içerisinde ayağa kalktı. "Ne oldu?" diye sordu korkarak.

“Hiçbir şey. Her şey yolunda.”

“Eğer buraya geldiysen, her şey yolunda olamaz. Haf. talardır evden çıkmıyorsun, son on gündür telefonlarımı aç. mıyorsun.” dedi Carey.

Çünkü Carey’nin tüm telefonları, Braden’ı evden çıkar. mak içindi. “Üzgünüm,” diye mırıldandı Braden. “Ama gel. dim işte.”

Carey başını hafifçe yana eğerek ona düşünceli gözlerle baktı. “Farklı görünüyorsun.”

“Buraya kendim hakkında konuşmaya gelmedim,” dedi Braden hemen.

“Ama senin hakkında konuşmalıyız. Endişeleniyorum.”

“Endişelenmene gerek yok. Ben senden büyüğüm. Benim senin için endişelenmem gerek, senin benim için değil.”

“Bizim ailemiz o tür ailelerden değil.”

Haklıydı. Babası öldükten sonra birbirlerine tutunmuş. lar, çok bağlanmışlardı. Hatta babası ölmeden önce bile annesi, kız kardeşi ve erkek kardeşi hep bir aradaydı ve Bra. den’in, en büyük kardeş olduğu için, herkesle ilgilenmesi ge. rekmişti.

“Sana bir sorum var,” dedi Braden masanın önündeki sandalyeye otururken.

“Ne oldu?”

“Wellbourne Konağı’nın kiralanmasıyla ilgilenen acen. tenin hangisi olduğunu öğrenmeye çalışıyorum.”

Carey bir kaşını kaldırdı. “Ciddi misin? Bana soracağın

soru bu muydu?”

“Neden? Ne soracağımı sanmıştın?”

“Bilmiyorum. Daha özel bir soru olacağını düşünmüştüm. Mesela hayatımın geri kalanında ne iş yapmalıyım filan gibi. Çünkü açıkçası benim bu soruya bir cevabım var.”

“Nedir?”

“Gayrimenkul. Kasabada emlak patlaması yaşanıyor. Gerekli kursları alman pek uzun sürmez, sonra hemen birlikte ortaklık işine girebiliriz. Matt hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra, onu da ortak ederiz. Tam bir aile şirketi olur. Bence harika bir fikir.”

Braden, Carey’nin gözlerindeki heyecan karşısında gülümsedi. “Her şeyi düşünmüşsün.”

“Çok uzun zamandır düşünüyorum. En iyi yanı da senin güvende olacak olman ve benim gece yarısı telefon çalacak veya kapıma iki tane üniformalı adam dikilecek diye endişe etmeyecek olmam.” Gözleri doldu. “Hep bunun gerçekleşeceğini hayal ederdim Braden. Kafamda, babam öldüğü zaman gelen adamların şimdi de senin için geleceklerini düşünürdüm.”

Braden kaşlarını çattı. Ona bütün bunları yaşattığı için kendini kötü hissediyordu. “Endişelenmeni hiç istemedim.”

“Nasıl endişelenmem? En kötüsünün gerçekleşeceğini biliyordum çünkü daha önce olmuştu. O yüzden...” Boğazını temizledi. “Gayrimenkul konusuna geri dönelim. Kendi şirketimizi açıp adını C&B Emlak koyabiliriz.”

“Senin ismin önce mi gelecek? Ben senden büyüğüm.”

“Benim deneyimim daha fazla.”

“O halde kendi şirketini açmalısın.”

Carey’nin yüzü asıldı. “En azından bir düşünmez misin?”

“Düşünecek bir şey yok. Emlak işiyle ilgilenmiyorum.”

“Kötü bir iş değil. İyi para kazanabilirsin.”

“Ben ev satmak istemiyorum Carey.”

“Sanırım öylesi hareketli bir işe alıştıktan sonra bu sıkıcı geliyor.”

“Yine de düşünmüş olman güzel; gerçekten. Şimdi benim soruma geri dönebilir miyiz? Wellbourneler’in kiralık evleriyle hangi şirketin ilgilendiğini biliyor musun?”

“Evet, biz ilgileniyorduk. Şirketin sahibi Mark Bellingham, Jack Wellbourne’ün yakın bir arkadaşıydı. Hatta sanırım Bay Wellbourne, Mark’a bu şirketi açarken de yardım etmişti. Birçok girişimde de birlikte çalıştıklarını biliyorum.”

“Bu harika. On beş yıl öncesinin kayıtlarına ulaşabilir misin?”

Carey arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Küçük bir kızken, Braden ondan istemediği bir şeyi yapmasını istediği zamanki inatçı bakışlarıyla bakıyordu. “Neden sorduğuna dair daha fazla bilgi istiyorum.”

“On beş yıl önce, Wellbourne Konağı’nı Shayla Cummings’e kimin kiraladığını öğrenmek istiyorum. Ağustos ya da temmuz ayları olabilir. Yaz boyu orada kalıp kalmadığını bilmiyorum.”

“Braden, nasıl bir işin içindesin?”

“Uzun hikâye. Beni konuşturmak için bana işkence etme-

den yardım edebilir misin, Carey?”

“Sanırım... En azından bir şeylerle ilgilendiğin için mutlu olmam gerekiyor,” diye homurdandı Carey.

“Aynen öyle. Evden çıkmayı başardım, tam da senin istediğin gibi.”

“Zamanını daha eğlenceli biçimde geçirmeni istiyorum, belki arkadaşlarınla bir şeyler içmeye gidebilirsin veya benimle bisiklet sürebilirsin.”

“Evet, onlar da olacak. Şu anda bu konuyla ilgileniyorum.”

“Tamam, peki.” Carey bilgisayarı açtı. “Mark, dosya sistemimizi güncellemesi için yeni bir stajyer aldı. Sanırım senin istediğin kadar eski dosyaları da sisteme eklemiştir.” Bazı tarihler girdi. “Bakalım.”

Braden kalkıp masanın etrafından dolaştı ve ekranı görebileceği bir yerde durdu.

“Görünüşe göre ev ağustos ayında, Daniel Stone tarafından kiralanmış,” dedi Carey.

Braden, onun gösterdiği kira sözleşmesini görünce nabızı hızlandı. “Daniel Stone mu? Neden evi o kiralasın ki? Ailesinin kumsalda evi var.”

Carey omuzlarını silkti. “Bilmiyorum.”

“O yaz evi kiralayan başka biri var mı?”

Carey ekrandaki başka sayfalara göz gezdirdi. “Gördüğüm kadarıyla o tarihten altı ay önce, bu ofiste evle ilgili herhangi bir kira sözleşmesi yapılmamış. Ama bu pek alışıl gelmiş bir durum değil. Kira sözleşmelerinin çoğu yaz aylarında yapılır.”

“Peki ya bir önceki yaz?”

Carey başka bir sayfa açtı. Ve tam orada, Braden’in görmek istediği isim duruyordu... Shayla Cummings. Bir önceki yıl, temmuz ayında evi üç haftalığına kendi adına kiralamıştı. Neden bir sonraki yaz tekrar geldiğinde, Daniel Stone’un adına kiralamıştı o zaman? İkisinin bir ilişkisi mi vardı?”

“Shayla Cummings kumsalda ölen oyuncu değil mi?” diye sordu Carey.

“Evet.”

Carey ona tekrar şüpheli gözlerle baktı. “Artık bir açıklama alabilir miyim?”

“Drew’a, antikacı dükkânına düzenlenen soygunu soruşturması için yardım ediyorum. Olay Wellbourneler’le bağlantılı olabilir.”

Carey’nin gözleri bir anda ışıldadı. “Phoebe’nin yeğeninin kasabaya geri döndüğünü duydum. Onu gördün mü?”

“Evet.”

“Şimdi anladım,” dedi Carey neşeyle gülümseyerek. Braden kaşlarını çattı. “Hiçbir şey anlamıyorsun.”

“Evden çıkmanın sebebi o.”

“Benden yardım isteyen kişi Drew.”

“Kim olduğu önemli değil. Seni dışarıda, bir şeylerle uğraşırken gördüğüme memnunum. Kinley’ye çok kızıyorum ve sen o korkunç apartman dairesinde kalırken, onun hâlâ senin evinde yaşıyor olmasının adil olmadığını düşünüyorum.”

“Bu benim seçimimdi ve kaldığım ev o kadar da kötü bir yer değil.” Kız kardeşinin desteği, Braden’ı mutlu ediyordu

fakat yaşadığı boşanmanın Kinley'yle kendisi arasında kalmasını istiyordu. "En iyisi bu," diye ekledi. Sözler ağzından çıktığı anda aslında gerçekten de o şekilde hissettiğini fark etti. "İkimiz de hayatımıza devam etmeliyiz."

"Sen devam ediyor musun?"

"Artık daha fazla çaba gösteriyorum," diye itiraf etti Braden.

Carey'nin gözlerinde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Pekâlâ, akşam yemeği için bir planın var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Braden yavaşça. Alexa'yı ve onunla tekrar buluşmak isteyip istemediğini düşünüyordu.

"Dışarı çıkabiliriz. Hatta bize katılması için annemi de arayabilirim," diye öneride bulundu Carey. "Veya ben yemek yaparım."

"Yemek mi yaparsın?" diye sordu Braden kuşkuyla.

"Yani, pizza sipariş edebilirim ya da annem yemek yapabilir. Sen ona evine yemek getirmemesini emrettiğinden beri dondurucuda güveç depoluyor."

"Ona emretmedim."

Carey göz devirdi.

"Peki, yemeğe gidiyoruz. Annemi ara ve saat sekizde Rocco'nun Yeri'nde buluşacağımızı söyle. Ben ısmarlıyorum."

"Gerçekten mi?" Carey'nin yüzüne umut dolu bir gülümseme yayıldı.

"Evet. Orada görüşürüz."

"Bunu yapacağımız için çok mutluyum, Braden. Çok

uzun zaman olmuştu.”

“Evet, öyle.” dedi Braden. “Verdiğin bilgi için teşekkürler.”

“Umarım işe yaramıştır.”

“En azından düşüneceğim başka şeyler oldu.”

Braden saat beşi geçerken, antikacı dükkânına girdiğinde Alexa, Wellbourne'den gelen kutuların sonuncusuna bakmayı yeni bitirmişti.

“Merhaba,” dedi Alexa. Yanından ayrıldıktan sonra onu nasıl bir ruh halinde bulacağını kestiremediği için tedbirliydi.

“Selam,” diye karşılık verdi Braden tezgâhın üzerinde duran eşya yığınınına bakarak. “İlerleme kaydetmiş gibisin.”

“Biraz. Çok değerli, şaşırtıcı ya da olumsuz görünen herhangi bir şey bulmadım. Ama en azından halam döndüğünde yapacak daha az işi olacak.”

“Öğleden sonra onunla görüştün mü?”

“Evet.”

“Nasıldı?”

Belli ki öpüşmeleri hakkında bir şey konuşmayacaklardı. Bu, Alexa'nın işine gelirdi. “Gittikçe iyileşiyor. O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Arkadaşlarının çoğu oradaydı. Polis Amiri de oradaydı. Phoebe'yi yaralayan kişiyi bulmadan rahat etmeyeceğini söyledi. Sanırım halama âşık.”

“Benim de izlenimim o yönde.”

“Onunla ne zaman konuştun?” diye sordu Alexa şaşırarak.

“Muhtemelen sen konuştuktan kısa bir süre sonra.

Shayla'nın boğulmasıyla ilgili ona birkaç soru sordum. Bizim bildiğimizden farklı bir şey söylemedi."

"Ona babamı da sordun mu?"

Braden ona baktı. "Sordum ve beni anında susturdu. Seni veya halanı üzecek bir şey yapmamak için dikkatli olmamı söyledi."

"Bu, babamın tamamen masum olduğunu göstermiyor."

"Biliyorum. Belki de babanı bu konuya karıştırmak istemiyordur ama yine de bir suç işlendiğini düşünüyor olsaydı, böyle davranmazdı. Halana sadık olabilir ama aynı zamanda da iyi bir polis."

"Babamdan bahsetmişken," dedi Alexa. "Hastaneye geldi."

"Nasıldı?"

"Tuhaf. Onu on yıl önce, sadece on dakikalığına görmüştüm. Ondan önce de beş yıl boyunca hiç görüşmemiştik. Her neyse, Phoebe'yle kısa bir süre konuştuktan sonra buraya geldi. Esas garip olan da buydu."

"Neden? Belki seninle konuşmak istemiştir."

"Benimle konuşmaktan ziyade kutuların içindekilerle ilgileniyordu. Hatta ben içeriye girdiğimde kutuları karıştırıyordu. Onu, Evie'nin içeriye aldığımı söyledi ama ben geldiğimde Evie yoktu."

"Hâlâ onun Shayla'yla bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. Biliyorum. Ona sordum Braden."

"O ne dedi?"

“İlk başta inkâr etti. Annemle boşanmaları hakkında ateşli bir tartışmaya girdik ve bir anda, bana ne oldu bilmiyorum, ona karşı hissettiğim, bastırılmış tüm duygularım patladı. Ona neden benim için hiç fedakârlık yapmadığını, annemi boşarken neden beni de boşadığını sordum.”

Braden hafif bir ıslık çaldı. “Çok cesurca.”

“Veya aptalca. Her zamanki gibi lafı dolandırıp, bahaneler uydurdu ama bir şey değişmedi. Çünkü bu mesele onunla değil, benimle ilgili. Hep söylemek istediğim şeyleri söyledim.”

“Etkilendim,” dedi Braden gözlerinde beliren hayranlık ifadesiyle. “Bir ebeveynle yüzleşmek kolay değildir, özellikle de o kişi babansa.”

“Ben de kendimden az da olsa etkilendim,” diye itiraf etti Alexa. “Ağzımı açıncaya dek, onunla bir yetişkin gibi konuşabileceğimi düşünmüyordum. Her neyse, tartışmanın bir yerinde ona açıkça Shayla’yla bir ilişki yaşayıp yaşamadığını sordum. Bağırarak, bu konunun beni ilgilendirmediğini söyledi ama ben geri adım atmayınca sonunda onu tanıdığını itiraf etti.”

“Şimdi daha da etkilendim.”

“İsrarla sadece arkadaş olduklarını söyledi ama Shayla’nın doğum gününde orada olduğunu ve fotoğrafta gördüğüm çakmağın muhtemelen kendisine ait olduğunu açıkladı. Ayrıca, bana fotoğrafların nerede olduğunu sordu ama bende olmadıklarını söylediğimde bundan rahatsız olmuşa benziyordu. Ona fotoğrafların sende olduğunu söyledim. Senden alıp, sabah kahvaltıya getirip getiremeyeceğimi sordu.”

“Onunla kahvaltıya mı gideceksin?”

Alexa başıyla onayladı. “Bana, birlikte bir şeyler yapmayı teklif etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Hayır diyemedim. Ayrıca ona Shayla’yla ilgili daha fazla soru sorabilmem için bu iyi bir fırsat olur.”

“Fotoğrafları Drew’a verdim.”

“Ah, bence muhtemelen en iyisi bu.”

“Çakmağın babana ait olma ihtimaliyle ilgili bir şey söylemedim.”

Braden’ın öncelikli amacının kendisini korumak olması Alexa’yı duygulandırmıştı. “Teşekkür ederim.”

“Bu arada, Drew aklımızı kaçırdığımızı düşünüyor.”

Alexa gülümsedi. “Bazen ben de öyle düşünüyorum.”

“Ben de kız kardeşime uğradım. Evi Daniel Stone’un, kendisi veya Shayla için kiraladığını bilmek isteyebilirsin. Kim bilir, belki de Shayla onun misafiriydi.”

“Çok ilginç,” dedi Alexa.

“Bir önceki yılki kira sözleşmesinde Shayla’nın adı vardı... ama sonradan neden değiştirildiğini bilmiyorum.”

“Sanırım Bay Stone’la görüşmemiz gerekiyor. Shayla yaşıyor olsaydı muhtemelen Daniel Stone’la aynı yaşta olacaktı. Bu durumda, Shayla’nın Jack’le ilişki yaşıyor olmasından çok Daniel’la bir birlikteliği olması daha muhtemel görünüyor. Üstelik daha da irdelediğimizde, geçmişin üstünü örtme güdüsüne sahip tek şüphelimiz Daniel olabilir. Bu ilişki duyulduğu takdirde babamın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Üstelik kutulara bakmak isteseydi, dükkâna girmek için halamdan izin alması yeterliydi.”

“Ben, babanın uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyorum,” dedi Braden. “En azından soyguna ve Shayla’nın ölümüne karışmış olduğunu sanmıyorum. Shayla öldüğünde, baban kasa-bada bile değildi ve senin de dediğin gibi, kendi kız kardeşinin dükkânına gizlice girmeye ihtiyacı yok. Öte yandan Daniel, Shayla’yla olan ilişkisinin bir şekilde kendisine zarar vereceğinden endişe duyuyor olabilir.”

“Özellikle de Shayla ona âşıkken intihar etmişse. Daniel, bu olayı kimsenin bilmesini istemiyor olabilir.” Alexa duraksadı. “Shayla, Wellbourne Konağı’nda herhangi bir intihar notu, günlük ya da buna benzer bir kanıt bırakmışsa, belki de Jack bulup saklamıştır. Belki de Daniel veya onun adamlarından biri hiçbir şeyin gün yüzüne çıkmayacağından emin olmak için bir şeyler yapmıştır.”

Braden gülümsedi.

“Ne?” diye sordu Alexa şüpheyle.

“Noel’i kutlayan çocuklar gibisin. Belki de kariyer planını değiştirmeli ve dedektif olmalısın.”

“Sana yeni bir iş bulmak için uğraşıyoruz, bana değil.”

“Göreceğiz,” dedi Braden.

Birbirlerine bütün bilgileri aktardıktan sonra bir sessizlik oldu. Biraz gergin ve rahatsız bir durgunluk anıydı. Kendilerinden başka odaklanabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Alexa boğazını temizledi. “Yani...”

“Yani...” diye tekrarladı Braden.

“Daha önce yaşanan olayla ilgili konuşmak istiyor musun?”

“Hayır. Sen?”

“Şimdilik konuşmasak olur,” dedi Alexa. Ne düşündüğü veya ne hissettiğiyle ilgili açık ve net konuşabileceğinden emin değildi. Zihni fazlasıyla bulanıktı.

“O halde konuşmayalım. Akşam yemeğinde ne yapıyorsun?”

“Bir plan yapmadım.”

“Annem ve kız kardeşimle Rocco’nun Yeri’nde buluşuyorum.”

“O yer hâlâ açık mı? Pizzalarına bayılırdım.”

“Hâlâ açık. Sen de gelmelisin.”

“Rahatsız etmek istemem.”

“Aslında, gelirsen benim için daha iyi olur. O zaman hayatıma yönelik seçimlerimden dolayı beni sorgulayamazlar. Carey, onunla birlikte emlak işine girmem yönünde bir kariyer planı hazırlamış.”

Braden gözlerini devirirken Alexa gülümsedi. “Senin daha hareketli bir şeylere ihtiyacın var.”

“İhtiyacım olan şey, kendi kendime düşünmem için insanların bana fırsat tanıması.”

“Benim fikirlerim daha yaratıcı ama. Üstelik son fikrimi duymadın bile: Bence pilot olmalısın.”

“Ben ordudaydım, hava kuvvetlerinde değil.”

“Biliyorum ama senin havalı ve sakın bir yapın var. *Bu uçağı güvenli bir şekilde indirebilirim* diyen bir halin var.”

“Güvenoyu için teşekkürler ama sanırım yolcuların çoğu yapından çok deneyimine bakıyor. Ayrıca bu kariyer konuşma-

larını yapmayacağına söz vermezsen benimle yemeğe gelemezsin.”

“Gelmemden rahatsız olmayacaklarına emin misin?”

“Çok sevinecekler.”

“Gelişim sana yöneltilecek soruları arttırabilir Braden. Birlikte çalışıyor olmamız insanların çok ilgisini çekiyor.”

“Senin hakkında ne sorarlarsa sorsunlar, Kinley hakkında soracakları sorulardan iyidir.”

“Onu seviyorlar mıydı?”

“Annem sevmek için çok çaba gösterdi ama hiç anlaşımadılar. İkisi de birbirinden çok farklı insanlar.”

“Yani gelip tampon görevi üstlenmemi istiyorsun. Sanırım hayatımda aldığım en güzel teklif,” dedi Alexa gülerek.

Braden kahkaha attı. “Pizzanı sebzeli yaptırtmana izin vereceğim,” dedi eskiden Alexa’ya sadece peynirli pizza yedirttiğini ona hatırlatarak. Braden o “yeşil şeyleri” hiç sevmiyordu.

“Kabul,” dedi Alexa çantasını alıp, Braden’in arkasından kapıdan çıkarken.

On Birinci Bölüm

Rocco'nun Pizza Sarayı, Sand Harbor'ın en ünlü mekânlarından biriydi ve neredeyse elli yıldır, Domenici Ailesi'nin farklı üyeleri tarafından işletiliyordu. Braden, eski moda pizza salonuna girmek için kapıyı açtığı anda, Alexa zamanda yolculuk yaptığını hissetti. Sadece restoranın dekorunun eski oluşundan değil, aynı zamanda çocukluğunda en sevdiği mekâna tekrar girdiği için de duygulanmıştı. Buraya hem ailesiyle hem de Braden'la birlikte gelirdi.

Braden'in annesi ve kız kardeşi, odanın ortasındaki masada oturuyorlardı ve Alexa, Kathy Elliot'ı tanımakta hiç güçlük çekmemişti. Hâlâ sarışın ve minyondu, içtenlikle bakan kahverengi gözleri ve uysal bir gülüşü vardı. Kathy hemen ayağa kalkıp, daha Alexa merhaba diyemeden onu kucakladı.

"Ah, aman Tanrım, Alexa. Seni nerede görsem tanırım. Seni yeniden görmek ne kadar güzel," dedi Kathy, kocaman bir gülümsemeyle birkaç adım geri çekilip onu tepeden tırnağa süzdü. "Çok güzelsin."

Alexa bu iltifat karşısında kızarmıştı. “Teşekkür ederim. Sizler de çok iyi görünüyorsunuz. Ve Carey, vay canına!” Alexa, Braden’in kız kardeşine hayranlıkla gülümsedi. “Ne kadar büyümüşsün. Benim aklımdaki Carey hep on yaşında.”

“Ve sen de on iki,” dedi Carey, Alexa’ya sarılarak.

Elliot Ailesi’nin kadınları sarılmayı hep çok severlerdi. Bu özellik bir tek Braden’a geçmemişti.

“Alexa’yı getireceğinden bahsetmemiştin,” dedi Carey kardeşine meraklı gözlerle bakarken.

“Aniden karar verdik,” dedi Braden, Alexa için bir sandalye çekerken.

“Umarım sorun olmamıştır,” dedi Alexa herkes yerine otururken.

“Hayır, bu harika,” diye karşılık verdi Kathy. “Carey, Braden’in bizimle yemeğe çıkmak istediğini söylediğinde çok sevinmiştim ve şimdi sen de geldiğin için çok daha mutluyum. Halanın başına gelenleri duydum. Yaşadığı olay çok korkunç. Şimdi nasıl?”

“Gerçekten iyi. Tamamıyla iyileşebileceğini söylüyorlar.”

“Bu harika,” dedi Kathy. “Sand Harbor’ın nasıl bir yere dönüştüğünü anlamıyorum. Eskiden hiç suç işlenmezdi.”

“Ben içecekleri alayım, ne dersiniz?” diye sordu Braden. “Ve bir de, hangi pizzayı sipariş edeceğinizi biliyor musunuz?”

“Sade peynirli olmasın,” dedi Carey, Braden’a anlamlı bir bakış atarak.

“Zaten Alexa’ya pizzasını sebzeli sipariş edebileceğine

dair söz verdim,” dedi Braden hemen. “Her ne kadar peynir ve domates sosunun nesinin kötü olduğunu anlamasam da.”

“Çok sıkıcı. Hep yemekte ısrar ettiğin vanilyalı dondurma gibi.”

Alexa, Braden ile Carey arasındaki samimi şakalaşma karşısında gülümsedi. İki kardeş hep çok yakındı ve ilişkileri Alexa’nın birçok kez kardeş sahibi olmayı dilemesine yol açmıştı. “Aslında, vanilyalı dondurma benim de en sevdiğimdir,” dedi Alexa, Braden’a biraz destek çıkmaya karar vererek. “Yemekten sonra almalıyız.”

Braden ona bakıp sırtıttı. “Sıcak çikolataya batırmadığın sürece.”

“Mızıkçı.”

“Neden bize en büyük boy pizzadan sipariş etmiyorsun? Yarısı sebzeli yarısı etli olur,” diye öneride bulundu Carey. “Bir de diyet soda.”

“Çünkü tüm kalorileri pizzaya saklıyorsunuz,” dedi Braden alay ederek.

“Aynen öyle,” diye karşılık verdi kız kardeşi gülümseyerek.

Braden gittikten sonra, Carey konuşmaya devam etti: “Bu akşam neredeyse normal görünüyor.”

Kathy başıyla onaylayıp Alexa’ya döndü. “Braden ordudan döndüğünden beri çok uzun zamandır içine kapanıktı. Onun için çok endişeleniyorduk. Gerçekten büyük bir bunalım yaşadı. Ona her konuşmaya çalıştığımda bana bağıırıyordu.”

“Zor günler geçirmiş olmalı,” dedi Alexa. Braden’in geçmiş hakkında daha çok şey öğrenmek için can atıyordu ama Braden, onun arkasından konuşuyor olmalarından pek hoşlanmayacaktı.

“Boşanma sürecinde olduğunu sana söyledi mi?” diye sordu Carey.

“Bahsetti.”

“Nedenini de söyledi mi?”

“Hayır ve söylemeyi de düşünmediğini belirtti,” diye yanıtladı Alexa.

“En azından biraz konuşmaya başlamış,” diye mırıldandı Carey, düşünceli gözlerle arkasına yaslanarak.

“Kinley hakkından çok nadir konuşur. Ben henüz iki kelimeden fazlasını ağzımdan alamadım. Onu aldattığını biliyorum. Sana bunu söylemiş miydi?”

“Bu konuya dair bir şeylerden bahsetti.”

“Belki sana biraz daha fazla şey anlatır,” dedi Carey. “Biriyle konuşması gerekiyor.”

“O kişinin ben olacağını sanmıyorum,” diye karşılık verdi Alexa. “Artık yabancı sayılırız.”

“Pek öyle görünmüyor,” dedi Kathy yavaşça. “İçeriye birlikte girdiğinizde, çok uyumlu görünüyordunuz. Siz çocukken aranızda çok özel bir bağ olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Braden yazı dört gözle beklerdi. Sen geldiğinde onu neredeyse göremezdim bile. Sabah bisikletini alıp çıkardı ve akşam yemeğine kadar dönmezdi.”

“Eskide kalmış, güzel günler,” dedi Alexa. “O zamanlar

değerini bilmedim sanırım. Ama çok uzun zaman önceydi. Yıllarca ayrı kaldık. Artık çok farklıyız.”

“Ama sen evlenmedin, değil mi?” diye sordu Carey cesurca.

Alexa başını salladı. “Hayır, bekârim.”

“İlginç,” dedi Carey, bakışları Alexa’dan Braden’a, sonra tekrar Alexa’ya kayarken.

Neyse ki Alexa daha fazla bir şey söylemek zorunda kalmadan Braden, elinde bir sürahi soda ve bir şişe birayla masaya dönmüştü. Yerine otururken kaşları çatıldı. “Hakkımda dedikodu mu yapıyordunuz?” diye sordu şüpheyle.

“Tek düşündüğümüz şey sen değilsin Braden,” diye karşılık verdi Carey sert bir tavırla. “Alexa’yı yeniden tanımaya çalışıyoruz. Ne iş yapıyorsun?” diye ekledi Alexa’ya dönerek.

“Muhasebeciyim,” dedi Alexa.

“Nisanın on beşi geçtiği için mutlusundur sanırım,” dedi Kathy. “Nasıl yapıyorsun bilmiyorum Alexa. Eski makbuzları her karıştırdığımda korkudan titriyorum. Her yıl daha düzenli olacağıma dair kendime söz veriyorum ve her yıl yine aynı karmaşanın içinde buluyorum kendimi.”

“Yalnız değilsin inan bana, bana makbuzlarını ayakkabı kutularında ve alışveriş torbalarında getiren insanlar var. Bir adam yastık kılıfının içine doldurmuştu.”

Braden gülümsedi.

“Komik olan ne?” diye sordu.

“Sadece tüm o makbuz dolu alışveriş torbalarının gö-

züne muhtemelen bir hazine avı gibi göründüğünü düşünüyordum.”

“Bazen,” diyerek itiraf etti. “Bir insanın finansal geçmişini bir araya toplamak çok zor olabiliyor. İnanılmaz bir şey, dışarıdan çok başarılı ve düzenli görünen insanlar bazen en karmaşık düzenleme sistemine sahip kişiler olabiliyorlar. Önyargılı yaklaşmamayı öğrendim.”

“Emlak ofisime gelen insanlar için ben de aynı şeyi hissediyorum,” dedi Carey. “Sadece bir yıldır emlak işi yapıyorum ama insanların gerçek gelirleriyle almayı planladıkları şeyler beni hayrete düşürüyor. Kasabada zengin insan olmadığından değil tabii. Kumsaldaki o evlerin değeri gitgide artıyor.” Duraksadı. “Sen ve Braden, Wellbourne Konağı’yla ilgili bilgi edinmeye çalışıyorsunuz, değil mi?”

“Benim kasabada olduğum son yaz orada kalan kadını merak ediyoruz,” dedi Alexa. “Shayla Cummings.”

Kathy konuşmaya başladı. “Kimden bahsediyorsunuz siz?”

“Boğulan kadın,” dedi Alexa. “Ben gitmeden önceki akşam, Braden’la birlikte kadının biriyle kavga ettiğini görmüştük, ardından da gizemli bir şekilde öldü, biz de bu yüzden merak ediyoruz.”

Kathy başını salladı; dudakları ince bir çizgi halini almıştı. “Bu eski olayı eşelememelisiniz.”

Braden, annesinin ses tonunu duyunca pozisyonunu dikleştirdi. “Neden?” diye sordu.

“O genç kadın tam bir baş belasıydı. Ne zaman kasa-

baya gelse, burada yaşayan tüm evli kadınlar endişelenmeye başladılar. Erkeklerin çok fazla dikkatini çekiyordu.”

“Özellikle ilgilenen biri var mıydı?” diye sordu Braden.

Kathy, Alexa’ya kaçamak bir bakış atıp oğluna döndü. “Dedikodu yapmak istemiyorum.”

“Babamın Shayla’yı tanıdığını zaten biliyorum,” dedi Alexa. “Bana arkadaş olduklarını söyledi.”

“Evet, Shayla’nın birçok arkadaşı vardı,” dedi Kathy anlamlı bir ses tonuyla.

“Sanki o kadın tam bir kaltakmış gibi konuşuyorsun anne,” dedi Carey araya girerek.

“Evet, o kelimeyi kullanmayı sevmiyorum ama pek itibarlı değildi.”

“Daniel Stone’la bir ilişkisi var mıydı?” diye sordu Braden. “Carey, Wellbourne Konağı’nın kira kayıtlarına baktı ve ağustos ayında kira sözleşmesinde Daniel Stone’un ismi görünüyordu.”

“Daniel gençken çok çılgındı, tıpkı Wellbourne’ün oğulları gibi. Ailelerinin yatlarında büyük partiler düzenlerlerdi. Hepsinin Shayla’yı tanıdığına eminim. Üstelik sadece oğullar değil, babaları da tanıyordu.” Kathy aniden eliyle ağzını kapattı. “Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum.”

“Evet, söyledin,” dedi Braden hemen. “Jack Wellbourne’nün, Shayla’yla bir ilişkisi var mıydı?”

“O konuda bazı dedikodular çıkmıştı,” diye itiraf etti Kathy. “Wellbourneler sürekli seyahat edip zamanlarının bir kısmını burada, bir kısmını diğer evlerinde geçirdiklerinden,

onların nerede olduklarını kimse bilemezdi. Ama Jack o yaz, yatırımlarını kontrol etmek için sık sık kasabaya gelmişti.”

“Jack ile Shayla arasında epey yaş farkı vardı,” diyerek araya girdi Alexa.

“Zengin, yaşlı erkekler genellikle istekli, genç ve güzel kadınları bulmakta pek güçlük çekmezler,” dedi Kathy.

“Roberta Wellbourne’ü tanıyor muydun anne?” diye sordu Braden.

“Pek değil,” diye cevap verdi Kathy. “O da Jack’ten daha gençti ve tek düşündüğü şey paraydı. Jack’i, kasabadaki evlerin kirasını yükseltmesi için teşvik ederdi ve bazen insanları işlerinden ederdi. O kadını hiç sevmedim. Şimdi Daniel Stone’un geri dönüp seçim kampanyası yürüttüğüne inanamıyorum. Sand Harbor’daki geçmişinden dolayı bir şeyler başarabileceğini sanıyor olabilir ama yanılıyor. Buradaki insanlar her şeyi hatırlıyor. Kendini onunla aynı seviyeye koyan Daniel için üzülüyorum.” Kathy durdu. “Hadi başka şeyler konuşalım.”

“Bir dakika sonra,” dedi Braden.

“Bu konuyu kapatmayacak anne,” deyip diyet kolasından bir yudum aldı Carey. “Braden’ı bilirsin, gözlerine o inatçı bakış yerleştirdi mi asla durmaz.”

“Yardımanın için teşekkürler Carey,” dedi Braden.

“Ne zaman istersen.”

“Edwin Hayes ve Jack Wellbourne hakkında ne söyleyebilirsin?” diye sordu Braden annesine.

“Neden?” diye sorguladı Kathy iç geçirerek.

“Shayla’nın ölümüne yönelik yürütülen polis soruşturması biraz kısa sürmüş görünüyor,” dedi.

“Braden, senin bu konuya karışmanı istemiyorum. Hayatında yeteri kadar sorun var, neden daha fazlasını istiyorsun?” diye sordu Kathy.

“Alexa’yla birlikteyken gördüğümüz o kavga yüzünden. İkimiz de merak ediyoruz.”

“Sen de mi Alexa?”

Alexa, özür dilercesine omuzlarını kaldırdı. “Üzgünüm ama evet. Belki de geçmişe dair anılarım tekrar canlandığı içindir. Shayla hep ilgimi çekerdi. Onun o büyük, rüya gibi evde yaşayan, havalı ve güzel bir kadın olduğunu düşünürdüm ve onu gördükten kısa bir süre sonra ölmüş olduğunu öğrenmek beni çok sarstı, özellikle de başına gelenleri kimsenin gerçekten bilmediğini fark edince.”

“Bana kavgadan hiç bahsetmemiştin Braden,” dedi Kathy.

“Haberlerle ilgilenmiyordum.”

“Hiçbir şeyle ilgilenmiyordun. Tek yaptığın Alexa’nın gidişine üzülmekti,” dedi Carey alaycı bir gülümsemeyle.

Braden, kız kardeşine sert bir bakış attı. “Sen ne biliyorsun ki? Daha on yaşındaydın.”

“Ona âşık olduğunu bilecek kadar büyümüşüm.”

Alexa, Braden’in yanaklarına yayılan kızarıklığı fark edince gülümsedi.

“Konumuz o değil,” dedi Braden.

“Braden’in sana bir şarkı yazdığını biliyor muydun

Alexa?" diye sordu Carey. "Gitarıyla saatlerce o şarkıyı çaldı."

"Şu pizza nerede?" diye mırıldandı Braden dikkatleri dağıtmak için mutfağa doğru bakarak.

Alexa şaşırmıştı. "Bilmiyordum. Ben gittiğimde gitar çalmayı yeni öğreniyordun."

"Aptalcaydı. Çalamıyordum bile," dedi Braden. "Uyurduğum bir şeydi sadece."

"Söylediğinden daha iyiydi," dedi Carey, Alexa'ya. "Lisedeyken gerçekten iyi çalmaya başlamıştı. Okulun müzik grubunda çalışıyordu ve bütün arkadaşlarım ona âşıkty."

"Carey, çeneni kapar mısın?" dedi Braden sertçe.

"Ne var? Seni utandırıyor muyum?" diye sordu, hiçbir pişmanlık hissetmeksizin. "Her kız bir erkeğin kendisine şarkı yazmasını ister."

"Bence çok havalı," dedi Alexa. Braden gözlerini ondan kaçırıyordu, bu yüzden de Carey'e döndü. "Ben de senin kardeşine deli gibi âşıktım."

"Biliyordum," dedi Carey gülümseyerek. "Ve ikiniz sonunda tekrar buluştunuz. Çok romantik."

"Alexa birkaç gün sonra tekrar gidiyor. Buradan uzakta sürdürdüğü bir hayatı var," dedi Braden ciddiyetle. "Daha önce de vardı." Oturduğu yerden kalktı. "Gidip pizzaya bakalacağım."

"Şimdi onu kızdırdım," dedi Carey iç geçirerek. "Bugünlerde onunla pek konuşulmuyor. Umarım şaka yaptığımı biliyorsundur Alexa."

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Alexa gözleriyle Braden’i takip ederek. “Aramızdaki ilişki çok karışık.”

“Tabii ki öyledir,” dedi Kathy. “Geri kazandığın arkadaşlığını kaybetmekten de korkuyorsundur.”

“Braden’ı çok özledim,” diye itiraf etti.

“O da seni çok özledi,” dedi Kathy içten bir gülümsemeyle. “Her ne derse desin, sakın aksini düşünme.”

Braden iki büyük pizzayla geri döndü ve sonraki on dakika boyunca tek yaptıkları şey yemek yemek oldu. Ardından sohbet, daha günlük konulara döndü. Carey’nin internet üzerinden yaşadığı randevu maceralarını dinlediler. Braden, daha çok annesinin ve kız kardeşinin konuşmasına izin verdi ama arada sırada Carey’nin erkekler konusunda bu kadar seçici olmasıyla da dalga geçmeden edemedi.

Alexa, Braden’ın annesi ve kız kardeşiyle sohbetini dinlerken eğleniyordu. Bu ona çocukken de Braden’ın ailesiyle geçirdiği vakitleri hatırlatmıştı. Braden’ın babasını sadece bir kez, hafta sonu tatili için eve döndüğünde görmüştü. Fakat geri kalan zamanlarda sadece Braden, annesi, kız kardeşi ve erkek kardeşiyle görüşüyorlardı. Herkesin birbirini ne kadar sevdiği açıkça görülebiliyordu ve Alexa böyle bir aile ortamını çok özlediğinden, biraz hüzünleniyordu. Annesinin depresyon yükünü hafifletecek bir kardeşe sahip olsaydı, hayat çok daha kolaylaşabilirdi.

“Hiç internet üzerinden randevulaşmayı denedin mi, Alexa?” diye sordu Carey.

“Hayır, ben o konuda biraz korkuyorum.”

“Görüşmek için halka açık yerleri seçtiğin sürece, sorun yok.”

“Sand Harbor’da tehlikeli olmayabilir. Ama San Francisco’da çok fazla manyak var.”

“San Francisco’ya hep gitmek istemişimdir,” dedi Carey. “Teleferiğe biniyor musun?”

“Sadece şehir dışından gelen arkadaşlarımla biniyorum,” dedi Alexa kahkaha atarak.

“Bu kasaba bazen bana çok küçük geliyor ama eğer buradan gitseydim, ne San Francisco kadar büyük ne de bu kasaba kadar küçük olan bir yere giderdim. Mesela Matt’in yaşadığı Portland olabilirdi,” dedi Carey. “Oraya taşınmayı düşünmüştüm ama çok tembelim. Burada birçok arkadaşım var, annem ve artık Braden da var.” Kardeşine baktı. “Tekrar burada yaşamaya başlaman çok güzel.”

“Burada kalıp kalmayacağımı bilmiyorum,” dedi Braden.

Alexa, Carey ve Kathy’nin gözlerinde beliren üzüntüyü fark etmişti.

“Gitmeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu Kathy.

“Seçeneklerimden biri bu.”

“Kinley yüzünden. Sürekli onunla karşılaşmak istemiyorsun,” dedi Carey hayal kırıklığıyla.

“Evet, nedenlerden biri bu.”

“Kinley muhtemelen senden önce gidecek,” dedi Carey. “Geçen gün kız kardeşiyle karşılaştım ve Kinley’nin Los Angeles’a gitmeyi düşündüğünü söyledi.”

Braden omuzlarını silkti. “Onun planlarını bilmiyorum. Kendiminkileri de.”

“Neyse, bu gece karar vermek zorunda değilsin,” dedi Kathy sessizce. “Ne yapmak istersen iste, seni destekleyeceğiz.”

“Teşekkürler.”

“Evet, bu gece film izlemek isteyen var mı?” diye sordu Carey. Belli ki konuyu değiştirmek istiyordu.

“Ben gelirim,” dedi Kathy.

“Harika. Peki ya siz?”

“Ben gelemem,” dedi Braden.

“Benim de antikacı dükkânında yapacak biraz daha işim var,” dedi Alexa.

“Seninle oraya kadar yürürüm,” dedi Braden. “Yemeğin bitti mi?”

“Evet, yemek için çok teşekkür ederim.” Peçetesini masaya bırakıp ayağa kalktı. “İkinizi de görmek çok güzeldi.”

“Umarım tekrar görüşürüz,” dedi Kathy ona bir kez daha sarılarak.

Carey de hoşça kal demek için ona sarıldıktan sonra Alexa ve Braden dışarıya çıktılar.

Hava serindi. Alexa hırkasını vücuduna sardı ve üç sokak ilerideki antikacı dükkânına yürüdüler. “Sence, şimdi bizim hakkımızda mı konuşuyorlar?” diye sordu Alexa.

“Ona hiç şüphe yok,” dedi Braden iç geçirerek.

“Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Annem ve kız kardeşimin hayatımın her alanıyla ilgi-

lenmesine alışkınım. Ailemde pek fazla sınır yoktur. Matt, ailenin kadın üyelerinden kaçıp, biraz olsun bağımsızlığını kazanmak için Portland'a gitti. En doğrusunu yaptığını düşünüyorum."

"Aileni seviyorum. Birbirinize sahip olduğunuz için çok şanslısınız. Umarım bunun farkındasındır."

"Farkındayım."

Alexa hafifçe titreyince Braden kolunu onun omuzlarına doladı. "Üşüyorsun," dedi, sanki ona dokunduğu için bir neden belirtmesi gerekiyormuş gibi.

Sebebi Alexa'nın umrunda değildi. Braden'a yakın olmak hoşuna gidiyordu. "Daha iyiyim. Annenin, Shayla ve Jack Wellbourne arasında bir ilişki olduğunu öne sürmesiyle ilgili ne düşünüyorsun?"

"O akşam Shayla'yla kavga eden kişinin kim olduğuna dair gittikçe uzayan bir aday listemiz' olduğu kesin. Tuhaf olan şey ise kişilerin çoğunun şu anda kasabaya geri dönmüş olması; mesela baban, Daniel Stone, Roberta Wellbourne..."

"Ama babam soygun gerçekleştiğinde burada değildi. Üstelik kendi kız kardeşine saldırmış olamaz."

"Belki de ona saldırmadı. Drew, halanın düşüp başını tezgâha vurmuş olabileceğini düşünüyor gibime geldi."

"Yine de onu o halde, yerde kanlar içinde bırakmazdı," diyerek karşılık verdi Alexa. "O kadar korkunç bir insan değil."

"Üzgünüm. Haklısın. Suçlu o olamaz."

Alexa, babasını Braden'a değil kendine karşı savunma

ihtiyacı hissediyordu. “Ama kazanın ertesi günü ona telefonda ulaşamamam, sonra aniden çıkagelmesi ve bana antikacı dükkânında yardım etmek istemesi çok garip. Bunların hiçbirisi benim için bir anlam ifade etmiyor. Kutuların içinde ne olduğuyla çok ilgiliydi. Ama yine de kız kardeşine zarar vermeyeceğini düşünüyorum. Phoebe, onu ve Stan Amcamı büyüttü. İkisi de halama tapıyor. Babam biraz bencil olabilir ama şiddet yanlısı biri değil. Anneme bağırmış olabilir ama ona asla fiziki zarar vermedi, gerçi verdiği psikolojik zararlar da yeteri kadar kötüydü.” Alexa derin bir iç geçirdi. “Saçmalıyorum. Durdur beni.”

“Yürüyelim,” dedi Braden. “Güzel bir akşam geçirdik.”

“Evet,” dedi Alexa.

Sokaktaki bütün dükkânlar kapanmıştı ve her yer muhtemelen birçok insan için fazlasıyla sessizdi fakat Alexa, küçük bir kasabada yaşamayı neden bu kadar çok sevdiğini bir kez daha hatırlamıştı.

“Şu anda San Francisco çok uzakmış gibi geliyor,” dedi birkaç dakika sonra.

“Orayı özlüyor musun?”

“Güzel bir şehir; deniz, köprüler, dik yamaçlar ve göz kamaştırıcı gökdelenler. Ah, üstelik yemekler de bir harika. Dünyanın her ülkesine ait bir şeyler bulabilirsin ve hepsi birbirinden güzel.”

“Oraya nasıl gittin?”

“Kolejden bir kız arkadaşım ev arkadaşı arıyordu. Ben de Virginia’nın karlı mevsiminden yorulmuştum, böylece

orada bir iş buldum. Kırk ikinci katta çalışıyorum. Bazen asansör başımı döndürüyor.”

“Hiç deprem oldu mu?”

“Bir keresinde hafif şiddette olmuştu. Bina tıpkı bir hacıyatmaz gibi sallanıyordu. Sanırım olması gereken de oydu.”

“Evin de o kadar yüksekte mi?”

“Hayır, Russian Hill’deki* çok küçük bir apartmanın ikinci katında yaşıyorum.”

“Russian Hill. Kulağa hoş geliyor.”

“Gelip görmelisin,” dedi Alexa.

“Orası senin hayatın benim değil.”

Alexa yürürken aniden durdu ve ona bakmak için döndü. “Braden, saygısızlık etmek istemiyorum ama senin şu anda bir hayatın yok. Nerede istersen orada yeniden bir hayat kurabilirsin.”

Braden ona bakıyordu. “San Francisco’da mı kurmam gerektiğini düşünüyorsun?”

Alexa heyecanlanmıştı. “Bilmiyorum. Ama ikimiz için de kesin kararlar vermeyi bırakman gerektiğini düşünüyorum,” diye ekledi. “Benim hayatım sadece benimdir. Nerede istersem orada yaşayabilirim. Birçok yerde mutlu olabilirim. Başka bir yerde bir adresimin olmasını bana karşı kullandığını hissediyorum.”

“Bunu yaptığımı sanmıyorum.”

“Az önce annen ve kız kardeşine benim burada kalma-yacağımdan dolayı bir ilişki yaşamadığınızı söyledin.”

* Rus Tepesi. (ç.n.)

“Evet ama burada kalmıyorsun, değil mi?”

Alexa derin bir nefes aldı. “Ne yapacağımı bilmiyorum ama benim yerime kararlar vermeni istemiyorum. Tıpkı benim senin yerine kariyer seçimi yapmamı istemediğin gibi. O yüzden bırak da kendi adresimi kendim seçeyim.”

“Anlaşıldı,” dedi Braden.

“Tamam, iyi o zaman. Şimdi, bir konu daha var.”

“Nedir?”

Alexa ona bakıp gülümsedi. “Yazdığın şu şarkıyı merak ediyorum.”

Braden homurdandı. “Kız kardeşimin çok düşük çeneli olduğunu biliyordum ve senin de bu konuyu unutmayacağına dair içimde bir his vardı.”

“Şarkı nasıldı?”

“Hatırlamıyorum.”

“Yalancı. Her kelimesini hatırladığına bahse girerim.”

“Bilinçaltımdan çekip çıkarabilirdim, tabii eğer gitarım olsaydı ama yok.”

“İlk gitar dersi aldığın zamanı hatırlıyorum. Orduya gitmeye karar vermiş olmasaydın, bir yıldız olabileceğini düşünmüştün.”

“Bir yıldız olmam gerektiğine *sen* karar vermiştin,” diye düzeltti Braden. “Şarkıcıların ateşli olduklarını söyledin.”

“Ateşli oluyorlar,” dedi Alexa kahkaha atarak. “Carey’nin de dediği gibi, hangi kız ona şarkılar söyleyen bir erkek istemez ki?”

“Daha iyi bir kariyer edinebilirdim.”

Braden'ın karanlık sözlerinin ardından Alexa'nın gülümsemesi sönmüştü. "Asker olmayı seviyor muydun, Braden? Babana benzemek için asker olmayı seçtiğini biliyorum. Ama bu işi seviyor muydun?"

Braden ona düşünceli gözlerle baktı. "Bana daha önce kimse bunu sormadı."

"Söyle bana."

"Seviyordum. Bir amacım olduğunu hissediyordum ve çok şey öğrendim. Bazen çok zordu ama ordu benim daha iyi olmamı sağladı. Ama maalesef, sınıra dayanmakla sınırı aşmak arasında ince bir çizgi var."

"Yaralarından mı bahsediyorsun?"

"Hayır, tam olarak ondan bahsetmiyorum."

Alexa kaşlarını çattı; önemli bir konuya varmak üzere olduklarını hissediyordu. "Biraz daha açıklar mısın?" diye sordu Alexa usulca.

Braden derin bir soluk aldı. "Açıklayabilir miyim bilmiyorum."

Alexa onun düşünmesi için biraz bekledi.

"Ülkeme hizmet etmekten gurur duyuyordum," dedi Braden sonunda. "Hayatımda tanıdığım en iyi adamlarla omuz omuza savaşmak benim için bir onurdu." Nefes aldı. "Tek istediğim, babamın gurur duyacağı bir adam olmaktı. Verdiğim her kararın altında bu yatıyordu. Hep sorardım kendime, babam olsa ne yapardı diye. Hayatımı en çok etkileyen insandı. Ama orduya hizmet ettikçe, kendim için yaşamaya başlamam gerektiğini daha çok hissetmeye başlamıştım. Ha-

yatımı tamamen askerliğe adanmak istemiyordum. O hayatı sonsuza dek sürdüremezdim.”

“Hayatına devam etme kararını vermenin utanılacak bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

“Utanılacak kısmı bu değil zaten.” Braden, Alexa’ya baktı. Ay ışığının gölgeleri yüzüne vuruyordu. “Birliğim pusuya düşürüldü. Herkes düşmanı öldürmeye çalışırken yaralandığımı sandı ama aslında gerçek bu değildi.”

“Ne oldu peki?”

Braden bir an tereddüt etti. Nabızı hızla atıyordu. “Söyleyebileceğimden emin değilim.”

“Söyleyebilirsin,” diyerek onu cesaretlendirdi Alexa. “Her ne yaşanmışsa, anlat bana.”

“Son ay bir dizi çarpışma yaşamıştık. Herkesin sinirleri gerilmişti. Bir köyü kontrol etmek için devriyeye çıkmıştık. Görevimiz barışı sağlamaktı ama sonra bazı adamlar bize taş atmaya başladı. Çok önemli bir durum değildi, bence değildi ama...” Braden’in sesi kesildi, bir süre sustuktan sonra devam etti, “Pete ateş etti. O kadar sinirlenmişti ki silahını çıkarıp o genç, aptal adamlara ateş etti.” Braden dudağını ısırdı. “Ona durması için bağırınca bana doğru döndü. Gözlerinden alev fışkırıyordu. Sanki ruhu orada değildi. İçindeki bir şeyler kaybolup gitmişti.”

“Sana ateş mi etti?” dedi Alexa heyecanla nefes alarak.

“Evet ve ben de ona ateş ettim. Çünkü sadece beni değil herkesi öldüreceğini sanmıştım.”

“Ah, Braden.” Alexa elini onun kolunun üzerine koydu.

Bedenindeki gerginliği hissedebiliyordu. “Ona ne oldu?”

“Kurtuldu. Onu öldürmedim, eğer bunu soruyorsan. Ama onu bir psikiyatri koğuşuna kapattılar. Sınıra gereğinden fazla dayanmış ve çizgiyi aşmıştı.”

“Peki onun ateş ettiği köylülere ne oldu?”

“Yaralananlar oldu ama neyse ki ölen yoktu. Pete’in bu davranışı, birliğimiz üzerine tam donanımlı bir saldırıya yol açmadığı için şanslıydık. Zaten, herkesin tekrar güven kazanması haftalar aldı.” Duraksadı. “Görevden çıkmam gerektiğini biliyordum. Sonumun Pete gibi olmasını istemiyordum.”

“Sen asla öyle olmazdın,” dedi Alexa kendinden emin bir şekilde.

“Eminim o da sinir krizi geçireceğini düşünmüyordu. Onun acı çektiğini fark etmeliydim. En yakın arkadaşı bendim. Kendi yaşadıklarına dalmıştım. Gözümün önünde neler olduğunu göremedim. Birçok insan ölebilirdi.”

Alexa onun gözlerindeki acıyı ve suçluluk duygusunu görebiliyordu. “Bu yüzden kahraman olduğunu düşünmüyorsun. Ama öylesin Braden. O gün birçok hayat kurtardın. Biri ölmüş olsaydı bile, sebebi sen olmazdın. Pete’in hareketlerinin sorumlusu kendisi.”

“O artık Pete değil, bir yabancıydı sanki.”

“Onun başına gelenler için çok üzgünüm. Ama suçlusu sen değilsin. Bir insanın kafasında neler olup bittiğini bilemezsin.”

“Ben onun arkadaşıydım,” dedi Braden çaresizce.

“Eminim çok iyi bir arkadaşın ama herkesin kendine ait sırları vardır Braden. Herkesin. Ve sen benim gözümde bir kahramansın.” Alexa’nın gözleri, beklenmedik gözyaşlarıyla dolmuştu. “Şimdi daha da iyi anladım.”

Braden’in çenesi kasılmıştı. “Alexa...”

“Hayır, sakın beni aksine ikna etmeye çalışma.”

“Beni olduğum gibi görmüyorsun.”

“Seni çok iyi görüyorum. Kafası karışık olan tek kişi sensin,” Alexa bir nefes aldı, “ve şu andan itibaren ne yaparsan yap, kendin için yapmalısın. Babanın izinden gitmek senin için önemliydi biliyorum ama haklısın, hayatını kendin için yaşamalısın. Eğer baban hayatta olsaydı, o da aynı şeyi söylerdi.”

“Bundan emin değilim. Babam orduyu çok severdi.”

“Seni daha çok sevdiğine eminim. Bana onun yazdığı mektupları okurdun, hatırlıyor musun? Çok iyi bir yazardı ve kendini çok iyi ifade ederdi; seni cesaretlendirir, destekler ve ne kadar çok sevdiğini söylerdi. Senin için en iyi olan şeyi isteyeceğine dair kafamda en ufak bir şüphe yok.” Alexa duraksadı; içinde bulundukları yoğunluğu hafifletmeye çalışıyordu. “Belki de beste yapma yeteneğini ondan aldın.”

Braden soluğunu bıraktı. “Yaptığım besteden kendine pay çıkarmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Hâlâ şarkımı duymak istiyorum.”

“Belki bir gün.”

“Belki de şarkıcı olmak için geç değildir,” dedi Alexa. “Yeni işin bu olabilir.”

Braden'ın dudakları kıvrıldı ve gülümsedi. "Hiç vazgeçmiyorsun."

"Bir fikir sadece."

"Yine kötü bir fikir. Peki ya sen Alexa? Muhasebecilik işine nasıl girdiğini anlattın ama istediğin gerçekten bu mu?"

"Bence iyi," dedi Alexa muhasebeciliği tutkuyla sevdiğini söyleyebilmeyi dileyerek. "Kaç kişi işini seviyor ki?"

"O halde şöyle sorayım, neden sevmediğin bir işi yaparak vakit kaybediyorsun?"

"Çünkü para kazanmam gerekiyor."

Braden ona inanmayan gözlerle baktı. "Başka işler yaparak da para kazanabilirsin. Üstelik bazen ruhunu da beslemen gerekir."

Alexa hafifçe ürperdi. "Çok şairane konuştun."

"Benim de duygusallaştığım anlar oluyor. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Braden aniden.

"Ne?" dedi Alexa şaşırarak.

Braden onun elini tuttu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Alexa. Hızlı adımlarla Braden'a yetişmeye çalışıyordu.

"Göreceksin. Güven bana, buna bayılacaksın."

On İkinci Bölüm

Köşeyi döndükleri anda Alexa'nın nefesi kesildi. Braden, aniden bir butiğin önünde durmuştu. Vitrinde küçük ışıklarla aydınlatılmış, çok güzel, renkli cam parçaları vardı. Binanın üzerindeki tabelada *Cam Ev* yazıyordu.

“Bu da ne?” diye sordu Alexa, cam eşyaların ışıldayan renkleriyle büyülenmiş bir halde. Güvercinler, kuğular, baykuşlar ve şahinlerin yanında, ince ve narin dallarıyla bir de cam ağaç duruyordu. Bakışları vitrinin diğer bölümüne kayınca, siyah kadife bir kumaşın üzerinde duran kolyeleri gördü.

“Takılar deniz camından yapılmış,” dedi Braden. “Diğer parçalar el yapımı üfleme cam sanırım.”

Alexa soluk alamıyordu. Hem mutlu hem de üzgün hissediyordu. Bu onun hayaliydi. Hep yapmak istediği iş buydu. Fakat bir başkası bu işi yapıyordu. “Cam tasarımcısı kim?”

“Mary Mulligan.”

Alexa başını salladı. “Tanıdığımı sanmıyorum.”

“Ona Kuş Kadın derdin.”

Alexa ona şaşkınlıkla baktı. “Her akşamüzeri kumsalda kuşları besleyen kadın mı?”

“Evet, kuşları besleyip deniz camı toplardı. Hep onun senden daha güzel parçaları toplayacağından korkardın.”

“Görünüşe göre öyle de oldu.”

“Birkaç sene önce, kızının yardımlarıyla burayı açtı. Yıllarca evinin garajında cam üflüyordu ama o zamanlar sadece bir hobi olarak çalışıyordu. Yaptığı şeylerin yarısını bedavaya veriyordu.”

“Çok güzeller,” dedi Alexa cam parçalara bakarak. Yine bir duygu seline kapılmıştı. Camın içinde hayatını, küçük bir kızın hiç gerçekleşmemiş hayallerini gördüğünü hissediyordu.

“Amacım seni üzmemek değildi,” dedi Braden.

Alexa gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu. “Hayır, sadece gözlerim yaşardı. Esintiden olmalı.”

“Rüzgâr yok Alexa.” Braden ona döndü ve ellerini omzuna koydu. “Neyin var?”

“Hayalimin gerçekleşmiş olduğunu görmek ama bu hayali benim gerçekleştirmemiş olmam çok garip bir his.”

“Hâlâ yapabilirsin. Mary’nin kendi dükkânını açması kırk yılını aldı.”

“Para kazanıp kazanmadığını merak ediyorum. Kirayı, yaptığı parçaları ve onları ne kadara satması gerektiğini hesaplarsan, kâra geçiyor olması pek mümkün değil.”

Braden gülümsedi. “Dur. Bu gece gerçekçi düşünmüyo-

ruz. Bunu sana keyiflenmen için gösterdim.”

Alexa derin bir nefes aldı ve tekrar camlara baktı. “Çok beğendim, Braden. Bana gösterdiğin için çok teşekkür ederim.”

“Psikanaliz yöntemlerini bir tek sen kullanmıyorsun.”

“Bence adil. Biliyorsun sen hariç çocukluğumdan kalan hiç arkadaşım yok. Şu an hayatımda olan herkesle yetişkinken tanışmıştım veya belki kolejdeyken. Ama ailem bölünmeden önce beni tanıyan kimseyle görüşmüyorum.”

“Yani kendini açığa vurmaktan kurtulabiliyorsun.”

“Evet. Onlar için sadece muhasebeci Alexa’yım. Deniz camından neden kolye yapmadığımı sorgulamıyorlar. Hatta bundan onlara bahsetsem, aklımı kaçırdığımı bile düşünebilirler.”

“O halde buraya dönmen iyi oldu. Belki de birinin, hayatın tercihlerini sorgulaması gerekiyordu.”

“Evet, harika oldu,” dedi Alexa soğuk bir ses tonuyla. “Şimdi eve gidip işimin gerçekten berbat olduğunu düşüneceğim. Bundan önce, mutlu bir inkâr mekanizmasıyla yaşıyordum.”

Braden sırtıttı. “İşlerin en iyi tarafı, değiştirilebilir olmalarıdır. Yaptığın iş hiç de sana göre değil Alexa.”

Alexa, Braden’in koluna yumruk attı. “Söyleyene bak. Sen kendini askerlikten bağımsız düşünemiyorsun bile.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Belki de gitar satan bir mağaza bulmalıyız.”

“Sanırım bu gecelik yeterince ruhsal arayış içine girdik.

Antika dükkânına gitmeyi gerçekten istiyor musun? Saat geç oluyor. Seni orada yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Haklısın. Zaten yorgunum. Hana geri döneceğim.”

Braden başıyla onayladı. “İyi fikir. Seninle yürüyeceğim.”

“Kendim gidebilirim.”

“Seninle geliyorum. Benimle tartışma.”

Braden, koruma içgüdüsüne sahip bir adamdı. On iki yaşındayken bile Alexa’ya göz kulak olurdu. Alexa onun yanında kendini hep güvende hissedirdi.

Fakat şu anda Alexa’nın aklındaki en son şey güvenlik hissiydi. Zihninde cesur düşünceler dönüp duruyordu. Tıpkı bir ergen gibi hissediyor, randevusunun sonunda sevgilisinin kendisini öpüp öpmeyeceğini, kendisinin de ona karşılık verip vermeyeceğini merak edip duruyordu.

Ön kapıya ulaşana dek Alexa herhangi bir sonuca varmış değildi ve kesinlikle çok gerilmişti.

Braden da gergin görünüyordu. Çok uzunmuş gibi gelen bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

“Pekâlâ, iyi geceler,” dedi Alexa sonunda konuşmayı başarak. “Çok iyi vakit geçirdim. Ailenle zaman geçirmek çok güzeldi.”

Braden’in çenesi gerilmişti. Öfkelenmiş gibiydi. “Lanet olsun Alexa. Seni tekrar öpmek istiyorum.”

Alexa’nın tüm bedenine bir ürperti yayıldı. “Bundan pek hoşnut görünmüyorsun.”

Braden başını salladı ve kararlı bir tavırla ellerini cep-

lerine soktu. “Öpmeyeceğim ama istiyorum.”

Bu konuda Braden’ın, Alexa’ya söz hakkı tanımaması hiç hoşuna gitmemişti. “Bu sadece senin isteğine bağlı değil,” dedi ve Braden cevap veremedi aralarındaki mesafeyi aşip ellerini onun göğsüne bastırarak dudaklarına yapıştı.

Braden’ın dudakları şaşkınlıkla aralanınca Alexa bundan faydalanarak, başını hafifçe eğdi ve onu tutkuyla öptü. Braden’ın aralarına ördüğü duvarı yıkmak istiyordu. Fakat Braden yeniden gardını indirip Alexa’nın ona yakınlaşmasına izin verdikten sonra kendini tekrar uzaklaştıracak olmasından rahatsızlık duyuyordu.

Bir anlık karşı koymanın ardından Braden, ellerini beline sardı ve onu kendine doğru çekti. Artık tüm kontrol Braden’daydı. Önemli değildi. Alexa’nın kontrole ihtiyacı yoktu. *Braden’a ihtiyacı vardı.*

Bu düşünce Alexa’nın kafasında o kadar çok yankılandı ki aniden kendini geri çekti. Bir adama *ihtiyaç duymak* istemiyordu. Bu onu kırılgan kılıyordu.

“Alexa?” dedi Braden. Bakışları Alexa’nın yüzünü tarıyordu.

Alexa elini dudaklarına götürdü; Braden’ın dudaklarının yakıcı sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. “Ben... İyi geceler,” dedi ve koşarak hana girdi.

Bir an için Alexa, Braden’ın onun peşinden geleceğini düşündü. Asansörü beklerken, arkasındaki kapının açılmasını umut ediyordu. Fakat kendisine meraklı gözlerle bakan otel görevlisinin haricinde yalnızdı.

Antika dükkânına gitmeyi gerçekten istiyor musun? Saat geçiyor. Seni orada yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Haklısın. Zaten yorgunum. Hana geri döneceğim.”

Braden başıyla onayladı. “İyi fikir. Seninle yürüyeceğim.”

“Kendim gidebilirim.”

“Seninle geliyorum. Benimle tartışma.”

Braden, koruma içgüdüüne sahip bir adamdı. On iki yaşındayken bile Alexa’ya göz kulak olurdu. Alexa onun yanında kendini hep güvende hissedirdi.

Fakat şu anda Alexa’nın aklındaki en son şey güvenlik hissiydi. Zihninde cesur düşünceler dönüp duruyordu. Tıpkı bir ergen gibi hissediyor, randevusunun sonunda sevgilisinin kendisini öpüp öpmeyeceğini, kendisinin de ona karşılık verip vermeyeceğini merak edip duruyordu.

Ön kapıya ulaşana dek Alexa herhangi bir sonuca varmış değildi ve kesinlikle çok gerilmişti.

Braden da gergin görünüyordu. Çok uzunmuş gibi gelen bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

“Pekâlâ, iyi geceler,” dedi Alexa sonunda konuşmayı başararak. “Çok iyi vakit geçirdim. Ailenle zaman geçirmek çok güzeldi.”

Braden’in çenesi gerilmişti. Öfkelenmiş gibiydi. “Lanet olsun Alexa. Seni tekrar öpmek istiyorum.”

Alexa’nın tüm bedenine bir ürperti yayıldı. “Bundan pek hoşnut görünmüyorsun.”

Braden başını salladı ve kararlı bir tavırla ellerini cep-

lerine soktu. “Öpmeyeceğim ama istiyorum.”

Bu konuda Braden’ın, Alexa’ya söz hakkı tanımaması hiç hoşuna gitmemişti. “Bu sadece senin isteğine bağlı değil,” dedi ve Braden cevap veremedi aralarındaki mesafeyi aşip ellerini onun göğsüne bastırarak dudaklarına yapıştı.

Braden’ın dudakları şaşkınlıkla aralanınca Alexa bundan faydalanarak, başını hafifçe eğdi ve onu tutkuyla öptü. Braden’ın aralarına ördüğü duvarı yıkmak istiyordu. Fakat Braden yeniden gardını indirip Alexa’nın ona yakınlaşmasına izin verdikten sonra kendini tekrar uzaklaştıracak olmasından rahatsızlık duyuyordu.

Bir anlık karşı koymanın ardından Braden, ellerini beline sardı ve onu kendine doğru çekti. Artık tüm kontrol Braden’daydı. Önemli değildi. Alexa’nın kontrole ihtiyacı yoktu. *Braden’a ihtiyacı vardı.*

Bu düşünce Alexa’nın kafasında o kadar çok yankılandı ki aniden kendini geri çekti. Bir adama *ihtiyaç duymak* istemiyordu. Bu onu kırılgan kılıyordu.

“Alexa?” dedi Braden. Bakışları Alexa’nın yüzünü tarıyordu.

Alexa elini dudaklarına götürdü; Braden’ın dudaklarının yakıcı sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. “Ben... İyi geceler,” dedi ve koşarak hana girdi.

Bir an için Alexa, Braden’ın onun peşinden geleceğini düşündü. Asansörü beklerken, arkasındaki kapının açılmasını umut ediyordu. Fakat kendisine meraklı gözlerle bakan otel görevlisinin haricinde yalnızdı.

Üst kattaki odasına çıktı. İçeriye girdiğinde hızla pencereye doğru yürüdü ve ön taraftaki kaldırıma baktı. Braden gitmişti.

Tabii, neden bekleyecekti ki? Sonuçta ondan kaçmıştı.

Bir gün mutlaka birbirlerinden kaçmayıp hissettikleriyle yüzleşeceklerdi.

Alexa, sonunda cuma sabahı, güneş perdelerin arasından odaya girdiğinde rahatladı. Gece boyunca uyuyamamış, yatakta dönüp durarak Braden'ı düşünmüş, Sand Harbor'da kalmakla aptalca bir karar vermeden önce eve geri dönmek arasında seçim yapmaya çalışmıştı. Braden; hayatıyla, işiyle, nerede yaşadığıyla ve canını acıtacak biriyle duygusal bir ilişki yaşama konusunda vereceği kararlarla ilgili her şeyi sorgulamasına neden oluyordu.

Braden onu gerçekten üzebilirdi fakat çok uzun zamandır, başka hiçbir erkeğe karşı bu kadar yoğun duygular hissetmemişti. Onu görmek, ona dokunmak ve onunla sevişmek için neredeyse kıvranıyordu. Üstelik bu sadece fiziksel bir çekim değildi, kendisini ona duygusal olarak da bağlı hissediyordu. Onu en çok korkutan da buydu. Daha önce hiç kimse onun kalbinin derinliklerine inmemişti. Bunu henüz Braden da başaramamıştı ama buna çok yaklaşmıştı. Onu istiyordu fakat onun, kendisi üzerinde bir hâkimiyet kurmasını istemiyordu. Hem ona sahip olup hem de nasıl ihtiyaç duymayacağını bilmiyordu. Sonunun annesi gibi olmasını istemiyordu.

Fakat düşünmesi gereken tek kişi kendisi de değildi. Braden da oldukça hassas bir döneminden geçiyordu. Evliliği bitmişti. Kariyeri sona ermişti. Arkadaşının başına gelenler, kardeş gibiymen bir anda düşman kesilmeleri onu etkisi altına almıştı.

Onunla birlikte olup, her şeyi yoluna sokmayı istese de, kendini korumak zorundaydı. Halihazırda kendini korumak demişken, Braden'ı düşünmeyi bırakıp sıradaki görevine odaklanmalıydı, yani babasıyla buluşmaya.

Giyinip handan çıktı ve Hannah'nın Simit Evi'ne doğru yola koyuldu. Babasından önce vardığı için birkaç çeşit simit sipariş edip kahve aldı ve bir masaya oturdu. Simit Evi iskeledeydi ve limandan denize açılan gemileri izlemek çok keyifliydi. Sand Harbor'da olmak ona tatildeymiş hissini veriyordu. Aslında babası da bu sebepten dolayı bu kasabayı sevmiyordu. Bu atıl yerde hiçbir işini yapamadığından şikâyet edip durur, büyük şehrin temposuna ve enerjisine ihtiyaç duyduğunu söylerdi.

Alexa aslında, kendisinin neden böyle hissettiğinden emin değildi. Sadece büyük bir şehirde çalışmış, bu yüzden de küçük bir kasabanın olumsuz yönlerini hiç fark edemişti. Zaten nereye ait olduğunu da tam anlamıyla bilmiyordu. Tıpkı Braden gibi, daha çocukken hayatına dair amaçları belirlemişti. Braden kararlarını verirken, babasının seçimlerine göre hareket ederken; Alexa, kararlarını, annesine benzememek üzere vermişti. Fakat dün gece Braden'a da söylediği gibi, Braden kendi hayatını yaşamalıydı. Belki

de aynı tavsiye kendisi için de geçerliydi.

Simitlerinin gelmesini beklerken, birinin bıraktığı yerel gazeteyi aldı. Ön sayfada Daniel Stone'un bir fotoğrafı vardı. Birleşik Devletler Başkanı'yla el sıkışıyorlardı. Fotoğrafın yanındaki makale, Stone'un düzenleyeceği bağış toplama etkinliğinden ve seçim kampanyasından bahsediyordu.

Daniel'ın, iyi görünümlü bir güç gösterisi düşkünü olduğunu düşündü. Gözlerinde acımasızlık vardı. Hırslıydı. Eskiden de böyle miydi? Hayatının bir döneminde, genç bir kadının trajik ölümü, onun için muhtemel bir sorun teşkil etmiş miydi? Sadece fotoğrafına bakınca bile, bir suçu örtbas edebilecek türden biri gibi görünüyordu. Veya belki de bu tamamen Alexa'nın kendi şüpheli bakış açısından kaynaklanıyordu.

Kapı açıldı ve babası, hafif soğuk esintiyle birlikte içeriye girdi. Alexa, bunun kötü bir haberin müjdecisi olmasını umdu. Gazetesini bıraktı ve hazırlıklı olmak için doğruldu. Nedense, iyi bir şeyler gerçekleşmeyeceğini hissetmişti.

Babası onu başıyla selamlayıp yanına geldi. Takım elbise giymişti; Alexa'nın onu hep kafasında canlandığı şekildeydi.

"Simit sipariş ettim," dedi Alexa babası onun karşısındaki sandalyeyi çekerken. "Birazdan hazır olurlar. En çok hangisini sevdiğini bilmediğimden birkaç çeşit sipariş ettim."

Babası ona pişmanlıkla gülümsedi. "Korkarım kalamayacağım. Uçağımın saatini değiştirmek zorunda kaldım. Bir

iş çıktı. Sadece hoşça kal demek istedim.”

Alexa aniden hayal kırıklığına uğramıştı. Yine kendini küçük bir kız gibi hissediyordu. Boşanmalarının ilk yılını hatırladı; babası hep onu gelip göreceğine söz verirdi ama her zaman bir işi çıkardı. Fakat artık çocuk değildi. Bununla baş etmesi gerekiyordu.

“Tamam,” dedi, *sorun değil* demeyi reddederek çünkü geçmişte bunu söyleyerek, onu bu güç durumdan defalarca kurtarmıştı. “Phoebe Hala’ya hoşça kal diyecek misin?”

“Dedim.”

“İyi.”

“Büyüyüp çok güzel bir kadın olmuşsun Alexa. Zeki ve yeteneklisin de. Seninle gurur duyuyorum.”

Alexa, onun iltifatlarını umursamak istemiyordu. Tek yaptığı, onu ekmesinin telafisi olarak kızını iyi hissettirmeye çalışmaktı. “Bana iltifat etmene gerek yok. Hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Ben sadece doğruyu söylüyorum. Seni defalarca, hem de defalarca hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum.”

“Bugün de dahil olmak üzere,” diye belirtti Alexa.

“Biliyorum. Tüm bunları telafi edebileceğimden şüpheliyim.”

“Telafi etmeye çalışacağından şüpheliyim,” dedi Alexa.

“Nasıl sert vuracağını öğrenmişsin.”

“Bunu en iyi yapan kişiden öğrendim,” dedi, “ve anemden değil senden bahsediyorum.”

Babası, onun bu yorumundan pek memnun olmamış

gibi görünüyordu. “Denemek istiyorum Alexa. Los Angeles’a gelmeni ve hafta sonunu bizimle birlikte geçirmeni istiyorum. Çocuklar seni daha yakından tanımak istiyorlar. Sen onların ablasısın.”

Alexa iç geçirdi. “Bu davetlerinin arkası gelmiyor hiç. Hiç davet etmemeni tercih ederim.”

“Bu sefer ciddiym. Seni seviyorum Alexa. Belki senin istediğin şekilde değil ama seviyorum.”

Duraksadı. Muhtemelen Alexa’nın da onu sevdiğini söylemesini bekliyordu fakat Alexa bunu zaten dün söylemişti ve babası onu kahvaltıda yalnız bırakıyordu. Onun için daha ne yapabilirdi?

“Dün Shayla hakkında bir şeyler sormuştun,” diye devam etti babası. “Onunla yatmadım. Nasıl öldüğünü de bilmiyorum. Ama bir günlük tuttuğundan haberim var. Sürekli yazıyordu. Bir gün kendi hatıra kitabını yazacağını söylemişti. Bunun için bir düzine daha günlük tutması gerektiğini söyleyerek onu kızdırmıştım; bunu anlayamayacak kadar gençti. Boğulduğunu duyduğumda ise ne düşüneceğimi bilememiştim.”

“Sence intihar mı etti?” diye sordu Alexa.

“Maalesef ben bundan şüphelendim. Bana imkânsız birine âşık olduğunu söylemişti. Belli ki hamile kalmıştı ve adam ondan çocuğu aldırmasını istemişti. Shayla da bunu kabul etmişti çünkü bir bebek sahibi olmaya hazır değildi ve adamı daha elde edemedi kaybedeceğinden korkmuştu. Ama yaptığı şey yüzünden hep pişmanlık duydu. Balkona çıkıp denizi

seyrettiği zamanlar, yapmış olduğu seçimleri düşünürdü.”

“Onu birçok kez balkonda gördüm,” diye mırıldandı Alexa. “Çok güzel, romantik bir kadındı. Ama kulağa pek mutluymuş gibi gelmiyor.”

“Sand Harbor’a geldiği ilk yaz mutluydu ama ikinci gelişinde her şey değişmişti.”

“Neden bana bunları söylemeye karar verdin?” diye sordu Alexa merakla.

“Senin söylediklerinden dolayı; soygunla Shayla’nın ölümünün bağlantılı olduğunu düşündüğün için. O günlüğü bulmalısın.”

“Hiç görmedim. Tüm kutuları aradım.”

“O halde belki de birisi senden önce bakmıştır.”

“Jack Wellbourne ve Daniel Stone arasında bir seçim yapman gerekse, Shayla’nın hangisiyle ilişki yaşadığını söyledin?”

Babası bir süre düşündü. “İkisi de olabilir, bir başkası da. Çok çekici bir kadındı ve erkekler onun etrafında pervane oluyordu.”

“Onu bu kadar çekici kılan şey neydi? Sadece güzelliği mi?”

“Büyüleyici bir yanı vardı. Bir erkeğe baktığında, o erkek kendini özel hissediyordu.”

Babasının bir kadın hakkında bunları söylemesi Alexa’nın biraz canını acıtmıştı. Yine de pek şaşırdığı söyleyemezdi. “Sen annemin yanında kendini özel hissetmiyor muydun?”

“Kapana kısıldığımı hissediyordum. Bana duyduğu ihtiyaç, olması gerekenden fazlaydı. Bana bağımlıydı.”

“Giden taraf hep sendin. Nasıl bunu söyleyebilirsin?” diye sordu Alexa şaşkınlıkla.

“Gitmemin nedeni buydu. Onun yanında olduğun zamanlarda tek ilgilendiği şey bendim. Odanın diğer köşesinde oturamıyordu. Konuşmadan duramıyordu. Beni hiç dinlemiyor, hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmiyordu. Tüm bunlar çok yorucuydu.”

Bu konuda babasının öfkesini anlayabiliyordu çünkü annesi ona da bağımlıydı.

Simitler masaya geldiğinde babası kalktı. “Gitmeliyim.”

“Yolda yemek için bir tane almak ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Çekingen bir gülümsemeyle baktı. “Bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

“Sanırım evet,” dedi Alexa temkinli yaklaşarak.

“Geçmişe fazla takılıp, bugünü yaşamayı unutma. Mutlu olmanı istiyorum Alexa. Tutkuyla bağlandığın şeyi bul ve onu yaşa. Seni daha iyi bir insan yapan, seni güçlendiren kişiyi bul ve onu sev çünkü bu dünyada seni yıkmaya çalışacak yeteri kadar insan var. Bir de asla benim gibi olma. Senin için bundan daha fazlasını istiyorum.”

“Ben de kendim için bundan daha fazlasını istiyorum.”

Alexa, karmaşık duygular içerisinde babasının gidişini izledi. Ufak da olsa bir ilerleme kaydetmişlerdi. Peki, bu ne kadar uzun sürecekti? Kim bilebilirdi ki?

Simitlerini ve kahvesini bitirdikten sonra Alexa sokağın aşağısına yürümeye başladı. Her yerin bu kadar yakın olması çok güzeldi. Arabasını almasına gerek yoktu, yürüyüp bazarın tadını çıkarabilirdi. Doğrudan antikacı dükkânına gitmeyi planlamıştı fakat köşeye varınca bir anda yönünü değiştirdi. Cam Ev, köşenin hemen aşağısındaydı ve gidip bir bakmak istiyordu.

Ön kapı açıktı ve bir kadın, vitrindeki rafa güzel bir cam şahin yerleştiriyordu. Kıvrırcık gri saçları, taytı ve uzun kazakla kadın, kendisine oldukça tanıdık geliyordu. Kuş Kadın dediği kişi oydu. Görünüşe göre, kuşlara olan sevgisini cama da yansıtmıştı.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu kadın sıcak bir gülümsemeyle. İçten bakan mavi gözleri ve hafif bir İrlanda aksanı vardı.

“Sadece bakıyordum. Çok güzel parçalarınız var.”

“Teşekkür ederim.”

“Ben Alexa Parker. Halam, antika dükkânının sahibi. Dün Yine Yeniden.”

“Phoebe’yi tanıyorum. Başına gelenler korkunç,” dedi kadın. “Ben Mary Mulligan. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de. Yazları halamı ziyarete geldiğimde sizi kumsalda görürdüm. Kuşları besler, deniz camı toplardınız.”

Mary gülümsedi. “Hâlâ her pazar gidiyorum. Kuşların güzelliğini camlarıma yansıtmaya çalışıyorum ama bunu ne kadar başarabildiğimden emin değilim.”

“Çok güzeller,” dedi Alexa. “Zarafeti ve gücü mükem-

mel bir şekilde yansıtabilmişsiniz. Bayıldım.”

“Almak ister misin?”

“Ne kadar?”

“Ne kadar verirsen,” dedi Mary.

“Ederinden az vermek istemiyorum.”

“Eminim, daha az vermezsın.”

“Çok güven dolu bir insansınız,” dedi Alexa, cüzdanını çıkarırken. “Ben size kredi kartımı vereyim, siz de adil olan neyse onu çekin.”

Mary kartı alıp tezgâha doğru yöneldi. “Yirmi dolara ne dersin?”

“Bence bu çok az.”

“Tıpkı kızım gibi konuştun,” dedi Mary, iç geçirerek. “Janet bana durmadan, artan kirayla baş edebilmem için işlerime daha yüksek fiyat biçmem gerektiğini söylüyor. Bense tekrar garajımda veya yerel sanat festivalinde cam satmayı dert etmiyorum. Bu işletme konuları hiç bana göre değil.”

“Size yardım etmesi için birini tutabilirsiniz.”

“Janet’in yardım etmesini istemiştım ama o avukat olmaya karar verdi. Nasıl oldu da takım giyip hukuk okumak isteyen bir çocuk büyüttüm, bilmiyorum,” dedi, şaşkın bir gülümsemeyle. “Janet, rahmetli eşime çekmiş. O da bir işadımıydı ve kurallara uyardı. Tabii iş bana gelince her şey değişirdi. Eğer birlikte olacaksak gevşemesi gerektiğini çok erken öğrenmişti.” Fişi imzalaması için Alexa’ya uzattı. “Maalesef, birkaç yıl önce öldü. İşte o zaman Janet, kendimi oyalamam için burayı açmam gerektiğine karar verdi. Garaj-

daki atölyemde de mutluydum ama insanların arasında daha fazla zaman geçirip, sadece kuşlar ve camların arasında kalmamamı istedi.”

Alexa ne diyeceğini bilemiyordu, zaten Mary’nin de bir cevaba ihtiyacı yok gibiydi.

“Cam parçaları yapmak zor mu?” diye sordu, Mary sonunda soluk aldığı zaman.

“Biraz ustalık istiyor ama herkes öğrenebilir. Annem bu sanatı ben daha çocukken öğretmişti. Keşke Janet de biraz ilgilenseydi ama hiç sevmiyor.”

“Ben hep cam üflemek istemişim,” diye itiraf etti Alexa. “Buraya her gelişimde deniz camı toplar, buna benzer bir kolye yaptığımı hayal ederdim,” dedi başıyla vitrinde duran kolyeyi göstererek.

“Hayal etmek yerine yapmalısın.”

“Çok basitmiş gibi konuşuyorsunuz. Öğrenmek için çok geç kaldım.”

“Asla çok geç değildir.”

“İşim çok yoğun.”

“Bu kadar yoğun olmana sebep olan iş ne?” diye sordu Bayan Mulligan cam şahini dikkatli bir şekilde balonlu kâğıda sararken.

“Muhasebeciyim.”

“Bir dokuz beşçi daha.”

“Bazen daha ziyade dokuzdan dokuza,” dedi Alexa, “özellikle de vergi sezonunda.”

“Ben yıllar içinde, insanın sevdiği şeyleri yapmaya

zaman ayırmasının ne kadar önemli olduğunu öğrendim. Dünyaya gelme amacımız bu değil mi? Deneyimlerimizin keyfini çıkarmamız gerekiyor. Gülleri koklamalı veya cam üflemelisin,” dedi Mary gülümseyerek.

“Muhtemelen haklısınız.”

Alexa son zamanlarda kendisini insanlardan soyutlayan bir çalışma programına sahip olduğunu fark etmişti. Ciddi bir ilişkiye başlamak bir yana, arkadaşlarına bile zar zor zaman ayırabiliyordu. Fakat her seferinde, vergi sezonu bittiğinde her şeyin daha iyi olacağını söyler dururdu. Maalesef, hep yapacak başka bir iş çıkardı ve her zaman yaklaşımakta olan yeni bir son tarih vardı. Belki de işi, sadece bir ilişki yaşamamak için kendine bahane ediyordu. Biriyle ciddi bir şeyler yaşamaktansa işe yoğunlaşmak daha kolay geliyordu.

“Pekâlâ, daha ne kadar kasabadasın?” diye sordu Mary.

“Emin değilim. Halam ayağa kalkıp eve dönene kadar burada olacağım kesin.”

“O halde, boş vaktin olursa evime gelmelisin. Sana nasıl cam üflendiğini göstereceğim.”

“Gerçekten mi?”

“Seve seve. Sadece son haliyle değil, aynı zamanda bu sanatın yapım aşamasıyla da ilgilenen insanlarla her gün karşılaşmıyorum. Benim için bir zevk olur.”

“Bunu çok isterim.”

Mary bir kâğıda telefon numarasını ve adresini yazdı. “Mağaza pazar günleri kapalı olur, o yüzden sana da uyarısa pazar günü gelebilirsin.”

“Çok iyi olur,” dedi Alexa.

“Eğer önceden kumsala gidip deniz camı bulabilirsen, yanında getir. Özel bir şeyler yapacağız.” Alexa’ya paketini verdi. “Güle güle kullan.”

“Bundan eminim.”

Alexa dışarı çıktı ve kaldırımında durdu. Antikacı dükkânına gitmekle kumsala inip deniz camı toplamak arasında kalmıştı. Sanki iki benliği birbiriyle çatışıyor gibiydi; kumsala vuran camların sihrine tutulup kalmış küçük kız ile artık sihre inanmayan yetişkin kadın.

Bir süre düşündükten sonra doğru tarafa yöneldi; en azından bunun doğru taraf olduğunu umuyordu.

On Üçüncü Bölüm

Cuma sabahı, saat on biri biraz geçe, Braden, Kinley'yle çok kısa bir süre paylaştığı evin basamaklarını tırmanıyordu. Verandada durdu; hem huzursuzdu hem de kendisini buraya ait hissetmiyordu. Bu evde pek zaman geçirmemişti. Kinley evi, Braden yurtdışındayken aldığından Braden burayı asla bir yuva olarak görmemişti. Çiçeklerle dolu saksıları ya da köşede duran hasır salıncağı hatırlamıyordu. Girişte duran paspas bile hatırında yoktu. Bu, Kinley'nin eviydi, onun değil. Hep de öyle olmuştu.

Zili çaldı. Hâlâ anahtarı vardı fakat artık kullanması yanlış olurdu.

Bir dakika sonra Kinley kapıyı açtı. Yoga taytı ve daracık, mor bir tişört giyiyordu. Son yıllarda çok spor yapmaya başlamıştı. Zaten onun bu yoğun spor temposu ikisinin arasına bir bariyer daha çekmişti.

Gözlerinde bir bitkinlik vardı. Braden'ı eve davet etmedi. "Burada ne yapıyorsun Braden?"

“Birkaç eşyayı almam gerekiyor,” dedi Braden.

“Bu evde istediğin hiçbir şey veya hiç kimse olmadığını söylediğini sanıyordum,” diye yanıtladı Kinley Braden’a sözlerini hatırlatarak.

“Yanılmışım,” dedi Braden, sadece.

Kinley’nin yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. “Yanılmış mısın?” diye bağırdı.

Braden başıyla onayladı. “Birçok konuda. Sorunlarımızı tekrar gündeme getirmemize gerek yok. İkimiz için de bitti. Biz daha dile getirmeden çok uzun zaman önce bitmişti. Yaptığın bazı şeylere saygım yok ama düşmanın olmak istemiyorum.” Öfkesini boşaltınca kendini hafiflemiş hissetmişti. Alexa, ona yaralarının hâlâ kapanmadığını söylerken haklıydı. Her şeyi içine atmış ve tek yaptığı, kendi kendini üzme olmuştu.

Kinley kaşlarını çatı; Braden’ın bu tutumu karşısında nasıl davranacağını bilemiyor gibiydi. Belki de Braden, kibar ve pişmanlık dolu tavırlar yerine düşmanlığını sergilese, Kinley onunla daha kolay baş edebilirdi.

“Sana ilişkimi sen hastanedeyken söylememem gerekirdi,” dedi Kinley sonunda. “Bundan dolayı çok pişmanlık duyuyorum Braden. Aniden ağzımdan kaçtı. Beni çok korkutmuştun. Seni yatakta bandajlar içinde yatarken gördüğümde... Çok kırılgan görünüyordun. Tanınmayacak haldeydin. Artık bir askerle birlikte olmak istemiyordum.”

“Sana orduyu bırakacağımı söylemiştim.”

“Artık çok geçti Braden.”

“Ayrılmak istediğini beni aldatmadan önce söylemiş olmanı dilerdim.”

“Neden söylemediğimi sana açıklamıştım. Sen tehlike-
deyken dikkatini dağıtmak istememiştim.” Derin bir soluk
alıp verdi. “Yaptığım la gurur duymuyorum. Hayatımızın çok
daha farklı akacağını sanmıştım ama öyle olmadı. Kendimi
bu kadar yalnız hissedeceğimi bilmiyordum. Eve geldiğin
zamanlarda bile kapalı bir kutu gibiydin. Benimle konuşa-
mıyordun. Adeta mühürlenmiştin ve ben sana nasıl ulaşaca-
ğımı bilmiyordum.”

Kinley muhtemelen bu konuda haklıydı fakat Braden’in
yaşadıklarını anlamak için yeterince çaba göstermemişti.
“Pete’le olanları sana anlatmayı denedim.”

Kinley’nin dudakları gerildi. “Bunu konuşmak istemi-
yorum. Çok üzücü bir olay. Üstelik eğer anlattırsan, bunu bil-
memesi gereken birine söylemek zorunda kalacağımdan
korkuyorum. Kasabada hâlâ Pete’in bazı arkadaşlarını görü-
yorum. Hikâyeyi senden başka baştan sonra bilen yok. Zaten
sen de böyle olmasını istemiştin.”

“Pete hakkında konuşmamıza gerek yok. İçeri girebilir
miyim?” diye sordu Braden.

Kinley tereddüt ederek, omzunun üzerinden içeriye bir
bakış attı. “Yalnız değilim.”

Braden öfkeleneneceğini düşünerek gerildi fakat evin
içinde, hatta muhtemelen yatakta başka bir adamın var ol-
ması karşısında oldukça sakindi. Kinley’yle aralarındaki her
şey bitmişti. “Peki, gitarımı istiyorum,” dedi.

“Gitarını mı?” diye sordu Kinley. “Biz evlendiğimizden beri hiç gitar çalmadın.”

“Arka dolapta olmalı, en azından en son gördüğümde oradaydı.”

“Buraya bunun için mi geldin? Gitarın için mi?” diye sordu Kinley şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi Braden. Geri almak istediği sadece gitarı değildi. Kaybolmuş benliğinin bir kısmım da geri istiyordu.

“Tamam. Getireyim,” dedi Kinley omuz silkerek. “Burada bekleyebilir misin? Garipsenecek bir durum yaşanmasını istemiyorum.”

“Evet tabii, bunu ikimiz de istemeyiz,” dedi Braden ufak bir imayla.

Kinley eve girdiğinde Braden da verandanın ucuna doğru yürüyüp sokağı seyretmeye koyuldu. Buraya bir daha asla gelmeyeceğini sanıyordu fakat artık kasabanın bu bölgesine gelmekten kaçınmasına gerek yoktu. Hayatına devam etmeliydi. Artık orduya da Kinley’e de bağlı değildi. Tüm bağları koparmıştı. Artık hayatının geri kalanında nasıl bir başlangıç yapması gerektiğine karar vermesi lazımdı.

“İşte burada,” dedi Kinley bir süre sonra geri döndüğünde.

“Teşekkürler.” Braden gitarı ondan aldı.

“Şimdi ne yapacaksın Braden?” diye sordu merakla.

“Şu anda birkaç akor basıp basamayacağıma bakmam gerekiyor.”

“Ben hayatından bahsediyorum.” Kinley duraksadı;

sanki onu anlaması için yalvarıyor gibiydi. “Benden nefret etmemeni ve mutlu olmanı istiyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ettiğini düşünüyorum.”

“Mutlu olmayı amaçlıyorum,” dedi Braden.

“Dün gördüğüm o kadınla mı birliktesin?”

“Alexa mı? Hayır. Biz sadece... ne olduğumuzu ben de bilmiyorum.”

“Geçmişine ait bir kız. Âşık olduğun. Yıllar önce bana onu anlatırken ses tonun değişmişti, sanki senin için özel biri gibiydi. Onu hep merak etmiştim.”

Kinley’ye, Braden hakkında ne anlattığını hatırlayamasa da artık bir önemi de yoktu. “Evet, geçmişime ait ama geleceğime dahil olup olamayacağından henüz emin değilim.”

Yerel restoranlar kapılarını öğle yemeği için açarken Alexa deniz kenarına indi. Zaten Daniel Stone’un bir sonraki gün düzenlenecek olan bağış toplama etkinliğine hazırlanırken kasaba halkı bayağı hareketliydi. Birçok köşede gönüllüler, ellerinde broşürlerle durmuş politikadan konuşuyor, gösterişsiz iş kıyafetleri içindeki kadın ve adamlar turist kalabalığının ortasında oldukça dikkat çekiyordu. Alexa bunların kim olduklarını bilmiyordu. Belki politik destekçi belki de güvenlik görevlisiydiler.

Senatör adayı bozuntusu ve onun yandaşlarıyla tanışmayı dört gözle bekliyordu. Babasının, günlükle ilgili söyledikleri ümit vericiydi fakat dükkândaki hiçbir kutuda böyle

bir deftere rastlamamıştı. Ya biri günlüğü ondan önce bulmuştu ya da günlük hâlâ bir yerlerde gizliydi. Fakat bu, sonraki işti. Şu anda kafasını kurcalayan daha kişisel bir görevi vardı. Deniz camı bulması gerekiyordu.

Kumsala bir gün önce gittiği yoldan yürüdü fakat ayakları kuma bastığı anda ayakkabılarını çıkarıp ayaklarının altındaki sıcak kum tanelerinin verdiği hissin keyfini çıkarmaya başladı. Kumsala en son gelişinde başka bir amacı vardı; Wellbourne Konağı'na gidiyordu. Şimdi ise sadece iyi vakit geçirmeyi planlıyordu.

Su kenarına kadar yürüdü. Deniz çekilmişti ve deniz camı arayabileceği kıyı şeridi genişlemişti. Okyanusa düşen sıradan cam parçalarının, okyanusun akıntılarına kapılarak, buzlu ve renkli deniz camlarına dönüşmesi onu hâlâ büyü-lüyordu. Doğa kendi yöntemleriyle atıkları güzel parçalara dönüştürüyordu ve bu Alexa'yı birçok yönden cezbediyordu. İnsanların her şeyi çöpe atmasından bıkmıştı; özellikle de babasının, ailesini çöpe atışından.

Neredeyse bir saat boyunca kıyı boyunca yürüyüp deniz camı aradı. Rüzgâr saçlarını dağıtmıştı ve atkuyruğunun yarısı gözlerinin önüne düşmüştü. Güneş yanaklarını yakıyor, kendini kozasından çıkmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Kumda yürümek harika bir spordu. İki adımda bir eğilip çakıl taşlarının, denizkabuklarının ve yosunların arasına saklanmış renkli bir taş bulmaya çalışırken bacakları ağrımaya başlamıştı.

Bulduğu birkaç parçayı çantasının içindeki fermuarlı

göze koymuştu. Fakat yavaş gidiyordu ve artık eve eli boş döneceğini düşünmeye başlamıştı. Tam o sırada çok güzel, koyu yeşil bir buzlu cam parçasına rastladı. Çapı neredeyse beş santimdi. Bununla kesinlikle güzel bir şeyler yapabilirdi.

Güneş tepeye yükseliyordu ve Alexa saatin neredeyse bir olduğunu fark etti. Günün yarısını harcamayı başarmıştı, gerçi bunu harcamak olarak görmüyordu. Yine de son on yılda edinmiş olduğu alışkanlıklardan kurtulmak oldukça zordu; her hareketi belirli bir amaca hizmet etmesi gerekiyordu. Uzun zamandır üretkenliğinden sıyrılmış, sadece kendi için biraz zaman ayırmamıştı. Şimdi kendi kendisiyle iletişime geçtiğini hissediyordu.

Kumsal boyunca kat ettiği yolu geri dönmeye başladığında, tepenin yanında oturan biri dikkatini çekti. Bir adam, büyük bir kayanın üzerine oturmuş, gitar çalıyordu. Bu adamın Braden olduğunu fark edince kalbi duracak gibi oldu.

Braden henüz onu görmemişti; bütün dikkatini elindeki müzik aletine vermişti. Alexa onu bir süre inceledi. Gitar çalarken daha seksi görünüyordu, tabii seksapelinin artması mümkünse. Rengi solmuş kot pantolonu ve gri tişörtüyle rahat bir tarzı vardı ve bu tarz Alexa'nın hoşuna gitmişti. Braden'ı muhasebecilerin giydiği takım elbiselerin içinde hayal edemiyordu. Kendini kısıtlanmış hissedirdi herhalde. Gerçi sekiz yıl boyunca asker üniforması giydiğinden belki de kısıtlanmaya alışmıştı.

Braden aniden başını kaldırdı. Parmakları gitarın üstünde donup kalmıştı.

Alexa el sallayıp ona doğru yürümeye başladı. “Gitarını bulmuşsun,” dedi Braden’in yanındaki kayaya otururken.

“Burada ne yapıyorsun?”

Alexa hâlâ elinde tuttuğu cam parçasını havaya kaldırdı.

Braden ona içtenlikle gülümsedi. “Eski günleri mi yad ediyorsun?”

“Bu sıralar tek yaptığım bu. Bu sabah Cam Ev’e uğradım ve Mary Mulligan’la konuştum. Hatta bir cam kuşu satın aldım.”

Alexa çantasında taşıdığı kutuyu çıkarıp camın etrafını saran paketi açtı ve Braden’a kuşu gösterdi. “Mükemmel değil mi?”

Cam, tıpkı uçmak için çırpman bir kuş gibi güneş ışığında parlıyordu.

“Çok güzel,” dedi Braden.

Alexa camı tekrar paketleyip dikkatlice kutusuna yerleştirdi ve kutuyu çantasına koydu. “Mary, pazar günü evine gitmem için beni davet etti. Bana nasıl cam yapılacağım gösterecek. Her zaman yapmak istediğim şey buydu.”

“Sonunda bunu yapacağına çok memnunum,” dedi Braden onu onaylayarak.

“Artık Phoebe Hala da iyileşiyor. Biraz kendime zaman ayırdığım için suçluluk duymama gerek yok.”

“Bunun için asla suçluluk duymamalısın Alexa. Hayat çok kısa.”

“Biliyorum.” Duraksadı. “Hayallerden bahsetmişken... gitar çalışması nasıl gidiyor?”

“Çok paslanmışım,” dedi Braden sırıtarak. “Kimsenin beni duymaması için buraya gelip çalmaya karar verdim.”

“O kadar da kötü olmadığına eminim.”

“Ne kadar kötü olduğumla ilgili bir fikrin olmadığına eminim.”

“O halde çalsana. Bırak da ben karar vereyim.”

Braden omuzlarını silkti ve tellere vurarak güzel bir melodi çaldı.

“Kulağa o kadar da kötü gelmiyor Braden. Peki ya benim şarkım? Dinleyebilir miyim?”

“Halen sözleri hatırlamaya çalışıyorum,” diye yamtladı Braden.

“Bence hatırlıyorsun. Bana söylemek istemiyorsun o kadar.”

“Çok aptal bir şarkı Alexa.”

“Duymak istiyorum Braden.” Alexa etrafına bakındı. Görünürde kimsecikler yoktu. “Burada kuşlar ve bizden başka kimse yok.”

Braden iç geçirdi. “Çok ısrar ediyorsun.”

“Sen de çok inat ediyorsun. Sadece birkaç dizesini söyle.”

“Tamam ama kuşlar bile ciyaklayarak kaçarsa beni suçlama.”

Alexa kahkaha attı. “Sorumluluğu alıyorum. Hadi.”

Braden gitarına baktı ve birkaç akor çalıp şarkıyı söylemeye başladı.

Sesinin çok sade, pürüzsüz ve oldukça erkeksi bir tınısı vardı. Fakat şarkının sözleri Alexa’yı derinden vurdu.

“O benim yaz güzelim. Onu her gördüğümde çarpar kalbim. Gülüşü gözlerinin rengindeki gökyüzünü aydınlatır.”

Braden durunca Alexa titreyerek soluk aldı.

“Gerisini hatırlamıyorum,” diye mırıldandı Braden. Parmakları hâlâ melodiyi çalıyordu.

Şarkı Alexa’yı o tatlı ve masum aşka, bu duyguyla ilk tanıştığı âna geri götürmüştü. O zamanlar birçok olasılık, umut ve özlem vardı.

Braden sonunda çalmayı bırakıp ona baktı. Gözlerinde kararsızlık ve belki de içini fazla açtığı için biraz da korku vardı.

“Bu şarkıyı yazan çocuğu gerçekten çok sevmiştim,” dedi Alexa usulca.

“Ben de adına bu şarkıyı ithaf ettiğim kızı çok sevmiştim.”

“Sence o çocuklar hâlâ bizim bir parçamız mı?”

“Hayır.”

“Derinlerde bile kalmadılar mı?”

Braden omuzlarını silkti. “Sadece kendi adıma konuşabilirim. Bence o kız senin içinde hâlâ yaşıyor.”

“Daha fazla şarkı yazmalısın,” dedi Alexa.

“Neden?”

“Çünkü yazmadan yeteneğinin farkına varamazsın.”

Braden ona baktı. “Alexa, şarkıyı gereğinden fazla anlamlandırma.”

“Beni uyarmaktan vazgeç Braden. Şarkıyla veya bizimle ilgili ne düşünmek istersem düşünürüm.”

“Şimdi kim daha inatçı?”

Braden'ın şakacı tavrı, konuşmanın ciddiyetini biraz dağıtmişti ve Alexa bunu sürdürmeye karar verdi. “Ayrıca, müzik zevkinin de değiştiğini söylemem gerek,” dedi.

“Öyle mi sence?” diye sordu Braden dalgın bir halde gitarın telleriyle oynayarak.

“Kesinlikle.” Alexa cep telefonunu çıkardı ve şarkı listesini açtı. Kendi kendine gülümseyerek devam etti, “Bu adamları dinlediğin zamanı hatırlıyorum.” Şarkı çalmaya başladı. Telefonun hoparlörlerinden yirmi yıl önce popüler olan bir erkek grubunun şarkısı duyuluyordu. Bu şarkıyı önceki gece telefonuna indirecek bir şeyler ararken bulmuştu. Braden'ı ve birlikte dinledikleri şarkıları düşünüyor, bu şarkıların onun müzik tercihlerini etkileyip etkilemediğini merak ediyordu.

Braden, Alexa'ya bakarken yüzüne bir tebessüm yerleşti. “Bu grup benim değil senin en sevdiğindi.”

“Ah, hiç sanmıyorum,” dedi Alexa. “Dans ederek şarkıcıyı taklit ediyordun.” Alexa ayağa kalktı ve hatırladığı kadarıyla figürleri denemeye başladı.

Braden gitarını kenara bıraktı. “Bana ver o telefonu.”

“Hayatta olmaz.”

Ve Braden aniden yerinden fırlayıp Alexa'nın önünde dikilince, Alexa çığlık atarak koşmaya başladı fakat bacakları Braden'ın uzun adımlarıyla baş edemedi. Braden onu kumların üzerine devirip telefonu elinden aldı ve o sinir bozucu şarkıyı susturdu.

Alexa'nın kalbi deli gibi çarpıyor, nefesi kesiliyordu.

İkisi de sessiz kalınca heyecanı daha da arttı ve artık tek hissedebildiği, üzerinde duran Braden'in güçlü bedeniydi. Braden altında yatan Alexa'ya baktı; bakışları derinleşmiş, dudakları hafifçe aralanmıştı.

“Alexa,” diye mırıldandı.

Alexa kollarım onun bedenine doladı ve onu kendine doğru çekti. Üzerindeki ağırlık onu cezbediyordu. Dudakları birbirine değiyor, yıllar önce paylaştıkları aşkın da ötesine geçiyordu. Artık küçük birer çocuk değillerdi; yetişkin birer erkek ve kadın olmuşlardı. Braden onu inanılmaz bir açlıkla öptü, sanki ona doyamıyor gibiydi ve Alexa da aynı duyguları hissediyordu.

Alexa ellerini onun sırtında dolaştırırken, tişörtünün altındaki şekilli kaslarını hissediyordu. Ellerini tişörtün altına kaydırınca Braden'in inlediğini duydu. Braden'in bedeninin altındaki göğüsleri sertleşmişti. Onu istiyor, acı çekiyordu. Braden'in dudakları Alexa'ninkilerinden sıyrılıp çenesine, oradan da boynunun kıvrımına ulaştığında Alexa arzuyla iç geçirdi.

Kumsalda yaşanacak bir ön sevişmeden fazlasını istiyordu fakat buradan çıkıp başka bir yere gittiklerinde, mantıkları harekete geçeceği için aynı tutkunun kalmayacağını hissediyor, korkuyordu.

O yüzden, *sadece anın tadını çıkarmalıyım*, dedi kendi kendine. Ellerini Braden'in başının arkasında koyup parmaklarıyla dalgalı saçlarını okşamaya başladı. Dudaklarının dokunuşları onu kendinden geçiriyordu.

Bir anda, havlayan bir köpek koşarak yanlarına geldi ve patileriyle kumları üzerlerine sıçrattı. Bu soğuk su etkisi yaratmıştı.

Braden hızla Alexa'nın üzerinden kalkıp soluğunu bıraktı. Alexa doğrularak kollarındaki ve saçlarındaki kumları silkelemeye başladı.

Braden hiçbir şey söylemeden telefonu ona geri attı.

"Teşekkürler," dedi Alexa.

"Bu böyle olmaz," dedi Braden.

"Az önce gayet güzel oluyor gibi görünüyordu."

"Ne istediğini biliyor musun Alexa?"

Alexa tereddüt etti. Bu sorunun çok farklı şekillerde cevaplanabileceğini hissediyordu. "Bir gün sürekli başladığımız bu öpücüğü bitirmek istediğimi biliyorum."

"Peki sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum, Braden. Geleceği göremiyorum."

"Ben bir kısmını görebiliyorum. Birimiz ya da her ikimiz de acı çekeceğiz," dedi Braden sert bir şekilde.

Alexa böyle bir ihtimali düşünmek istemese de onun da şüpheleri vardı. "Muhtemelen haklısın ama ben çok uzun zamandır güvenli sularda yüzüyorum. Belki de risk almamın vakti gelmiştir."

Braden başını salladı. "Bilmiyorum."

Alexa onun verdiği cevabı umursamıyordu.

"Pekâlâ, bildiğin zaman beni ara," dedi Alexa daha da sert bir ses tonuyla ve ayağa kalktı.

"Topu bana atamazsın," diye karşı çıktı Braden.

“Sen topun sende olmasını istiyorsun,” dedi Alexa. “Kontrolün sende olmasını istiyorsun. İstedğin zaman beni öpmek ve korktuğun zaman da durmak istiyorsun.”

“Dün gece duran sendin,” diye hatırlattı Braden.

Haklıydı. Braden’a ihtiyaç duyuyor olması Alexa’yı korkutmuştu. “Haklısın. Beni korkutan şeyler hissetmeme neden oluyorsun. Babamı sevdiği zaman annemin başına neler geldiğini gördüm ben.”

“Annen ve babanın yaptığı hataları biz asla tekrar etmeyiz.”

“Hayır ama kendi hatalarımızı yapacağız.”

“Yani ne istediğini bilmiyorsun,” dedi Braden.

“Sanırım bilmiyorum. Tek bildiğim, zamanlamamızın hep kötü olduğu,” dedi Alexa. “Birimiz ilerlemeye hazırken, diğerimiz olmuyor. Hâlâ böyle olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir noktada ya aynı anda bir adım atacağız ya da bu kapıyı sonsuza dek kapatacağız. Bu arada kalmış yakınlaşmalar bana göre değil. Hatta beni deli ediyor.”

“Beni de,” diye mırıldandı elini saçlarının arasından geçirerek. “Seni incitmek istemiyorum Alexa.”

“O halde incitme.”

“Şu anda karar veremem.”

“Şimdi karar vermek zorunda değilsin.” Alexa kot pantolonundaki kumları silkeledi. “Gitmem gerek.”

“Nereye kaçıyorsun?”

“Antika dükkânına.” Alexa duraksadı ve gülümseyerek ekledi: “Tabelada yazan ismi her gördüğümde tüm bu yaşa-

dıklarımıza ne kadar uygun olduğunu düşünüyorum. *Dün Yine Yeniden*. Burada geçirdiğim her gün sanki düne bağlı gibi.”

Braden başıyla onayladı. “Evet, sürekli geçmişî ziyaret ediyor gibiyiz.”

“Her neyse, Wellbourne kutularının yanında gelen kutulara bakmak istiyorum. Babam, Shayla’nın bir günlük tuttuğunu söylemişti. Kutuları boşaltırken deftere benzer bir şey gördüğümü sanmıyorum ama belki başka bir kitabın arasında kalmıştır.”

“Bunu baban mı söyledi?” diye sordu Braden hayretle. “Onunla tekrar mı görüştün?”

“Beni kahvaltı için ekmeden hemen önce.”

Braden kaşlarını çattı. “Ciddi misin? Bunu yaptı mı? O senin baban olsa da tam pislik.”

“Evet ama buna alıştım artık.”

“Alışmaman gerekiyordu.”

“En azından gitmeden önce bana biraz bilgi verdi. Shayla’nın birine âşık olduğunu ve adamın onu karnındaki bebeği aldırmaya zorladığını söyledi. Babam adamın Jack Wellbourne ya da Daniel Stone olduğundan şüpheleniyor. Shayla, adamın ulaşılmaz biri olduğunu söylemiş.”

“Bana daha çok Jack’inmiş gibi geliyor.” Braden duraksadı. “Tabii baban seni dahil olduğu konudan uzaklaştırmaya çalışmadıysa.”

“Söz konusu erkekler olunca güven sorunu yaşadığıma hiç şüphe yok,” diye mırıldandı Alexa.

“Umarım benimle de aynı sorunu yaşamıyorsundur,” dedi Braden ona bakarak. “Çünkü aramızda ne geçerse geçsin, sana yalan söylemeyeceğime dair bana güvenebilirsin Alexa.”

Alexa, Braden’in bu sözlerinden etkilenmişti. “Bunun karşılıklı olduğunu biliyorsun.”

Braden başıyla onaylayıp gülümsedi. “Şimdi serçe parmaklarımızı birbirine takıp söz vermemiz gerektiğini hissediyorum.”

Alexa kahkaha attı. “Neden bir öpücükle noktalamıyoruz? Çok kısa ve tehditkâr olmayan bir öpücük.” Parmak uçlarında uzanıp dudaklarını onunkilere usulca dokundurdu; tıpkı ilk öpüşmeleri gibiydi. “Sonra görüşürüz.”

On Dördüncü Bölüm

Çok kısa ve tehditkâr olmayan o öpücüğü, Braden polis karakoluna gidip de Drew'un yanına oturduğu anda bile dudaklarında hissedebiliyordu. Bu düşünceden kurtulmaya çalıştı. Dikkatini içinde bulunduğu âna vermesi gerekiyordu.

“Neredeydin?” diye sordu Drew şüpheli gözlerle bakarak. “Saçlarında kum var.”

Braden parmaklarını kafatasında gezdirdi. “Kumsaldaydım.”

“Kumlarda mı yuvarlanıyordun? Umarım yalnız değildin.”

Braden, Drew'un meraklı bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. “Seninle soruşturma hakkında konuşmaya geldim.”

“Evet şu mesele.”

Drew, Amir Hayes'in ofisine doğru bir bakış attı. Kapı kapalıydı fakat Braden, Edwin'in, masasında olduğunu görebiliyordu. “Ben de tam aşağıya inip kahve alacaktım. Neden benimle gelmiyorsun?”

Drew'un sadece kahve istemediğini hisseden Braden omuzlarını silkti. "Tamam."

Drew masasının üzerindeki anahtarları alıp karakoldan çıkmak için kapıya yöneldi.

"Harika bir gün," dedi Drew sokakta yürürlerken. "İçeride çok fazla zaman geçirdim. Kaykayımla adliye basamaklarından uçtuğum zamanı hatırlıyor musun?" diye ekledi başıyla sokağın karşısındaki uzun ve geniş basamaklı binayı işaret ederek.

"Korkuluğun üzerinden kaymaya çalışırken az kalsın boynunu kırmak üzere olduğunu hatırlıyorum," dedi Braden durgun bir ses tonuyla.

"Evet, pek akıllıca bir hareket değildi," diye karşılık verdi Drew sırtarak. "Bazen artık aptalca hareketler yapan çocukları yakalayan kişi olduğuma veya o basamaklardan çıkarken takım elbise giyip kravat taktığıma inanamıyorum."

"Pekâlâ neler oluyor?" diye sordu Braden tam köşeyi döndükleri sırada. "Belli ki bana bir şey söylemek istiyorsun."

"Önce kahve alalım," dedi Drew. "Bu arada da kumlarda kiminle yuvarlandığını anlatabilirsin. Yoksa tahmin mi etmem gerekiyor?"

Braden cevap vermedi. Drew'a bu konuları anlatmaktan vazgeçeli neredeyse on iki yıl olmuştu ve tekrar başlamak için bir neden göremiyordu.

"Alexa'yla aranızda neler dönüyor?" diye sordu Drew, konuyu kapatmak istemediği belli oluyordu.

“Alexa’yla olduğumu kim söyledi?”

“Hadi ama. Ben dedektifim ve seni okumak çok zor değil. İkinizin arasında ne var?”

“Bilmiyorum,” dedi Braden dürüst bir şekilde. “Birlikte iyi vakit geçiriyoruz, sohbet ediyoruz. Bazen tıpkı eski günlerdeki gibiyiz. Bazense her şey yepyeni hale geliyor.”

“Ondan hoşlanıyorsun,” dedi Drew kendinden emin bir edayla.

“Ondan her zaman hoşlandım,” diye itiraf etti Braden. “Bu hiçbir zaman sorun değildi.”

“Ben sorunun lokasyonlarınız olduğunu düşünüyordum. Ama artık değil.”

“Yine olacak. Alexa geri dönecek.”

“Ve sen de istediğin yere gidebilirsin. Seni burada tutan hiçbir şey yok. Ailen seni özleyecektir ama bence seni mutlu görmek istiyorlar.”

“Seçeneklerimi değerlendiriyorum,” dedi Braden Drew’un peşinden küçük bir kafeye girerken.

“Aç mısın?” diye sordu Drew. “Ben bir de sandviç alacağım.”

“Kahve benim için yeterli,” dedi Braden. Drew, siparişleri verirken o bir masaya oturdu. Öğlen yemeği saatinden hemen sonraydı ve etrafta kahvelerini yudumlayarak gazetelerini okuyan birkaç yaşlı adamdan başka kimse yoktu.

“Pekâlâ, neden buradayız?” diye sordu Braden, Drew elinde iki kahveyle döndüğü zaman.

“Sana bunu söylemek zorunda olduğum için kendimi

kötü hissediyorum.”

“Söyle işte,” dedi Braden arkasına yaslanarak.

“Amir fikrini değiştirdi. Senin ne soygun, ne Wellbourneler ne de başka hiçbir şeyle ilgili herhangi bir soruşturmaya dâhil olmanı istiyor. Çok sevdiği arkadaşı Phoebe’yi yerde kanlar içinde ve bilincini yitirmiş halde bulduktan sonra pek de mantıklı düşünmeden senin bu işte bize yardımcı olmanı kabul ettiği söyledi. Eğer gerekli kurallar takip edilmezse, fail karşısında tüm davayı tehlikeye sokabileceğimizi hissediyor. Haksız da sayılmaz,” dedi Drew.

“Yani beni kovuyor musun?” diye sordu Braden. Bu durum onu hem güldürmüştü hem de kızdırmıştı. “Aslında bana ödeme yapmıyorsunuz, biliyorsun.”

“Senden yardım isterken bunu düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, öncelikli amacım seni o daireden çıkarmaktı. Biraz etrafa bakınıp bu işten vazgeçeceğini düşünmüştüm. Ama sen olayın tam içine girmişsin.”

“Evet, girdim.” Braden bir süre durdu. Mantıklı gelmeyen bir şeyler vardı, belki de... “Bunu şimdi söylüyor olman çok komik çünkü dün Amir’le konuştum. Benim bu soruşturmada görev almamdan oldukça memnun gibiydi.”

“Dediğim gibi, fikrini değiştirmiş.”

“Konuştuklarımızdan sonra,” dedi Braden yavaşça.

Drew kaşlarını çattı. “Ona tam olarak ne söyledin?”

“Shayla Cummings’in ölümüyle ilgili yapılan soruşturmayı sordum.” Braden, parmaklarını durmadan masaya vuruyordu, sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordu. “Amir,

benim antika dükkânına düzenlenen soygunla ilgili soruşturmaya katılmış olmamdan memnundu ama benim bu olayı eski bir davayla ilişkilendirmem onu rahatsız etti. Şimdi daha çok merak etmeye başladım.”

Drew iç geçirdi. Gözlerinden endişe okunuyordu. “Geri çekilmek zorundasın Braden.”

“Hey, beni bu avın içine sen soktun, bir şeyler yapmamı istedin ve ben de yapıyorum. Beni kovamazsın Drew.”

“Ben daha çok kendimin kovulmasından korkuyorum.”

Braden, Drew’un patronuyla arasının bozulmasını istemese de kendi yürüttüğü bu özel soruşturmayı sonlandırmaya da hazır değildi. “Sadece birkaç kişiyle daha konuşmam gerekiyor,” dedi. “Merak etme, kimse bilmeyecek.”

Drew iç geçirdi. “Kiminle?”

“Daniel Stone ve Roberta Wellbourne.”

“Ah, harika. Senatör olmaya çalışan bir adam ve onun kampanya yöneticisiyle soruşturmayı yürütüp bunu saklayabileceğini mi sanıyorsun? Hadi ama Braden.”

“Bence ikisinden biri Shayla’nın ölümüyle ilgili bir şeyler biliyor ve ikisi de şu anda kasabada. Bu mükemmel bir fırsat.”

“Bu işi ben yaparım,” dedi Drew.

“Sen benim bildiklerimi bilmiyorsun.”

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece içgüdülerin harekete geçiyor.”

“Tamam haklısın ama ben bu konuyu araştırmak istiyorum ve onlarla konuşacağım. Eğer sonunda bir şey çıkmazsa,

işte o zaman bu işi bırakırım.”

“Bundan gerçekten keyif alıyorsun,” dedi Drew. “Polis olmayı hiç düşündün mü?”

“Bilmiyorum.”

“Bence bir düşünmelisin. İçgüdülerin çok güçlü. Üstelik hizmet etme ve koruma eğitimi aldın. Bizim bölüme çok faydalı olabilirsin. Hatta herhangi bir bölüme.”

“Bana yeni bir iş bulmaya çalışan insanlar listesine girdiğin için teşekkürler,” dedi Braden.

Drew gülümsedi. “Senin bir şeyler için heyecanlandığını görmek güzel, her ne kadar benim kovulmama sebep olacaksa da.”

“Umarım bu gerçekleşmez.”

“Ben umut etmekten fazlasını yapacağım. Seninle gelip Daniel Stone’la konuşacağım.”

Alexa, antika dükkânının galerisinde etrafına bakındı. Tüm kutuları sonunda boşaltmış ve her parça için uygun bir yer bulmayı başarmıştı. Eşyaları vitrin raflarına eklemek zorunda kalmış, hatta bazı mobilyaların üzerine bile satılık eşyalar koymuştu fakat galeri en azından daha düzenli görünüyordu. Maalesef o kadar aramasına rağmen kimsenin çalışmayı düşünebileceği herhangi bir eşya bulamamıştı; günlüğü de tabii.

Arka tarafından dükkânın kapısı açılınca Alexa bir anda gerildi; arka sokaktaki geri dönüşüm kutusuna defalarca

gidip geldikten sonra kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Dükkâna bir kadın girdi. Güzel, çiçekli bir elbise ve üstüne de kısa bir kazak giymişti. Kahverengi saçları omuzlarından dökülüyordu; çok pahalı, özel tasarım bir çanta taşıyordu.

“Üzgünüm, açık değiliz,” dedi Alexa. “Sadece biraz temizlik yapıyorum.”

“Evet, Geçen gece yaşanan soygunu duydum. Ben Roberta Wellbourne. Jack Wellbourne’le evliydim. Sanırım buraya bazı eşyalar göndermiş.”

Alexa’nın nefesi kesilmişti. Braden’la birlikte suçlu listesine ekledikleri şüphelilerden birinin tam karşısında duruyor olması onu hayrete düşürmüştü. “Evet, gönderdi. Ben Alexa Parker. Halam Phoebe Gray, bu dükkânın sahibidir.”

“Evet, Phoebe’nin kim olduğunu biliyorum. Jack geçmiş yıllarda ondan çok hoşlanıyordu,” dedi Roberta üzgün bir ses tonuyla. “Ama zaten onun hoşlandığı birçok kadın vardı. Buraya neler gönderdiğini görmek istiyorum.”

Sorduğu soru oldukça doğrudan ve netti; Alexa da nasıl hayır diyeceğini bilememişti. Eşyalar zaten Phoebe dükkânı tekrar açtığı zaman vitrinde olacaktı, üstelik Roberta görmek için geldiği eşyalara bakmadan gidecek gibi görünmüyordu.

Alexa rafları gösterdi. “Eşyaların çoğunu oraya koydum. Bakabilirsiniz. Fakat halam izin vermediği takdirde bir şey almanıza müsaade edemem.”

Roberta’nın dudakları gerilmişti. Alexa çok az kişinin bu kadına karşı durabileceğini düşündü.

Roberta odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Gözleri,

raflarda duran eşyaları tarıyordu. Bir müzik kutusu alıp içini açtı ve hemen yerine bıraktı. Birkaç resimli kitabın içine baktı, sayfaları karıştırdı ve onları da yerlerine bıraktı.

“Aradığınız belirli bir şey var mı?” diye sordu Alexa. Onun da Shayla’nın günlüğünü arayıp aramadığını merak ediyordu.

“Sadece boşanma sırasında almadığım herhangi bir şey var mı diye merak ediyorum,” dedi Roberta soğuk bir ses tonuyla.

“Uzun zaman önce boşanmadınız mı?”

“Altı yıl,” dedi Roberta. “Ama Jack bazı konularda sırlarla dolu biriydi. Hep bir şeyler saklayıp saklamadığını merak ederdim.”

Roberta dükkâna gizlice girecek kadar çok mu meraklıydı? Fakat eşyaların kutularından çıkmasını bekleyip o zaman bakmak daha mantıklı bir yaklaşım olmaz mıydı?

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Roberta.

Roberta’nın sorusunun ardından Alexa aniden bu kadar olmadığını fark etti. Halasının sözleri kulaklarından yankılanıyordu. *Kutulardan birini ofise taşımıştım ve galeriye geri döndüğümde dükkânda birinin olduğunu fark ettim.*

Alexa ofise hiç bakmamıştı. Sadece halasının cüzdanını masanın üzerinden alıp hana giderken yanında götürmüştü. Bunun dışında tüm zamanını dükkânda geçirmişti.

Sessizlik uzadıkça Roberta’nın ifadesi değişmeye başladı. Alexa boğazını temizledi. “Bildiğim kadarıyla hepsi bu,” dedi. O kutuya önce kendisi bakmadan, Roberta’ya bir

şey söylemeye niyetli değildi.

Roberta ona bir süre daha baktı; sanki ona inanmamış gibiydi. Ardından bakışlarını yanında duran raflara çevirdi.

Geçen birkaç huzursuz dakika boyunca aralarında sessizlikten başka bir şey olmadı. Alexa, daha fazla bilgi alabileceği bu fırsatı boşa harcamakta olduğunu fark etti. Saldırıya geçmesi gerekiyordu.

“Shayla Cummings’i tanıyor muydunuz?” diye sordu Alexa.

Roberta aniden bakışlarını ona çevirdi. “Kimi?”

“Shayla Cummings. Birkaç sene yaz dönemi boyunca sizin kumsaldaki evinizi kiralamış bir oyuncu. Orada kaldığı son yaz denizde boğulmuştu. Hatırlamamanıza şaşırdım. Önemli bir haberdir.”

Roberta dilini pembe dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirdi. “Şimdi siz bahsedince hatırladım ama çok uzun zaman önceydi. Bana bunu neden soruyorsunuz?”

“Çünkü evi Shayla için Bay Stone kiralamıştı ve siz de onunla birlikte çalışıyorsunuz, değil mi?”

“Daniel’in itibarını mı zedelemeye çalışıyorsunuz?” diye sordu Roberta sert bir şekilde. “Onun rakipleri için mi çalışıyorsunuz?”

“Hayır sadece merak ediyorum ve merak eden tek kişi ben değilim,” dedi Alexa. “Polis de bu konuyla ilgileniyor.” Polisi olaya karıştırmakla biraz ileriye gitmişti fakat iddiasını desteklemesi gerekiyordu.

“Polis’ mi? Neden?”

“Shayla oldukça gizemli bir şekilde öldü.”

“Ölüm şeklinin gizemli olduğundan emin değilim. Ama Daniel’in onun ölümüyle hiçbir bağlantısı olmadığına eminim. Eğer evi kiralamışsa, muhtemelen Jack böyle olmasını istediği içindir.”

“Jack neden böyle bir şey istesin ki?”

“Çünkü Jack, sevgilisinin bizim evimizi kiraladığını öğrenmemi istemiyordu. Ama beni her zaman hafife aldı. Onun ne yaptığını hep biliyordum. O kadar da zeki değildi.”

Alexa, Roberta’nın kocasının yasak ilişkisi hakkında böylesine bilgiçlik taslayan bir havayla konuşuyor olması karşısında şaşırılmıştı. “Olanlar hakkında pek üzgün görünmüyorsunuz.”

“Bunun üstesinden gelmek için yıllarca uğraştım. Zaten o ne ilk ne de sondu.”

“Üzgünüm,” dedi Alexa.

Roberta’nın kafası karışmış, gözleri kocaman açılmıştı. “Ne için üzgünsünüz?”

“Kocanız size bu şekilde davrandığı için.”

“Benim için üzülmenize gerek yok. Kendi işinize bakın siz. Geçmiş i ait olduğu yerde bırakın. Bir kız zaten bu yüzden öldü.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sordu Alexa tüm bedeni ürpererek.

“Saçmalamayın. Sadece gerçekleri söylüyorum,” dedi Roberta. “Ve o kadına neler olduğunu asla öğrenemeyeceksiniz çünkü gerçeği bilen tek kişi de öldü. O, Jack’ti.”

“Jack, Shayla’nın ölümü hakkında sizinle hiç konuştu mu?”

“Evde onun adı asla geçmezdi.”

“Ama Shayla öldüğü zaman merak etmiş olmalısınız. Neler olduğunu hiç bilmek istemediniz mi?”

“Merak etmedim. Bir anlamı yoktu,” dedi Roberta.

“Çünkü Jack’in bu olaya dahil olup olmadığını bilmek istemediniz,” dedi Alexa. Roberta’nın bu olayı neden görmezden geldiğini anlayabiliyordu. Kocasının yaşadığı ilişkinin kendisini utandırmasını istemiyordu.

“Hayır, bilmek istemedim,” diye itiraf etti Roberta.

“Peki ya Daniel?”

“Size söyledim. Daniel’in Shayla’yla hiçbir bağlantısı yoktu. Bu konuyu kurcalamayın Bayan Parker. Keşfedilecek yeni bir şey yok.” Bunu söyler söylemez de arkasını dönüp dükkândan çıktı.

Alexa soluğunu bıraktı. Roberta Wellbourne soğukkanlı bir kaltaktı. Alexa’nın hiç şüphesi yoktu; Roberta kendisinin ve patronunun itibarını korumak için elinden geleni yapacaktı. Fakat sözlerinde bir doğruluk payı da vardı. Muhtemelen şüpheli kişi Jack’ti ve o da ölmüştü. Ancak onun bazı eşyaları buradaydı. Kayıp kutuyu bulmak için ofise gitti.

Halasının da dediği gibi, masanın altına itilmiş küçük bir kutu orada duruyordu. Nabızı hızla atmaya başladı. Koli bandını yırtarak açıp içine baktı. İlk gördüğü şey, iki tane ağır, taş kitap desteği idi. Kaşlarını çatı; tüm heyecanı yitip gitmişti. Jack Wellbourne’ün hem çok ilginç hem de saçma

sapan eşyaları vardı. Alexa bu kutunun saçma sapan eşyalarla dolu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kitap desteklerini çıkardı. Bir kutu dolusu çakmak buldu ve aralarında altın renkli veya fotoğraftaki doğum günü pastasının yanında duran çakmağa benzeyen bir tane olmadığı için onları da bir kenara bıraktı. Üç de suluboya tablo çıktı kutudan. İç geçirerek, yine elinin boş kaldığını fark etti.

Bir anda duyduğu ayak sesleri Alexa'nın ödünü patlattı. Roberta, ona daha sert bir tehdit savurmak için geri mi gelmişti? Ön kapıyı kilitlemeliydi.

Silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı ve ağır kitap desteklerinden biri kaptı. Ofisin kapısı açılırken desteği havaya kaldırdı ve karşısında duran Braden'ı görünce tuttuğu soluğunu bıraktı.

Braden'ın gözleri açıldı. “Üzgünüm, seni korkuttum mu?”

Alexa kitap desteğini indirdi. “Sinirlerim çok gergin. Az önce Roberta Wellbourne buradaydı.”

“Ne istiyormuş?”

“Eski kocasının buraya gönderdiği eşyaları görmek istiyormuş. Ona konuşurken, bu kutuyu unuttuğumu fark ettim. Halam saldırıya uğramadan önce onu buraya getirmiş.” Kitap desteğini masaya bıraktı. “Ama içinde ilginç bir şey yok.”

“Roberta'ya bir şey sordun mu?”

“Evet ve sorduğum sorular pek hoşuna gitmedi ama bana Jack ve Shayla'nın bir ilişki yaşadıklarını, Daniel'in da evi kendi adına kiralamasını Jack'in istediğini söyledi. Jack,

Shayla'yla olan ilişkisini Roberta'nın bilmesini istemiyormuş. Kendisi her şeyin farkındaymış ve Jack bunu anlamadığı için salakmış. Çok zeki, soğuk ve acımasız bir kadın. Bana geri çekilmemi, bir kızın zaten bu yüzden öldüğünü söyledi."

"Tehdit etmiş," dedi Braden endişeli bir yüz ifadesiyle.

"Bence sadece beni korkutmaya çalışıyor ama bir şey yapacağını sanmıyorum. Niyetini açıkça belli etmeyecek kadar kurnaz görünüyor." Duraksadıktan sonra devam etti, "Ona polisin bu olayı araştırdığını söyledim. Drew'dan herhangi bir şey öğrenebildin mi?"

"Beni soruşturmadan çıkardı," diye cevap verdi Braden.

"Neden?" diye sordu Alexa şaşkınlıkla.

"Amir, davasımı mahvedeceğimden korkuyor."

"Davası bile yok."

"Ona Shayla'yla ilgili çok soru sordum. Bundan hiç hoşlanmadı."

"Yani bu kadar mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Braden gülümseyerek. "Drew'a beni kovamayacağını söyledim ama onun da işini kaybetme riski olduğu için Daniel Stone'u görmeye gittiğimde benimle gelmesine izin verdim."

"Daniel Stone'la görüştün mü?" diye sordu Alexa şaşırarak.

"Sadece beş dakikalığına," dedi Braden, "ve konuşmayı Drew'un yapmasına izin verdim. Kendim konuşsaydım daha çok şey öğrenebilirdim ama başka seçeneğim yoktu."

“Daniel kayda değer bir şey söyledi mi?”

“Roberta’nın sana söylediklerini doğrular nitelikte konuştu. Jack, Shayla’nın evi tekrar kiraladığını karısının öğrenmesini istemiyordu, bu yüzden de sözleşmeye Daniel’in ismini yazdırdı. Daniel, Shayla öldüğü sırada kendisinin New York’ta olduğunu ve bunu kanıtlayabileceğini söyledi. Ayrıca Drew’a, Shayla’nın, Jack’in bebeğine hamile olduğunu söyledi. Hatta araştırırsak, çocuğu aldırıldığına dair tıbbi kanıtların bulunabileceğini de belirtti.”

“Anladığım kadarıyla beş dakikalık bir sohbet için yeterince çok cevabı varmış,” dedi Alexa.

“Fazlasıyla hazırlanmıştı. Sanırım adamları, olayı ört pas etmek için bayağı uğraşmışlar.”

“Yani, Shayla’nın Jack ile ilişki yaşadığını öne sürüyorlar, tıpkı Roberta’nın dediği gibi. Ama Jack öldü. O yüzden soruşturmanın sonuna varmış gibiyiz.”

“Vazgeçmiyorsun, değil mi?”

Alexa, Braden’m sesindeki cesarete şaşırmıştı. “Sen vazgeçmiyor musun? Soruşturmadan alınmadın mı?”

“Kendi soruşturmamızı yürütüyoruz,” dedi Braden, gülümseyerek. “Tabii eğer beni ekmiyorsan.”

“Seni ekmiyorum ama bir sonraki adımın ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Belki de cevabı bulmuşuzdur. Ya Jack, Shayla’yı öldürdü ya da Shayla depresyona girdiği için intihar etti.”

“Bu da hâlâ öğrenmemiz gereken bir şeyler olduğunu gösteriyor.”

“Eğer bu mümkünse.”

“Aramazsak bir cevap alamayız.”

Alexa ona baktı. Sözleri çok daha kişisel bir anlam kazanmıştı. “Katılıyorum,” dedi. “Bizim için de aynı şey geçerli Braden. Eğer ilişkimizin nereye varacağını öğrenmek istiyorsak, denemeye devam etmek zorundayız. Eğer şimdi vazgeçersek, birlikte olsaydık nelerin gerçekleşebileceğini asla öğrenemeyeceğiz.”

Braden gerilmiş, yeşil gözleri hüznellenmişti. “Ben, bizden vazgeçtiğimizi söylemedim.”

“Bazen vazgeçmiş gibi davranıyorsun.”

“Bazen sen de öyle davranıyorsun,” dedi Braden.

“Haklısın. İkimiz de bir adım ileri, iki adım geri atıyoruz. Korkuyoruz çünkü ikimiz de aramızdaki bu bağın özel olduğunu biliyoruz.” Soluk verdi. Bir anda duygusallaşmıştı. “Ama şu anda bu konulara girmek istememiştim. Sorunlarımızı sırayla çözelim.” Kutudan çıkardığı eşyaları tekrar kutunun içine koydu. “Sanırım dükkânda biraz daha yer açana kadar bunları burada bırakacağım.” Kutuyu masanın altına itmeye çalışırken gözüne tahta bir sandık ilişti. “Bu da ne?” diye mırıldandı.

Braden eğildi. “Başka bir şey mi buldun?”

“Wellbourne’ün gönderdiklerinden biri mi yoksa halamın sakladığı bir şey mi bilmiyorum.”

“Bakalım.” Braden masanın altına uzanıp biraz uğraştıktan sonra sandığı çekip çıkarmayı başardı.

Alexa sandığı açarken, küçük antika eşyalar bulmayı

bekliyordu fakat aksine, çocukluk hatıralarıyla karşılaştı.

“Ah, aman Tanrım,” dedi. Sandığın içinde eski sırt çantası duruyordu. Yazları her gün bisikletle hazine avına çıkarırken taktığı çantaydı bu. Topladığı eşyaları bunun içine koyar, eve taşırdı. Sandığın içinde kaskı da vardı. Çocukken resim çizmek için kullandığı defter ve eski bir müzik kutusu, hepsi buradaydı. “Phoebe Hala eşyalarımı saklamış.”

Sırt çantasının fermuarını açıp, içinden plastik bir torbanın içindeki deniz camı koleksiyonunu çıkardı. Gözleri dolmuştu. “Hepsi burada. Hiçbir şeyi atmamış.”

“Geri gelmeni bekliyormuş,” dedi Braden.

“Çok özledim,” dedi Alexa; çocukluğunu hatırlatan eşyalar karşısında inanılmaz derecede duygusallaşmıştı. “Annem ve babam boşanmasaydı hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. En mutlu yazlarımı burada geçirmiştım.” Braden’a baktı. “Boşanmadan gerçekten nefret ediyorum.”

“Biliyorum,” dedi Braden. “Ama artık döndün ve belki de bu deniz camlarıyla bir şeyler yapabilirsin.”

“Belki de.” Alexa bir süre daha deniz camlarına baktıktan sonra torbayı kenara bıraktı. Sırt çantasının içinde bir şey daha vardı; mavi bir şey.

Bir anda kalbi duracak gibi oldu. “Braden, baksana.” Elini, parlak mavi cam şişenin boynuna sardı ve çantadan çıkardı. “Cinin şişesi. Bunu tamamen unutmuştım. Kumsalda geçirdiğimiz son gün bunu bulmuştuk. Gözlerimizi kapatmış ve dilek tutmuştuk...”

Alexa o günü düşününce, her şeyi gayet net bir şekilde

hatırlıyordu; tuttuğu dileği de. *Dilerim, Braden bana âşık olur.*

Alexa'nın nefesi kesilmişti. On beş yıl sonra bile aynı şeyi diliyordu.

Gözlerini şişeden, Braden'a doğru çevirdi. Gözlerinde tuhaf bir ışık vardı, sanki o da bir şeyler hatırlamış gibiydi.

“Ne dilemiştin?” diye sordu Alexa.

Braden başını salladı. “Hatırlamıyorum.”

“Bence hatırlıyorsun.”

Braden derin bir nefes aldı ve bıraktı. “Geri dönmeni dilemiştim Alexa.”

Alexa'nın kalbi hızla atmaya başlamıştı. “Geri döndüm Braden. Dileğin gerçek oldu.”

“Sanırım evet.” Braden bir süre Alexa'nın gözlerinin içine baktı ve onu öpmek için eğildi.

Alexa elini onun omzuna koyarak onu durdurdu. “Eğer beni tekrar öpersen, bu sefer duramazsın ve kaçamazsın,” diye uyardı onu. “Bir ileri bir geri gidemem Braden. Beni isteyip istemediğine karar vermen gerek.”

“Sen ne istiyorsun Alexa?” diye sordu Braden, Alexa'nın gözlerine bakarak.

Alexa bir an bekleyip içinden geçeni söyledi: “Seni istiyorum.”

Braden yutkunup ayağa kalktı. “Hadi gidiyoruz.”

“Nereye?” diye sordu Alexa. Konuşmakta güçlük çekiyordu. Ayağa kalktığı anda bile mavi şişe hâlâ parmaklarının arasındaydı. Bırakmaktan korkmuştu sanki. Belki de onları

gitmeleri gereken yöne iten, şişenin sihriydi.

“Senin kaldığın otele,” dedi Braden.

“Gerçekten mi? Yüzüne soğuk hava ve gerçekler vurduğuş zaman fikrini değıştirecek misin?”

“Sen değıştirecek misin?” diye karşılık verdi.

“Sanırım bunu ikimiz de bekleyip göreceğız.”

On Beşinci Bölüm

Neyse ki antika dükkânıyla Cheshire Hanı arasındaki mesafe oldukça kısaydı. Yol boyunca tek kelime dahî etmemişlerdi. Asansörle üçüncü kata çıkarken de konuşmadılar. Alexa kapıyı açarken ve ikisi birlikte içeriye adımlarını atarken de ağızlarından tek bir kelime bile çıkmadı.

Alexa anahtarları şifonyerin üzerine fırlattı; odanın ortasında duran kocaman yatak önplanda duruyordu.

Braden birkaç metre uzakta durdu. Alexa onun fikrini değiştirmek üzere mi olduğunu yoksa fikir değiştirmek için kendisine mi süre tanıdığını bilmiyordu.

Havada gerginlik vardı. Alexa topuksuz ayakkabılarını çıkardı. Ardından da kazağını çıkarıp sandalyenin üzerine fırlattı. Hem gergin, hem heyecanlı hem de endişeliydi.

Çok mu erkendi? Birer yetişkin olarak birbirlerini daha yakından tanımaya mı çalışmalıydılar?

Çok mu geçti? Geçip giden zamanla o büyülö anı kaçırmışlar mıydı?

Aynı düşünceler Braden'in kafasından da geçiyor muydu? Alexa onun bir şeyler söylemesini, bir şeyler yapmasını istiyordu.

Bakışları Braden'in ellerine takıldı; tişörtüne doğru ilerliyordu. Tek bir hareketle tişörtü çekip, kafasından çıkardı ve yatağa attı.

Alexa'nın nefesi kesilmişti; Braden'in göğüsleri şekilli, kasları oldukça güzel, belirgin ve erkeksiydi. Hele karın kasları... Bir kaburgasının altında uzun, beyaz bir yara izi vardı ve yaşadığı onca şeyi hatırlatıyordu.

Şimdi bir şey söylemesi ya da yapması gereken kişi kendisiydi.

Braden bekliyordu. Onu izliyordu.

Tanrım! Alexa aniden korkuya kapılmıştı. Braden'a dair her şeyi çekici buluyordu. Ama kendisi haftalardır spor yapmamıştı. Braden hayal kırıklığına mı uğrayacaktı? Karşısında hayallerinde canlandırdığı bir Alexa bulacak mıydı? Tüm bu sorular kafasını karıştırıyordu.

“Çok fazla düşünme,” dedi Braden.

Alexa ona baktı. Dudaklarını yaladı. “Çok iyi görünüyorsun.”

“Sıra sende Alexa,” dedi.

Alexa, Braden'in bir anda karar vererek onu kendine doğru çekmesini ve kıyafetlerini parçalayarak üzerinden çıkarmasını istiyordu fakat görünüşe göre, Alexa'nın kendi kıyafetlerini kendisinin çıkarması Braden'in daha çok ilgisini çekiyordu.

Alexa daha önce de bir erkeğin önünde soyunmuştu fakat bu adamın karşısında ilk kez soyunuyordu. Diğerleri hiçbir önem taşımıyordu; sanki her biri Braden'ı tekrar bulana kadar onun yerini dolduran figüranlardı.

Alexa onu sonunda bulmuştu. Şimdi yanındaydı. İkisi de aynı anda aynı yerdeydiler.

“Bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyorum,” diye mırıldandı Alexa.

“Düşmene izin vermeyeceğim,” diye karşılık verdi Braden.

“Hayır vermeyeceksin ama atlamama sebep olabilirsin.”

“Ancak sen bunu yapmayı istersen.”

“Seninle olduğum sürece atlamak isterim. Seninle her şeyi yaparım.”

“Ben de yaparım ama eğer çok erkense...”

Alexa başını sallayarak Braden'ın sözünü kesti. “Hayır, kesinlikle erken değil.” Yün bluzunun kenarından tutup üstünden çıkardı ve ardından tişörtünü de çıkarıp fırlattı. En güzel sutyenlerinden birini giydiği için mutluydu. Açık pembe sutyeni en sevdiği iç çamaşırıydı.

Braden'ın gözleri parladı. “Çok güzelsin Alexa. Bu kadar güzel olacağına emindim.”

“Gerçekten mi? Eskiden çok sıskaydım.” Kollarını göğsünde birleştirdi.

“Kıvrımların hoşuma gidiyor,” dedi Braden boğuklaşan ses tonuyla. Alexa'ya doğru yürüdü ve ellerini onun beline koydu. Parmakları Alexa'nın tenini yakıyordu. Alexa bu el-

leri tüm bedeninde hayal edebiliyordu. “Gerisini de görelim,” dedi Alexa’nın pantolonunun fermuarını açarken.

Alexa ona yardım ederek pantolonunu çıkardı ve bir kenara fırlatıp tutkuyla Braden’in dudaklarına uzandı. Acele etmiyorlar; arzuyla, yavaşça öpüşüyorlardı. Braden onunla sevişecekti ve bunun için yeteri kadar zamanları vardı. Braden’in dudakları Alexa’nın çenesine, oradan da boyun kıvrımına doğru indi. Diliyle köprücük kemiğine dokunuyordu. “Hâlâ çillerin var,” dedi dudaklarıyla göğsünün üst kıvrımına dokunup onu heyecanlandırırken.

Alexa’nın göğüsleri o kadar sertleşmişti ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Braden’in yavaş ve seksi dokunuşları onu öldürüyordu.

Braden’in dili göğüslerine dokunurken Alexa onun omuzlarını tuttu. Göğüs uçları acıyor, Braden sutyeni çıkarıp göğüslerini öperken adeta inliyordu.

“Çok yavaşsın,” diye mırıldandı Alexa.

“Yeterince yavaş değilim,” dedi Braden başını kaldırarak. Ona haylaz bir gülümsemeyle bakıp dizlerinin üzerine çöktü.

Alexa’nın kalbi duracaktı sanki.

Braden dudaklarını onun göbek deliğine dokundurdu. Parmakları, dantelli tangasını okşarken dudakları da elini takip etti.

“Bu da ne?” diye sordu Braden şaşkınlıkla.

“Ne?” diye sordu Alexa sersemlemiş bir halde. Aşağıya doğru bakınca, Braden’in parmaklarının sol kalçasında duran

dövmenin üzerinde gezindiğini gördü.

“Bir kelebek, senin kovaladıkların gibi.”

“Asla yakalayamazdın,” diye ekledi Alexa. “Benim de yakalamaya çalışmamamı söyledin. Bazı şeylerin özgür kalması gerekir derdin.”

“Ve sen de özgür kalmak isterdin,” dedi Braden ayağa kalkıp Alexa’nın gözlerinin içine bakarak. “Kelebek olmak isterdin. Evde yaşadığın sorunlardan uçarak uzaklaşmak isterdin.”

“Hem de her şeyden çok,” diye karşılık verdi Alexa. “Buradan ayrıldıktan sonra özgür olmayı daha da çok istemeye başlamıştım ama annemin dayanak noktası haline gelmişim.”

“Dövmeyi ne zaman yaptırdın?”

“Kolejden sonra... senin evlendiğini öğrendikten sonra. En sevdiğimiz kumsalda uzun bir yürüyüşe çıkmıştım. Geçmişini geri getiremeyeceğimi biliyordum ama küçük bir kızken senin yanında hissettiğim o duyguyu hissetmek istiyordum. Özgür olmak istiyordum.”

Braden gülümsedi. “Ve popona bir kelebek yaptırdın.”

“Bana uçmayı hatırlatsın diye.” Alexa duraksadı. “Ama pek uçtuğum söylenemez. Gökyüzüne bile bakamayacak kadar korkaktım. Başımı eğip olduğum yerde durmaya devam ettim.”

“Artık böyle olmayacak,” dedi Braden kendinden emin bir şekilde. “Uçmanı istiyorum Alexa.”

“Birlikte uçalım.” Dudaklarını yeniden Braden’in du-

daklarına götürüp pantolonunun düğmesine uzandı.

Kıyafetlerinin geri kalanını hızla çıkarıp attılar. Yavaş ve ağır adımlar, yerini hızlı ve sabırsız dokunuşlara bırakmıştı.

İkisi de çıplak kaldığında Alexa neşeyle gülümsedi. “Büyüyünce bu kadar ateşli olacağını düşünmemiştim.”

Braden sırtıttı. “Ben de.”

Ve kendilerini yatağa attılar. Birbirlerinin bedenlerini, merakla ve tutkuyla, hem yeni hem de eski duygularla, tatlı ve seksi dokunuşlarla keşfe çıktılar. İlk ilişkinin sıradan tuhaflığı yoktu. Sanki on beş yıldır bu ânı bekliyormuş gibi ikisi de ne yapacağını biliyordu. Mükemmel bir uyum vardı aralarında. Soru sormaya gerek yoktu; ikisi de birbirinin ne istediğini biliyordu. Braden’la birlikte olmak tamamen ve gerçekten doğru olan şeydi. Alexa onca yolu kat edip yuvaya dönmüş gibi hissediyordu.

Alexa saatler sonra uyandı. Gece olmuştu. Otel odası karanlıktı ve dijital saat sekiz on beşi gösteriyordu. Hareket etmek istemiyordu. Braden’ın yanında kıvrılmış yatıyor, sıcak ve rahat hissediyordu. Başını onun göğsüne dayamıştı. Nefes alış veriş ritminin değiştiğini hissedince başını kaldırıp ona baktı.

Braden gözlerini açtı ve ona usulca, mutlulukla gülümsedi. “Merhaba,” dedi eliyle Alexa’nın sırtını okşarken. “Saat kaç?”

“Sekizi geçti.”

Braden’ın bakışları ciddileşti. “Ciddi misin? O kadar uyumuş muyuz?”

“Evet, görünüşe bakılırsa ikimiz de kendimizden geçmişiz,” diye karşılık verdi Alexa birlikte geçirdikleri o muhteşem ve çılgın saatleri düşünerek.

“Kaybettiğimiz zamanı telafi ettik,” dedi Braden. Aniden gözlerinde bir şüphe belirdi. “Hayal ettiğin gibi miydi?”

“Daha da iyiydi Braden çünkü gerçektir. Sonunda yalnız uyandığım, kendimi boşlukta ve üzgün hissettiğim, seni özlediğim bir rüya değildi.”

“O rüyalardan bende de vardı.”

Alexa’nın midesi guruldayınca utançla kızardı. “Bu pek hoş değildi.”

Braden kahkaha attı. “Ben de acıktım.”

“Keşke hanın oda servisi olsaydı.”

“Dışarıdan bir şeyler sipariş edebiliriz.”

Braden’in dışarı çıkmak istememesi Alexa’nın hoşuna gitmişti. Giyinmek ve onun yanından ayrılmak istemiyordu. Alexa yatakta Braden’in yanında yatarken gitmeye pek de niyetli değildi. “Paket servis iyi fikir.”

“*Hot Wok* diye bir çin lokantası var ve paket servis yapıyorlar. Tavsiye ederim. Aslında sahibinin oğlu Han çok yakın arkadaşım. Son iki aydır hep paket servis alıyordum. Cep telefonumu ver de arayayım.”

Alexa çarşafı çekip vücudunun etrafına sardı ve telefonu aramaya başladı.

“Hey, manzaramı kapatıyorsun,” diye seslendi Braden yataktan. Kendisi çıplaklığından utanmış gibi görünmüyordu.

Hem vücudunu kapatmasına ne gerek vardı ki? Muhteşemdi.

“Şimdilik beni yeterince gördün,” dedi Alexa telefonu ona doğru atarak.

“Ne zaman yeterli olacağını benim söylemem gerekirdi.”

“Sen restoranı ara.” Alexa banyoya gidip otel bornozlarından birini giydi. Odaya geri döndüğünde Braden iç çamaşırını giymiş telefonda konuşuyordu. Alexa tekrar yatağa oturdu.

“Umarım yeterince yiyecek sipariş etmişsindir,” dedi Alexa, Braden telefonu kapattığı zaman. “Açlıktan ölüyorum.”

“Hep sıksa bir kızın yiyemeyeceği kadar çok yerdin zaten.”

“Artık o kadar da sıksa değilim.”

“Saçmalama, muhteşemsin. Gerçekten Alexa. Hem için hem de dışın çok güzel. Sen benim yaz güzelimsin.”

Alexa gülümsedi. “Bence şarkımı bitirmelisin.”

“Belki birkaç dörtlük daha yazmama yardım edebilirsin.”

“Belki edebilirim,” dedi Alexa.

Braden uzanıp onu öptü. “Biliyor musun, Han’ın paket servisleri yarım saatten önce gelmez.”

“Gerçekten mi?” diye mırıldandı Alexa dudakları onun dudaklarındayken. “Zaman nasıl geçecek?”

“Benim birkaç fikrim var,” dedi Braden onu kucağına doğru çekerek.

“Sevişme, chow mein*, televizyondaki gece programları, daha fazla sevişme. Ne harika bir gece,” diye mırıldandı Alexa. Cumartesi sabahıydı ve güneş ışıkları pencereden sızıyordu. “Daha iyi ne olabilirdi ki?”

“Daha fazla sevişme,” dedi Braden gülümseyerek.

Alexa, onun dağınık ve yüzüne düşen sabah saçına bayılmıştı. Çenesinde de hafif bir sakal koyuluğu vardı. En çok da yanında uyanmak hoşuna gitmişti. “Başka bir şey düşündüğün yok,” diyerek şakalaştı Alexa onunla. Başını dirseğinin üzerine yaslayarak yüzüne baktı.

“Evet, tam üstüne bastın. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz.”

“Eğer on beş yılı telafi edeceksek, bir süre daha buradasın demektir.”

“Bana uyar.”

“Ciddiyim, Braden...”

“Ciddi misin?” diyerek onu kızdırmaya çalıştı Braden. Alexa’nın yüzüne baktı. “Konuşmanın gidişatından endişe duymalı mıyım?”

“Sadece yanımda kaldığın için mutlu olduğumu söylemek istedim.” Gece boyunca, onu sabah yanında bulmamak-

* Çin mutfağına özgü, kızarmış erişte yemeği. (ç.n.)

tan korktuğunu düşündü. “Uyandığımda seni yanımda bulmayacağımı düşünüp korktum.”

“Eğer gitmek isteseydim, tek kelime bile etmeden gitmezdim,” dedi Braden usulca. “Sana söyledim. Hoşça kalderdim. Bana güvenebilirsin Alexa.”

Alexa rahatlamıştı. “Sana güvenmek istiyorum.”

“Seni durduran ne?”

“Arkamda taşıdığım bavullarım. Babam gecenin bir vakti kalkıp gizlice kaçmadı ama bir anda gitti ve onun yokluğunu kabullenmem çok uzun zaman aldı.”

“Anlıyorum. Annene benzemekten korkuyorsun ama bu asla olmayacak Alexa çünkü sen o değilsin. Sen güçlü, bağımsız ve kararlı bir kadınsın. Bir erkeğin seni kırmasına asla izin vermezsin.”

“Umarım vermem. Aşk beni korkutuyor. Birine ihtiyaç duymak ödümü kopartıyor. Kontrolün bende olmasını seviyorum çünkü yaşadıklarımı ben yönettiğim zaman canım yanmıyor.”

“Ama o zaman sevilmiyorsun da. Seni üzmemek için elimden geleni yapacağım Alexa.”

“Benim üzerimde nasıl bir etkin olduğunu fark etmişsindir umarım Braden.”

“İnan ki hislerin karşılıklı tatlım.”

Alexa iç geçirdi. “Keşke çok uzun bir süre böyle kalabilsek. Ne geleceği ne de geçmişi düşünmek istiyorum, tek isteğim zamanı dondurup hep bu anda kalabilmek.”

“Bugün cumartesi ve zaten başka bir gün bile olsa, ikimiz de şu an için çalışmıyoruz. Hiçbir yere gitmemiz, hiçbir

şey yapmamız, kimseye cevap vermemiz gerekmiyor. O seksi popondaki kelebek kadar özgürüz.” Braden ona şakayla vurdu.

Alexa gülümsedi. “Senin bu halini seviyorum Braden. Yine eski haline döndün. Seni ilk gördüğümde çok soğuk ve mesafeliydin. Tıpkı bir yabancı gibiydin.”

“Aylardır bir sisin içinde yaşıyordum,” dedi Braden. “Ama seninle tekrar bir arada olunca, hayatın zannettiğim kadar da berbat olmadığını anladım.”

Alexa yastığı alıp ona şakayla vurdu. “Hayat berbat değil mi? Daha iyi bir sıfat kullanmaya ne dersin?”

Alexa’nın vurduğu darbelerden korunmak için kolumu kaldırdı. “Tamam, seninle bir arada olmak hayatımın en muhteşem, en büyüleyici deneyimi.”

“Bu daha iyi oldu,” dedi Alexa tekrar yerine oturarak.

“Ciddiyim Alexa.”

Braden’in yüz ifadesi ciddileşince Alexa dudaklarını yaladı. Ciddi misin?”

“Hayatımın en güzel zamanı *bu an*,” dedi.

“Abartıyorsun. Seks sonrası hisleri olsa gerek bunlar.”

“O halde yarın yine söylerim.”

“Bu, bugün seks yapmayacağımız anlamına mı geliyor?” diye sordu Alexa sırtarak.

“Öyle bir ihtimal yok. Bir duşa ne dersin?”

“Hep birinin saçımı yıkamasını istemişimdir.”

“Nereyi istersen orayı yıkarım,” dedi Braden, Alexa’nın elini tutarken.

Koşarak banyoya girdiler. Braden verdiği sözü yerine getirirken duş da her zamankinden hızlı ısınmıştı.

Öğleden sonra, sonunda giyinme vakti gelmişti. Giysilerini giyerlerken, Alexa ikisinin de duygu durumlarının değiştiğini hissediyordu. Gerçekliğe adım atıyorlardı ve buna hazır olup olmadıklarından emin değildi.

Cep telefonun çalmasıyla birlikte Alexa kendilerine ait ıssız adalarında yaşamadıkları gerçeğiyle bir kez daha yüzleşmiş oldu. Yaşadıkları dünyada kendilerinden başka insanlar da vardı. Çalan telefonun ekranında hastanenin numarasını görünce bu insanları ihmal etmekte olduğunu fark etti. Hayatının en güzel dakikalarını yaşarken, halasının başına kötü bir şey gelmemiş olmasını umut etti.

“Merhaba,” dedi Alexa hemen.

“Ben Phoebe,” dedi halası.

Alexa halasının sesindeki neşeyi duyunca rahatladı.

“Her şey yolunda mı?”

“Gayet iyi hayatım. Bana bir iyilik yapabilir misin diye soracaktım.”

“Ne istersen. Neye ihtiyacın var?”

“Evime uğrayıp mektuplarımı bana getirebilir misin?”

“Tabii ki,” dedi Alexa.

“Muhteşem olur. Bir mektup bekliyordum ve doktor pazar-tesine kadar eve gidemeyeceğimi söylüyor. Nedenini bilmiyorum. Çok daha iyiyim. Zihnimin temizlendiğini hissediyorum.”

“Bu çok iyi. Çok mutluyum. Yarım saat sonra geleceğim, tamam mı?”

“Acele etmene gerek yok. Edwin yolda. İskambil oynayıp vakit geçireceğiz. Sana ne zaman uygunsa o zaman gel.”

Alexa telefonu kapatıp Braden’in sorgulayan gözlerine baktı. “Halam mektuplarını almamı istiyor.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Braden.

“Gerçekten mi? Artık ayak işlerini beraber mi yapıyoruz?”

Braden sırtıttı. “Bana kancayı nasıl taktığını görüyor musun?”

Alexa kahkaha atarak Braden’in arkasından kapıya doğru yürüdü.

Şifonyerin üzerinde duran anahtarlarını almak için uzanınca, parlak mavi şişe gözüne ilişti. Belki de sihir sonunda işe yarıyordu.

On Altıncı Bölüm

Phoebe'nin evi, Alexa'nın başka anılarını da canlandırmıştı. Altı yıl önce bu eve yine gelmiş fakat tek yaptığı halasıyla konuşmak olduğu için pek etrafına bakınamamıştı. Şimdi buna birkaç dakika vakit ayırmaya karar verdi. Geçmişe dönmek için çok uzağa gitmesine gerek yoktu. Halası, oturma odasının bir duvarına aile üyelerinin farklı dönemlerdeki fotoğraflarını asmıştı.

“Acaba ben var mıyım?” diye mırıldandı Alexa.

Braden onun yanına geldi. “İşte buradasın,” dedi Alexa'nın anne ve babasıyla çekilmiş bir fotoğrafını göstererek. Şimdi durdukları oturma odasında, habersizce çekilen bir fotoğraftı. Arkada bir Noel ağacı duruyordu, besbelli Alexa da hediyelerini açıyordu. Annesi ile babası yan yana oturuyordu ve babası, annesinin omzuna kolunu dolamıştı. Alexa'yı izlerken gülümsüyorlardı. Alexa bir anda içinin acıdığını hissetti.

Braden kolunu onun beline doladı. “İyi misin?”

“Mutlu görünüyorlar.”

“Evet,” dedi Braden normal bir ses tonuyla.

“Aşk nasıl nefrete dönüşebilir?”

“Bilmiyorum Alexa. Belki de aşkları için savaşmamışlardır.”

“Biz de aşkımız için savaşmadık,” dedi Alexa.

Braden kaşlarını çattı. “Bizi onlarla kıyaslama. Korktuğun için böyle diyorsun.”

“Sen korkmuyor musun? Bir evlilikten çıkmak üzeresin. Kinley’yle çok erken karar verdiğinizi söylemiştin. Benimle de aynı hataya düşmekten korkmuyor musun?”

“Bizim ilişkimiz hızlı gelişmedi Alexa. Biz birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz.”

“Hayır, biz çocukken birbirimizi tanıyorduk ve şimdi de tanıyoruz ama arada geçen süre boyunca birer yabancıydık,” diye düzeltti onu Alexa.

“Yine de farklıyız,” dedi Braden. “Sorun aramaktan vazgeç.”

“Elimde değil. Yeniden seninle olmak gerçek olamayacak kadar güzelmiş gibi geliyor. Gerçek mi bu? Sonsuza dek sürecektir mi?”

“Hayatın da garantisi yoktur, aşkın da.”

“Haklısın.” Alexa kendini toparlamaya çalıştı. İlişkilerini sonra düşünebilirdi. Şimdi içinde bulunduğu âna odaklanmalıydı. “Halamın mektuplarını alayım da gidelim.”

Mektup deliği mutfaktaydı. Alexa mutfaka girince yerde biriken mektup yığınına gördü. Görünüşe göre halası hastaneye kaldırıldıktan sonra mektuplar birikmişti. Yığını yerden alıp masanın üzerine koydu. En azından hastaneye götürmeden önce gereksizleri ayırsa iyi olacaktı.

Bir dakika sonra Braden elinde çerçevelenmiş bir fotoğrafla içeriye girdi; kaşları çatılmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Alexa bir kredi kart teklifini daha gereksizler yığına atarken.

“Yanlış kişilere bakıyormuşuz,” dedi.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Shayla’yı tanıyanlara o kadar odaklandık ki, Jack’i tanıyanları hiç düşünmedik.” Fotoğrafı masanın üzerine bıraktı.

Karede üç kişi vardı. Alexa’nın halası Phoebe, Edwin Hayes ve Jack Wellbourne. Kıyafetlere bakılacak olursa, fotoğraf yıllar önce çekilmiş gibi görünüyordu.

“Tam bir üçlü,” diye mırıldandı Braden.

Alexa ona baktı, kafası karışmıştı. “Ne düşündüğünü anlamıyorum. Arkadaş olduklarını zaten biliyorduk.”

“Jack ve Phoebe’nin arkadaş olduğunu biliyorduk. Edwin ile Phoebe’nin de. Fakat Edwin ile Jack’in arkadaş olduklarından haberdar değildik. Bunu hiç düşünmemiştim, düşünmem gerekirdi çünkü Amir’in, Shayla’nın ölümüyle ilgili detaylı bir soruşturma yürütmemesinin nedeni Jack’ti.”

“Yani sence Jack için olayı örtbas mı etti?”

“Ben Amir’e, Shayla’nın ölümünden sonra yürütülen soruşturmayı sorduktan sonra Amir, Drew’a beni bu davadan almasını söyledi. Bu bana çok büyük bir tesadüfmüş gibi geldi.” Braden telefonun çıkarıp internete girdi. “Jack ve Edwin’in birbirlerini nereden tanıdıklarını bulmam gerek.”

Braden telefonundan daha fazla bilgi edinmeye çalışırken, Alexa mektupları ayırıyordu. Aniden gözüne bir mektup çarptı. Zarfın üzerinde yazan ismi ancak iki kere okuduktan sonra anlamlandırabildi. Mektup Jack’ten gelmişti.

“Halamın istediği mektup bu muydu, çok merak ediyorum,” diye mırıldandı.

“Lanet olsun, şunu dinle,” diyerek araya girdi Braden. “Jack Wellbourne ve Edwin Hayes, Seattle’da birlikte büyüdüler. Lisede aynı basketbol takımında oynadılar. Ömür boyu süren bir arkadaşlıkları oldu. Ve...” ekrana dokundu, “kolejden sonra bir trafik kazası geçirdiler. Edwin, hayatını Jack’e borçlu olduğunu söylüyor.” Alexa’ya baktı. “Eğer Jack, Edwin’in hayatını kurtardıysa, o zaman Jack’in de eski arkadaşından yaptığı iyiliğin karşılığını beklemesi normal değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Alexa, Braden’in sözlerine dikkatini vermekte zorlanarak, çünkü elinde tuttuğu zarf resmen parmaklarını yakıyordu. “Bu, Jack’in halama gönderdiği bir mektuba benziyor.”

Braden telefonun kenara bıraktı. “Aç hemen.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Alexa şüpheyle. “Ama bana gönderilmedi.”

“Halanın sorun edeceğini sanmıyorum.”

Alexa bundan pek de emin değildi fakat Jack’ın halasına ne gönderdiğini okumalıydı. Phoebe’nin onu affedeceğini umdu.

Parmağını mührün altında kaydıldı ve bir kâğıt çıkardı; ilk bakışta bu, üzerinde isim ve rakamların yazılmış olduğu bir liste ve banka yatırımları gibi görünüyordu. İçinde kart olan daha küçük bir zarfı açmak için listeleri Braden’a verdi.

“Sevgili Phoebe,” diye okudu, yüksek sesle. “*Avukatımdan, ben öldükten sonra bu mektubu ve ekteki bilgileri göndermesini istedim. Söz verdiğim antikalar başka bir kargoyla gelecek. Bunları seninle paylaşıp paylaşmamayı çok düşündüm ama sen bana hep çok iyi bir dost oldun ve şimdi ben de bunun karşılığını vermeliyim. Edwin Hayes senin sandığın gibi bir adam değil. Seninle evlenmek istiyor ve senin de ona evet demek istediğinin farkındayım ama sen onun için fazla iyisin, tıpkı benim için fazla iyi olduğun gibi. Edwin ve ben sayılamayacak kadar çok suça ortaklık ettik. İkimiz de birbirimizin hırslarını tetikledik. O güç istiyordu, bense para. İkimiz de istediğimizi elde ettik ama ben Edwin’den daha akıllıydım; yaptığımız tüm anlaşmaların kaydını tuttum. Kısa süre öncesine kadar bunun farkına bile varmadı. Çok komikti*

gerçekten. Ona söylediğimde yüzü şaşkınlıktan donup kalmıştı. Detaylar mektubun ekinde. Sana anlatıp anlatmama konusunda emin değildim ama seni seviyorum ve senin için yetersiz bir adamla birlikte olmanı istemiyorum. Bu bilgilerle istediğini yapabilirsin. Ama ben artık huzurlu uyuyacağım."

Alexa mektubu masaya koydu. "İnanılmaz."

Braden onun gözlerine baktı. "Edwin ve Jack suç ortağıymış," dedi.

"Shayla'nın ölümünden bahsetmiyor."

"Bahsetmesine gerek yok."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Alexa. "Roberta Wellbourne ve Daniel Stone'un peşinde koşarken tamamen yanlış yolda ilerliyormuşuz."

"Evet." Braden, Alexa'nın kendisine vermiş olduğu kâğıda baktı. "Bu, bir banka yatırımları listesi gibi görünüyor."

"Hesaplaşmalar mı acaba?" Alexa gerçeklerle yüzleşirken bedeni kaskatı kesilmişti. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız? Edwin, Jack'in kendisinin aleyhinde kanıtları olduğunu biliyordu."

"Ve Amir de halanı bulan kişiydi," dedi Braden, Alexa'nın düşüncelerinin devamını getirerek.

"Belki de halamı bulan değil hastaneye yatmasına sebep olan kişidir." Alexa hemen ayağa fırladı. "Şimdi onunla beraberler. Gitmeliyiz."

"Ona zarar vermez Alexa. Onu seviyor."

“Jack’in bu mektupta yazdıklarına bakacak olursak, onun kendisinden başka birini sevdiğinden şüpheliyim.”

Alexa hastaneye gitmeye çalışırken nefesini tutuyordu. Jack’in mektubunu tekrar okumuş ve gösterilen kanıtları daha dikkatli incelemişti. Notlardan ve masraflardan anlaşıldığı üzere Jack, Edwin’e yıllardır ödeme yapıyordu. Alexa hesap defterini tararken gözüne sadece *Shayla* yazan bir giriş çarptı.

“Burada,” dedi, Braden’a. “Shayla’nın adını buldum ve yanında da yirmi bin dolar yazıyor. Edwin’e ödeme yapmış.”

“Ya sessiz kalması ya da kısa bir soruşturma yapması için,” diye tahmin etti Braden.

Alexa ona baktı. “Umarım öldürmesi için değildir.” Halasının muhtemel bir katille birlikte olduğunu düşündükçe midesi bulanıyordu.

“Durumun o kadar ileriye gidip gitmediğini bilmiyoruz.”

“Gitmediğine dair bir kanıtımız yok.”

Arabayı park ettikten sonra koşarak hastaneye girip merdivenler hızla çıkarak Phoebe’nin odasına daldılar.

Halası şaşkınlıkla bakakalmıştı. Edwin Hayes onun yanında duruyordu ve elinde bir yastık vardı.

“Ne yapıyorsun? Bırak onu,” dedi Alexa hızla onlara

doğru koşarak. Yastığı Edwin'in elinden kaptı. Adamın şaşkın bakışlarını görmüyordu bile

“Alexa, Tanrı aşkına neler oluyor?” diye sordu Phoebe. “Edwin sadece yastıklarımı düzeltiyordu.”

“Emin misin?” diye sordu Alexa.

“Anlamıyorum,” dedi Phoebe kafası karışmış bir halde.

“Ona sorsana,” dedi başıyla Edwin'i işaret ederek. “Jack ile Shayla arasında olanlar ve dükkânına düzenlenen soygunla ilgili neler bildiğini sor ona.”

Edwin'in yüzü bembeyaz kesildi. Alexa onun gözlerindeki suçluluk duygusunu okuyabiliyordu.

“Biliyorsun,” dedi Edwin.

“Neyi biliyorum?” dedi Phoebe. “Biri bana ne olduğunu söylesin.”

Alexa yastığı, yatağın ayakucuna koydu ve halasına zarfı uzattı. “Jack Wellbourne sana uzun bir mektup yazmış. Beklediğin mektup bu muydu?”

Phoebe ona kafası karışık bir halde bakıyordu. “Hayır, arkadaşım Doris'ten bir mektup bekliyordum. Hazır Fransa'dayken bana birkaç sanat eseri alacaktı.” Phoebe mektubu elinde çevirdi. “Bunu açtın mı?”

“Üzgünüm ama üzerinde Jack'in adını görünce kendime engel olamadım.” Alexa, Edwin'in kapıya doğru bakmakta olduğu fark etti fakat Braden tam önünde duruyordu. Odadan çıkması mümkün değildi ve bunun farkında olduğu yaşlı ada-

mın gözlerinden okunuyordu. “Antikacı dükkânında aradığın bu mektuptu, değil mi?” diye sordu Alexa ona.

Edwin cevap vermedi fakat Phoebe mektubu açmaya başlayınca elini kaldırdı. “Bekle,” dedi. “İzin ver kendim anlatayım.”

“Neyi anlatacaksın?” diye sordu Jack.

“Jack’le benim birlikte büyüdüğümüzü biliyorsun.”

“Evet, tabii ki. Kolejdeyken senin hayatını kurtarmıştı,” dedi Phoebe.

“Evet ama hikâye bununla kalmıyor.”

“Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?” diye sordu Phoebe kaşları çatılarak.

“Çünkü eğer söylemezsem, Jack mektubunda söylemiş olacak... ya da onlar,” diye yanıt verdi Edwin. “Bazı hatalar yaptım Phoebe.”

“Büyük hatalar,” dedi Alexa.

“Evet, büyük hatalar,” diye tekrarladı Edwin, “ve her şey Jack’le birlikte geçirdiğimiz kazayla başladı. Anlatmama izin verecek misin Phoebe?”

“Tabii ki,” dedi Phoebe mektubu kucağına koyarak.

“Jack alkollüydü, araba sürüyordu; ben de yan koltukta oturuyordum. Yola çıkana kadar ne kadar alkollü olduğunu anlamamıştım. Gecenin başında birlikte değildik, o yüzden araba süremeyecek kadar kötü olduğunu fark edemedim. Kaza yaptı ve araba alev almak üzereyken beni içinden çekip

çıkardı. O olmasaydı ölecektim. Benden yalan söylememi, arabayı benim sürdüğümü söylememi istedi. Alkollü araç kullanma cezasını ödeyemezdi. Ona borçlu olduğumu söyledi ve ben de inkâr edemedim. O yüzden yalan söyledim. Bu daha başlangıçtı. Sonra daha fazla şey istemeye başladı. Onun için bir şeyler yapmamı istiyordu. Karşılığında da bana nakit ödeme yapıyordu. Ben çok para kazanmıyordum ve karımın pahalı zevkleri vardı. O yüzden bu gözüme kötü bir pazarlıkmiş gibi görünmüyordu.”

“Onun için ne tür işler yapıyordun?” diye sordu Phoebe.

“İlk başka ufak tefek türdendi, hız cezasını sildirme gibi şeyler.” Edwin derin bir soluk aldı ve anlatmaya devam etti. “Sonra Sand Harbor’da bana bu işi buldu. Sürekli gayrimenkul satın alıyordu ve bu kasabayı yönetmek istiyordu. Benim de burada görev yapmamın iyi olacağını düşünmüştü. Sand Harbor’ı seviyordum. Karımın da burada mutlu olacağını düşünmüştüm. Ama karşılığında ona daha fazla iyilik yapmam gerekiyordu.”

Derin bir nefes aldı. “Bir ağustos gecesi beni aradı ve evinde kalan bir kadının aşırı dozda ilaç aldığını söyledi. Oraya gittiğimde Shayla’yı yatakta ölü buldum. Jack, kadını kendisinin öldürmediğine yemin etti. Bana intihar mektubunu gösterdi. Ona inandım. Shayla’nın perişan halde olduğunu biliyordum. Zaten birkaç gün önce onunla konuşmuş, hayatına devam etmesi gerektiğini söylemiştim. Onun için korkuyordum. Jack’in karısından ayrılmayı reddedişi onu

çok sarsmıştı. Ama çok öfkeliydi. Bana bağırp çağırmişti.”

“Shayla’yla kavga eden kişi sendin,” diye araya girdi Alexa.
“Braden ve ben kavga duymuştuk. Sana bir şeyler fırlatıyordu.”

“Kavgamızı birinin duyduğunu bilmiyordum,” dedi Edwin.

“Kumsaldaydık,” dedi Alexa.

“Devam et,” dedi Braden.

Alexa halasına baktı; tüm bunların onu daha fazla sarsmamasını umuyordu. “İyi misin?” diye sordu.

Phoebe başıyla onayladı. Yüzü bembeyaz fakat bakışları kararlıydı. “Hikâyenin geri kalanını da dinlemeliyim.”

“Jack, Shayla’nın cesedinin kendi evinde bulunmasını istemiyordu,” dedi Edwin. “Onu evden çıkarmak istiyordu. Çaresizdi. O bu kadar panik olmasa ve ben de beş dakika mantıklı düşünebilseydim, onun bu planına ortak olmayacaktım.”

“Plan neydi?” diye sordu Alexa.

“Jack ve ben cesedi Jack’in teknesine koyup, üç kilometre uzaklıktan denize attık. Bunun yeterli olacağını düşünmüştük ama üç gün sonra ceset kıyıya vurdu. Sanki peşimizden geliyordu. Soruşturmanın yüzeysel tutulmasını sağlamak zorundaydım. Basın durmadan sorular soruyordu. Ama hem Jack’i hem de kendimi korumak zorundaydım. Jack’in üzerime yığıldığı işler sadece Shayla’nın ölümüyle sınırlı değildi.”

“İlaçlar otopside neden görünmedi?” diye araya girdi Braden.

“Görünmemesi için elimden geleni yaptım,” dedi Edwin soğuk bir ses tonuyla.

“Tüm bunları yapabilmek için yeteri kadar gücün varmış,” dedi Braden.

“Tüm gücümü kullandım,” diye yanıtladı Edwin. Tekrar Phoebe’ye döndü. “Jack’in, benim seninle evlenmemi istemediğini biliyordum. Bizim yakınlaştığımızı görüyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Geçen sene bana senden uzak durmamı söyledi. Onun bu isteğini reddettim. Ona uzun zamandan beri ilk kez hayır diyordum. Cesaretimin bir kısmı da onun öleceğini bilmem sayesindeydi. Artık bana zarar verebileceğini düşünmüyordum ama ölmeden hemen önce bana, seni asla elde edememem için elinden geleni yapacağını söyledi çünkü ona göre, sen bana fazlaydın. Sana kendi evinden kargo gönderdiğini öğrendiğim zaman tüm bu yılların kanıtlarının bu kutuların içinde olduğunu düşünmüştüm; onun deyişiyle bunlar onun sigortasıydı.”

“Ve dükkâna gizlice girdin,” dedi Phoebe öfkeli bir ses tonuyla.

“Evet, kapının camını kırdım çünkü bunun vandal bir eylem gibi görünmesini istiyordum. Senin orada olduğunu bilmiyordum Phoebe. Seni o akşam daha erken saatlerde görmüştüm. Dükkâna gideceğini söylememiştin.”

“Ani verilmiş bir karardı,” dedi Phoebe.

“Arka odadan çıktın ve ilk anda onun sen olduğunu anlamadım. Karanlıktı. Işıkları neden açmamıştın?”

“Açmak üzereydim. Sonra parlak bir şey gördüm.”

“Muhtemelen el fenerimdi. Ben ilerleyince sen çığlık attın. Sonra sen hızla geri çekilirken başını tezgâha vurdun. Çok kan vardı. Öldüğünü sanıp korktum. Yardım çağırdım ve sağlık ekipleri gelene kadar sana sarıldım.”

“Ve sonra da hep yanımda kalıp hiçbir şey hatırlamadığımdan emin olmak istedin,” dedi Phoebe sert bir şekilde.

“Hayır, iyi olduğundan emin olmak için yanında kaldım. Yaptığım şeyden dolayı çok çok özür dilerim. Sen, incitmek isteyeceğim son insansın. Seni seviyorum Phoebe.”

“Senin kim olduğunu bile bilmiyorum,” dedi Phoebe öfkeyle. “Bir polis memurusun sen. İnsanları korumakla yükümlüsün, suç işlemekle değil.”

“Jack’in mektubunu okuduktan sonra kim olduğunu anlayacaksın,” dedi Edwin üzüntüyle. “Öyle bir yola girdim ki, uzun süre bu yoldan çıkamadım. Her şeyi tersine çevirebilmeyi umdum hep, özellikle de Jack öldükten sonra. Kimsenin bunları bilmesine gerek yoktu. Ama o benim aklanmama izin vermedi. Üzgünüm Phoebe.”

“Bana söylemeliydin Edwin. Dürüst olmalıydın ve dükânıma gizlice girmek yerine gerçekleri söylemeliydin.”

“Çok aptalca bir hareketti. Jack’in o mektubu sana doğ-

rudan göndereceğini ve işi şansa bırakmayacağını tahmin etmeliydim.”

“Eğer kutulara bakmak istediğini söyleseydin sana izin verirdim.”

“Kanıtları ilk önce senin bulmandan korktum. Kendimi korumaya çalışıyordum.”

Kapı açılınca Alexa arkasını döndü. Drew’un odaya girdiğini görünce şaşırmıştı.

“Ona mesaj attım,” dedi Braden, Alexa’nın dile getirmediği sorusunu cevaplayarak. “Ve en başından beri de bu konuşmayı kayda alıyordum,” diye ekledi telefonunu göstererek.

“Sanırım biraz konuşmamız gerekecek Amirim,” dedi Drew ciddiyetle.

“Evet,” dedi Edwin. Ses tonundan, yenilgiye uğradığı belli oluyordu. Phoebe’ye son bir kez baktı. “O mektubu okumama ihtimalin var mı?”

“Üzgünüm Edwin,” dedi Phoebe pişmanlıkla.

“Tamam,” dedi Edwin başıyla onaylayarak. “O halde, hoşça kal.”

Phoebe cevap vermedi. Edwin yavaşça yürüyerek Drew’un peşinden odadan çıktı.

Alexa yatağa oturdu. “Mektubu şimdi okumak zorunda değilsin. Edwin’in sana söylemediği bir şey yazmıyor. Hatta daha az şey yazıyor.”

“Ona ne olacağını merak ediyorum,” dedi Phoebe.

“İşlediği suçların cezasını çekecek,” dedi Braden yatağın yanına gelerek. “Jack’in de kendi yaptıklarının bedelini ödememiş olması çok yazık.”

“O ikisinin arasında bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Karanlık ve derin bir şeyler olduğu belliydi,” dedi Phoebe. “Bu yüzden ikisine de evet demedim. Edwin’e kendimi daha yakın hissediyordum ama bir şey beni geride tutuyordu. Artık sırrını biliyorum. Bana dürüst olamayacaktı, gerçekler olmadan aşk asla olmaz.”

“Üzgünüm Phoebe Hala,” dedi Alexa.

“Atlatacağım. Ben güçlü bir ihtiyarım,” dedi iç geçirerek. Alexa’ya mektubu geri verdi. “Sanırım bunu Drew’a vermelisin. Ben bu işe karışmak istemiyorum. Hayatıma devam edeceğim. En azından bu yataktan kalktıktan sonra yapmam gereken şey bu.”

“Yakında,” diyerek söz verdi Alexa. Mektubu Braden’a verdi. “Bunu sen verebilir misin? Ben biraz daha halamın yanında kalmak istiyorum.”

Braden başıyla onayladı. “Sonra görüşürüz.”

Braden odadan çıktıktan sonra Phoebe gülümsedi. “Hâlâ senden hoşlanıyor,” dedi.

“Ben de ondan çok hoşlanıyorum,” diye karşılık verdi Alexa.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Phoebe.

“Düşünmem gerek.”

“Bir öneride bulunabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Onu bırakma Alexa. Braden iyi bir adam. Ama en önemlisi, o *senin* erkeğin. Her zaman da öyle oldu.”

Alexa, Phoebe’nin uykuya dalmasını bekledikten sonra hana döndü. Cinin şişesini aldı ve onu ilk bulduğu yer olan kumsala gitti. Güneş ufukta batıyordu, tıpkı çocukluğunun o son yaz günündeki gibi. Oturdu ve ayaklarını kumlara gömererek ufku seyretmeye koyuldu.

Phoebe ona Braden’ı bırakmamasını söylemişti ve Alexa’nın yapmak istediği de buydu; fakat önce Braden’in da onunla birlikte olmak isteyip istemediğini öğrenmesi gerekiyordu. Elindeki şişeye bakıp gülümsedi. “Eğer hâlâ gücün varsa,” dedi, “o dileği gerçekten istiyorum.”

Yanında bir adam belirdi. *Braden*. Pek de şaşırmamıştı aslında.

“Beni buldun,” dedi Alexa.

“Hastaneye gittim, hana gittim, antikacı dükkânına da gittim. Sonunda seni burada bulacağımı anladım.”

“Üzgünüm. Sana mesaj atacaktım ama birkaç dakika yalnız kalmak istedim.”

“Gitmemi ister misin?” diye sordu Braden.

Alexa başını salladı. “Hayır.” Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve devam etti, “Hiçbir zaman gitmeni istemiyorum Braden. Seni seviyorum.”

Braden’ın gözleri parlıyordu, duygulanmıştı. “Ben de seni seviyorum Alexa.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Ne yapmayacağımızı biliyorum. Hoşça kal demeyeceğiz. Bana, birbirimize tutunup isteklerimiz için savaşmamız gerektiğini söylerken haklıydın. Buna hazırım. Sand Harbor’da kalmak zorunda değiliz. San Francisco’ya da gidebiliriz. Sen nereye gidersen ben de seninle geleceğim. İşim ve bir kariyer planımın olmamasının güzel yanı seninle, sen nerede olmak istersen oraya gelebilecek olmam Alexa.”

“Ama ben senin de istediğin hayatı yaşamayı istiyorum.”

“Birlikte karar vereceğiz. Kafanda birçok fikir olduğuna eminim,” dedi Braden gülümseyerek.

“Çoğu kötü fikirler,” dedi Alexa.

“Dün geceki kötü fikirlerini sevdim.”

Alexa kızardı. “Bu konuyu konuşmuyoruz.”

“Hâlâ kaybolmamış masumiyetini seviyorum,” dedi Braden usulca.

“Masumiyet mi? Çok uzun zamandır kendimi masum hissetmedim.”

“Belki de yanlış kelimeyi kullandım. Belki de gözlerinde gördüğüm şey umuttur,” dedi. “Hep aşkın gücüne inanmak isterdin. Annen ve baban sözleriyle birbirlerini hırpalarken bile sen her şeyin yoluna gireceğine inanmak isterdin.”

“Ama girmedi.”

“Onlar için girmedi. Bizim için her şey farklı olacak.”

“Buna inanmak istiyorum.”

“İnan o halde çünkü seninle evlenmek istiyorum Alexa. Benim olmanı istiyorum. Çocuklarımız, bir yuvamız olsun istiyorum. Sadece bize ait bir hayatımız olsun. Ailelerimizin gölgesinde çok fazla zaman geçirdik. Şimdi bizim sıramız.”

Braden’ın sözleri Alexa’yı o kadar duygulandırmıştı ki gözlerinin dolduğunu hissetti. “Bu söylediklerinin hepsini istiyorum.”

Braden eğilip onu usulca öptü.

Başıyla şişeyi işaret etti: “Şişeyi neden buraya getirdin?”

“Ben de neden getirdiğimden emin değildim,” dedi Alexa. “Ta ki dileğim gerçek olana kadar. Beni sevdiğini söyledin Braden ve dileğim buydu. On iki yaşındayken dilediğim şeydi bu. Gerçekleşmesi uzun sürdü.”

“Seni o zaman da seviyordum Alexa. Sadece bunu söylemeye cesaretim yoktu.”

“Artık ikimizin de dilekleri gerçekleştiğine göre, şişeyi denize atmamız gerekiyor.”

“Güzel fikir,” dedi Braden, Alexa’nın kararını onaylayarak.

“Çünkü artık dileklere ihtiyacımız yok. Birbirimize sahibiz biz,” dedi ayağa kalkarken. “Bana yardım etmek ister misin?”

Deniz kenarına doğru yürüdüler. “Senin kolun daha güçlü,” dedi Alexa şişeyi Braden’a vererek. “Umarım başkalarının dileklerini de gerçekleştirir.”

Braden kolunu geriye doğru gerdikten sonra şişeyi fırlattı. Şişe suya düşünce deniz onu içine aldı.

“Şişenin aynı şekilde mi çıkacağını yoksa okyanusun onu bir deniz camına mı dönüştüreceğini merak ediyorum.”

“Cam üflemeği gerçekten öğrenmelisin Alexa.”

“Yarın ilk dersime gideceğim,” dedi.

“Peki ya San Francisco?”

Alexa omuzlarını silkti. “Senin kariyerini belirledikten sonra benim işime de karar veririm. Önce bir bakalım sen şarkıcı mı olacaksın yoksa makinist mi, astronot mu, beyzbol oyuncusu mu, polis mi...”

Braden onu öperek susturdu. “Aslında polis olmak iyi bir fikir gibi geliyor.”

Alexa ona gülümseyerek baktı. “Ben de öyle düşünüyorum. Burada kalmak isteyebilirim Braden. Sand Harbor’ı seviyorum.”

“Ben de seviyorum ama seni daha çok seviyorum o yüz-

den ikimiz için de en iyi olan neyse ona karar vereceğiz.”

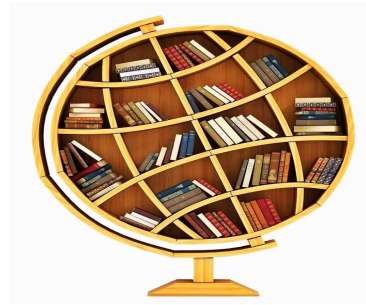
Alexa onun elini tuttu. “İlk öpücüğüm seninleydi Braden.”

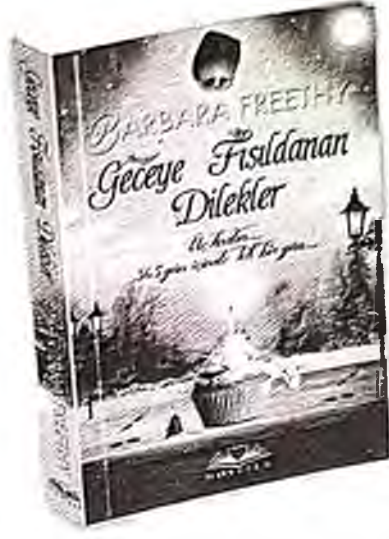
Braden ona gülümsedi. “Benim de.”

“Mükemmel bir öpücüktü,” dedi.

“Şimdiki daha da iyi olacak,” dedi Braden ve dudaklarını Alexa’nın kılere doğru götürdü.

SON

Dilekler, gökyüzünü aydınlatan yıldızlar gibidir...

Doğum günleri, umutla sarıldığımız dileklerin gerçekleşmesini umduğumuz özel günlerdir... Aynı gün doğup birbirlerinden habersiz olan Liz, Angela ve Carole tam da bu duygularla mumlarını üflerler. Bir dilekle her şeyin değişebileceğine inanmaktan yıllar önce vazgeçen bu üç kadın, son bir umutla dileklerine sımsıkı sarılırlar. Ve kader, hayatı, aşkı ve mutluluğu yeniden yaşamak isteyen bu üç kadının seslenişine duyarsız kalmaz...

“Güzel yazılmış modern bir aşk romanı olan *Geceye Fısıldanan Dilekler*, okuyanların kalbini ısıtacak birbirinden farklı üç hayatı tek kitapta birleştirmiş. Barbara Freethy’nin keyifli anlatımıyla sizi saracak bu kitap kendinize vereceğiniz güzel bir hediye.”

Romance Junkies